Dorință

Helen Hardt

Primul volum din Saga Frații Steel

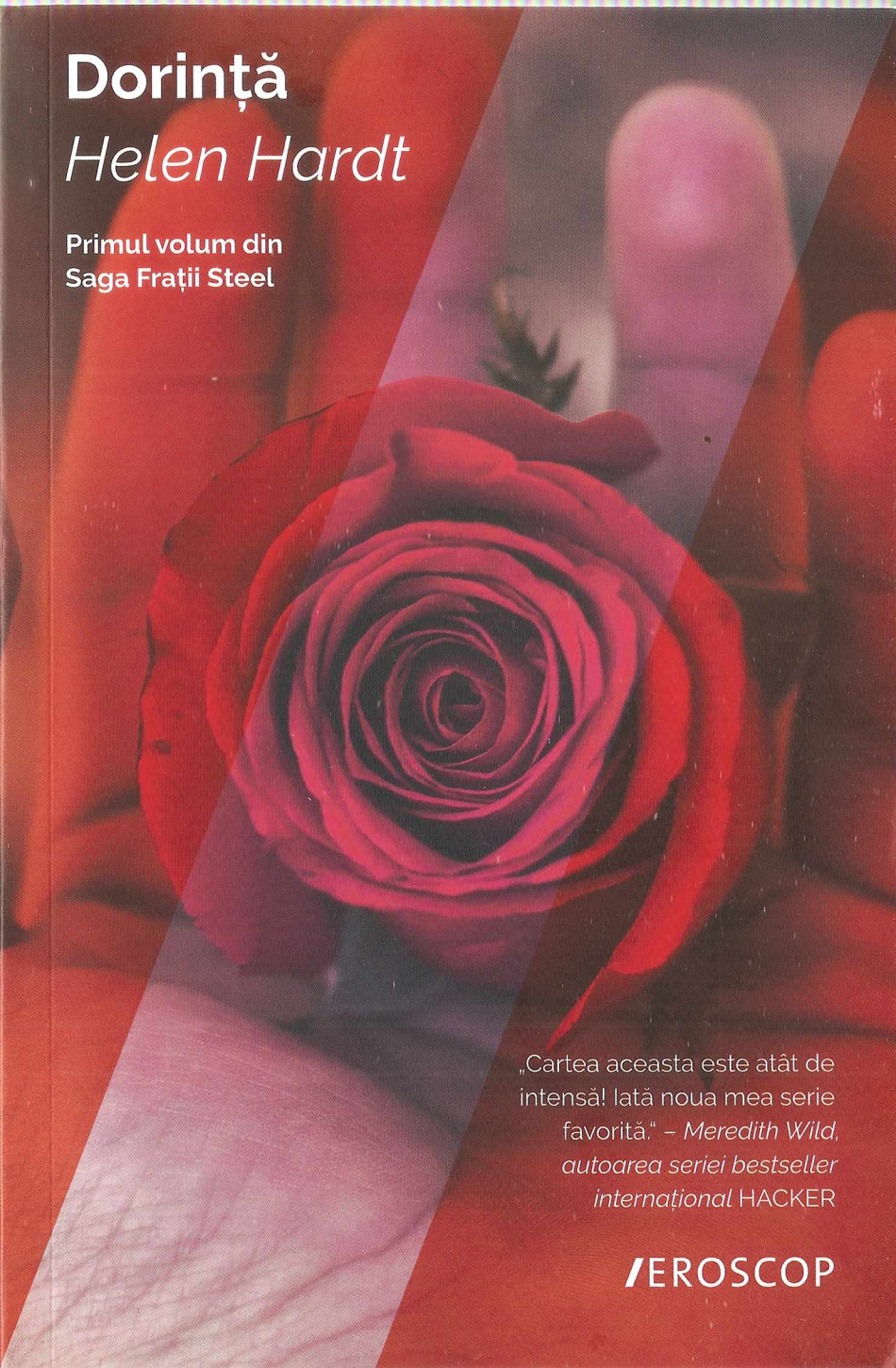

„Cartea aceasta este atât de intensă! Iată noua mea serie favorită." – *Meredith Wild, autoarea seriei bestseller internațional* HACKER

EROSCOP

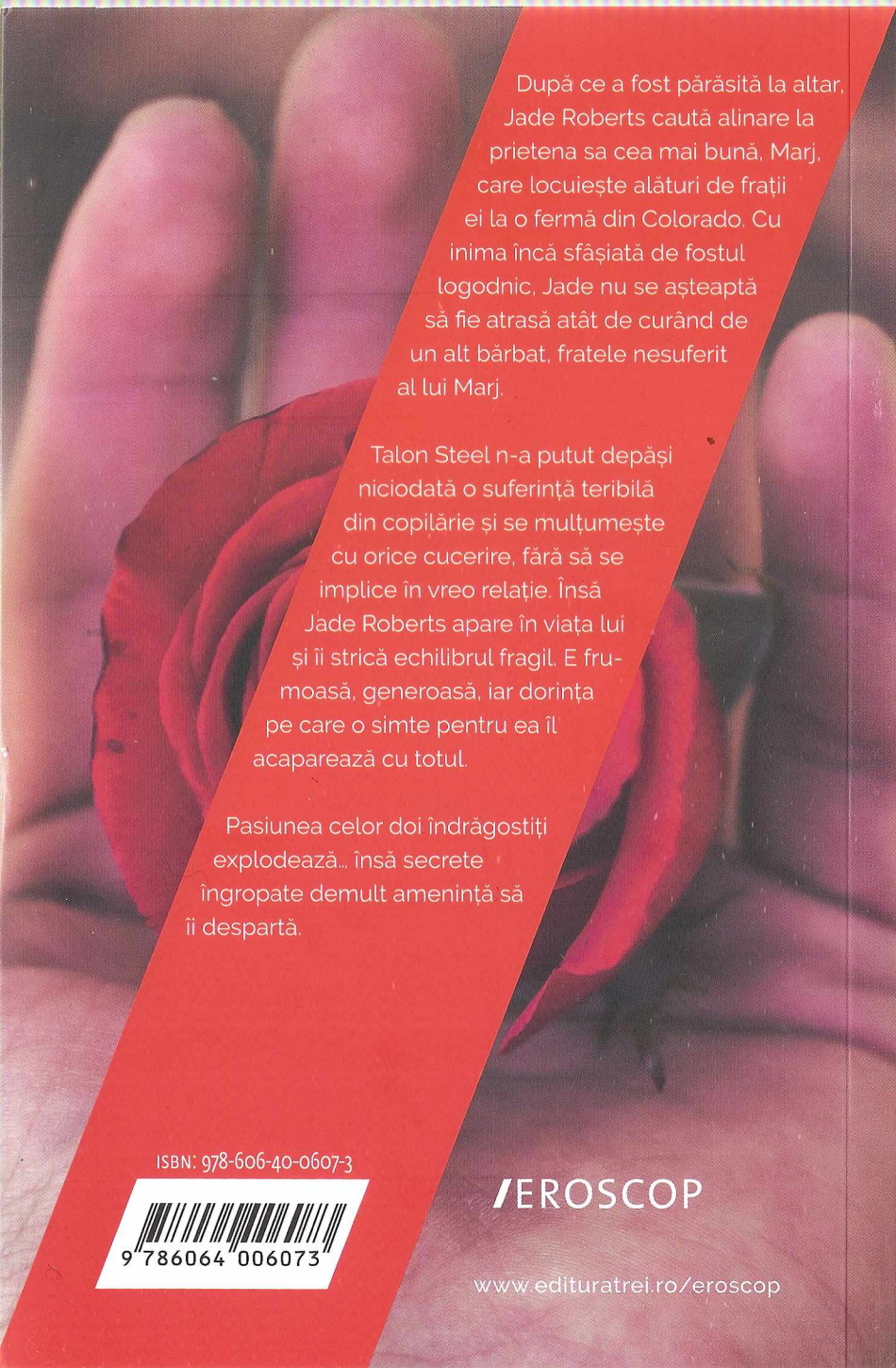

După ce a fost părăsită la altar, Jade Roberts caută alinare la prietena sa cea mai bună, Marj, care locuiește alături de frații ei la o fermă din Colorado. Cu inima încă sfâșiată de fostul logodnic, Jade nu se așteaptă să fie atrasă atât de curând de un alt bărbat, fratele nesuferit al lui Marj.

Talon Steel n-a putut depăși niciodată o suferință teribilă din copilărie și se mulțumește cu orice cucerire, fără să se implice în vreo relație. Însă Jade Roberts apare în viața lui și îi strică echilibrul fragil. E frumoasă, generoasă, iar dorința pe care o simte pentru ea îl acaparează cu totul.

Pasiunea celor doi îndrăgostiți explodează... însă secrete îngropate demult amenință să îi despartă.

ISBN: 978-606-40-0607-3

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop

„Ne pare rău, Christian Grey, a apărut un nou cuceritor în oraș. Numele lui e Talon. Talon Steel."
Booktopia

„Hardt ne dăruiește o nouă serie, cu cowboy duri și partide incendiare de sex. Chimia dintre Talon și Jade încinge paginile."
RT Book Reviews

„Secretele întunecate și realitatea tulburătoare sunt fundalul unei iubiri incandescente, într-o poveste care îi va face pe cititori să se roage pentru un miracol."
Pretty Little Books

EROSCOP

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Andreea Tudorică

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: © Diego PH / Unsplash

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARDT, HELEN
Dorința; / Helen Hardt; trad. din engleză de Irina-Marina Borțoi. - București : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0607-3

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

Titlul original: Craving
Autor: Helen Hardt

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC
Published by arrangement with Waterhouse Press, LLC
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Atenție!

Această carte conține limbaj și scene explicite, inclusiv rememorări ale abuzurilor fizice și sexuale asupra unui copil, care pot declanșa anumite reacții. Este destinată numai adulților. Țineți cărțile în format fizic și electronic în locuri în care cititorii mai tineri nu pot avea acces.

Capitolul 1
Jade

Talon era fratele pe care nu-l cunoscusem niciodată.

Când Marjorie şi cu mine eram la facultate, fraţii ei mai mari, Jonah şi Ryan, veneau deseori în vizită. Erau fermieri înalţi şi musculoşi din Colorado, cu tot cu cizme de cowboy şi pălării cu boruri largi. Toţi fraţii Steel, inclusiv Marj, aveau părul brunet, aproape negru. Recunosc că mi-a tresărit puţin inima când i-am văzut prima dată pe fraţii ei. Cine n-ar vrea să cunoască doi cowboy chipeşi, în felul acela necizelat, care mai sunt şi miliardari de pe urma fermei şi a afacerilor cu vin? Erau prea mari pentru mine, desigur, şi niciunul dintre ei nu-mi acorda suficientă atenţie. Iar asta era în regulă, fiindcă eram îndrăgostită de Colin.

Totuşi, inima îmi bătea întotdeauna puţin mai tare de fiecare dată când Jonah şi Ryan Steel erau prin preajmă. Marj râdea de mine. Erau fraţii ei, la urma urmei, şi îşi petrecuse mare parte din tinereţe fiind ţinta tachinărilor lor nemiloase. Dar până şi ea recunoştea că erau o privelişte cu care să-ţi clăteşti ochii. Sigur că da. Marj arăta

exact ca versiunea feminină a celor doi fraţi. Copiii Steel fuseseră într-adevăr înzestraţi la capitolul frumuseţe fizică.

Pe lângă Marj, mă simţeam ca sora vitregă cea urâtă. Deşi întotdeauna mi-a plăcut părul meu şaten, cu mult volum, părea copilăresc pe lângă coama lui Marj, aproape de culoarea abanosului. Eu aveam ochii mai mult cenuşii decât albaştri, fără profunzimea celor căprui-închis ai lui Marj, care păreau că privesc drept în sufletul tău. La fel ca fraţii ei, Marj era înaltă, cam cu o palmă mai mult decât mine, deşi nici eu nu eram vreo pitică la un metru şaptezeci şi unu. Până şi corpul ei era desăvârşit. Era longilin şi zvelt ca al fraţilor ei, în timp ce eu aveam un bust care mă obligase să renunţ la cămăşi.

Am zâmbit. Demult, Marj îmi invidia sânii — chiar şi după ce îi prezentasem dezavantajele transpiraţiei sub ei şi ale imposibilităţii de a-mi găsi o bustieră pentru sport care să-mi vină. Mi-aş fi dat bucuroasă la schimb sânii pe corpul ei perfect proporţionat.

Avionul a aterizat cu o zdruncinătură.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să rămâneţi aşezaţi până vom ajunge la poartă. Vă mulţumim că astăzi aţi zburat cu noi, şi vă dorim o zi frumoasă în Grand Junction, Colorado.

Am căutat telefonul mobil în poşetă şi l-am pornit. Un mesaj de la Marj.

Bun venit! Abia aştept să te văd. Din păcate a intervenit ceva şi n-o să pot să te iau eu. O să vină Talon. I-am arătat poza ta şi o să te aştepte în zona de recuperare a bagajelor.

Am scos un oftat.

Fratele pe care nu-l cunoscusem niciodată.

Talon fusese trimis în Irak în anii în care Marj şi cu mine făceam facultatea împreună. Din acest motiv nu venise niciodată în vizită. El era fratele mijlociu, între Jonah, cel mai mare, şi Ryan, cel mai mic. Marjorie era mezina familiei.

Marj nu prea vorbea despre Talon. El era un mister pentru mine, deşi dacă era la fel de arătos ca fraţii lui, n-aş fi avut nicio problemă să-l privesc tot drumul de o oră de la aeroport până la ferma familiei Steel.

Avionul s-a oprit în cele din urmă, iar oamenii au început să se ridice, trăgându-şi bagajele din compartimentele de deasupra scaunelor. Eu eram blocată pe locul de la fereastră, iar cuplul în vârstă care stătea lângă mine nu părea grăbit să se urnească din loc.

Aşa că am aşteptat.

Şi am oftat din nou.

Viaţa mea luase cu siguranţă o turnură interesantă. Colin şi cu mine trebuia să fim chiar acum în luna de miere, dar mă părăsise în faţa altarului, aşa că planurile s-au schimbat. În mod straniu, nu eram pe cât de supărată ar fi trebuit să fiu. Adevărul e că ştiam de ceva timp că mă îndepărtasem de Colin, doar că nu voiam să o recunosc faţă de mine însămi. Când mi-am dat seama în cele din urmă că agonia care mă străbătea era de fapt amestecată cu uşurare, am avut nevoie de o schimbare. Marj, care venise la Denver să-mi fie domnişoară de onoare, m-a convins să mă mut în vestul statului Colorado şi să locuiesc la ferma ei. Puteam să-mi găsesc o slujbă ca avocat în orăşelul Snow Creek, şi dacă nu acolo, atunci puteam face naveta până la Grand Junction.

Aşadar, ce naiba? Am plecat din Denver, singurul cămin pe care-l cunoscusem vreodată, şi iată-mă aici, abia sosită în Grand Junction.

Cuplul în vârstă s-a mişcat în cele din urmă, deşi cu viteza melcului, iar eu m-am ridicat şi mi-am întins picioarele. Mi-am luat bagajul din compartimentul de sus şi am ieşit din avion, intrând în noua mea viaţă.

Am urmărit semnele până la zona de recuperare a bagajelor şi m-am îndreptat către banda numărul cinci.

Mi-am dat seama că e el înainte să se întoarcă.

Atât de înalt. Mai înalt decât ambii săi fraţi, cu părul negru caracteristic familiei Steel, cârlionţat şi căzut peste guler. Cămaşa albă i se întindea pe umerii laţi şi apoi se strâmta în talia îngustă, coborând spre un fund fabulos, în jeanşi închişi la culoare.

Am înghiţit în sec.

La ce mă aşteptam? Să fluture o pancartă pe care scria Jade Roberts? De ce nu m-am dus la baie să mă aranjez? Cu siguranţă arătam de parcă aş fi fost călcată de camion.

M-am dus prin spatele lui şi mi-am dres glasul.

S-a întors şi doi ochi aproape negri m-au sfredelit pârjolitor. Pielea îi era frumos bronzată, iar nasul avea o formă aproape desăvârşită, cu excepţia unei curburi care abia se observa. Probabil şi-l rupsese la un moment dat. Maxilarul puternic îi era acoperit cu o barbă neagră de o zi, poate mai mult. Buzele îi erau pline, de un roz-închis. Iar gâtul cu tendoanele vizibile... Cum s-ar simţi oarea pielea aceea de bronz sub degetele mele? Primii doi nasturi de la cămaşa de un alb imaculat erau deschişi, lăsând la vedere câteva fire de păr negru. Sfârcurile mi-au împuns sutienul, iar pielea mi s-a strâns, de parcă aş fi fost împachetată în folie de plastic.

— Tu eşti Jade? a întrebat el cu un glas răguşit.

Am încuviinţat, incapabilă să vorbesc. Talon Steel era un zeu încarnat. Inima îmi bubuia să-mi spargă pieptul. Cum puteam să fiu atât de atrasă de un bărbat când, într-un univers paralel, ar fi trebuit să fiu măritată acum cu altul? Poate că eu şi Colin nu mai eram îndrăgostiţi, dar tot mai aveam sentimente unul faţă de celălalt. Când erai însă părăsită în faţa altarului... o luai puţin razna.

— Arată-mi care e bagajul tău, şi îl iau eu.

Am încuviinţat din nou şi m-am dus lângă bandă. Nicio grijă. Bagajul meu ieşea întotdeauna ultimul. De obicei, rămâneam doar cu vreo doi oameni, convinsă că bagajul meu era pe drum spre Timbuktu. În momentul acesta, însă, mă delectam cu aşteptarea.

Puteam să stau și să mă bucur de efectul hipnotizant al bagajelor rotitoare cât îmi reveneam.

În niciun caz. Bagajul meu a coborât pe o rampă mică și a intrat pe bandă. Gata cu pauza. Am apucat valiza mov și am tras-o de pe bandă, când o mână caldă a atins-o în treacăt pe a mea.

— Am zis că ți-l iau eu.

Talon mi-a luat valiza din mână.

— Hai. Am parcat la nivelul ăsta.

L-am urmat. Ce era să fac? Se vedea că nu era prea vorbăreț, și adevărul e că nici eu nu eram. Detest discuțiile de complezență, dar urma să stau cu el în mașină timp de o oră. Fără să vorbim, ora aia ar fi trecut al naibii de încet.

Chiar și mersul îi era sexy. Cred că avea un metru nouăzeci, poate chiar unu nouăzeci și trei. Trebuia să merg repede ca să țin pasul cu el, și nu după mult timp am început să gâfâi. Sigur, priveliștea fundului său nu era deloc o tortură. Când am ajuns la ușă, s-a deschis automat, iar el a intrat primul.

Nu era el mare gentleman, dar ce-mi păsa? Mi-aș fi dorit doar să meargă puțin mai încet. Aveam nevoie de încă puțin timp până la drumul cu mașina de care mi-era atât de groază.

L-am urmat până la un Mercedes strălucitor, de culoarea vinului de Burgundia. Familia Steel avea bani. Mulți. În timp ce vara eu mergeam acasă de la facultate și lucram ca secretară la compania de construcții a tatălui meu, Marj se plimba prin Europa și mergea în croaziere prin insulele grecești. O dată, în vacanța de primăvară din anul întâi, m-a invitat într-o croazieră prin Caraibe, cu toate cheltuielile acoperite. M-am distrat pe cinste, chiar dacă eram departe de Colin.

Talon mi-a așezat valiza în portbagaj, apoi a aruncat o privire către bagajul de mână.

— Vrei să-l pui înăuntru?

Am încuviințat și i l-am dat. Apoi m-am dus la portiera dreaptă din față, am deschis-o singură și am urcat în mașină.

Talon şi-a deschis portiera şi a urcat pe locul şoferului. S-a întors către mine.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, văd.

Nu m-am putut abţine să nu râd. Nu rostisem încă niciun cuvânt, nu? Probabil credea că sunt vreo mută.

— Mulţumesc că ai venit să mă iei. Am primit un mesaj de la Marj în care îmi spunea că nu poate să ajungă.

— Da, a trebuit să meargă la un interviu de angajare.

— Serios? Credeam că o să muncească la fermă.

— Şi noi la fel. Dar apoi ziarul local din Snow Creek a rămas fără principalul reporter, iar Marjorie a pus ochii pe post.

— Bravo ei!

Lui Marj îi plăcea jurnalismul. Fusese a doua ei specializare la facultate. Cea principală fusese agricultura, fiindcă era de părere că e menită să lucreze la fermă. Adevărata ei dragoste, însă, era gătitul. Am încercat să o conving de nenumărate ori să se apuce de o şcoală de artă culinară, dar ceva o reţinea să facă pasul ăsta.

— Şi... Marjorie mi-a zis că eşti avocată?

— Da. De fapt o să primesc rezultatele admiterii în barou abia peste câteva săptămâni, dar sunt optimistă.

Talon a dat din cap, ţinând ochii la drum în timp ce ieşea din parcarea aeroportului.

Au trecut câteva minute fără să vorbim. M-am uitat la unghii, mi-am pigulit o bucată de cuticulă uscată. Mi-am văzut poşeta pe podeaua maşinii şi am luat-o, scoţând telefonul mobil. De obicei detest când oamenii se ascund în spatele telefonului mobil, dar în momentul de faţă aveam nevoie de ceva cu care să-mi fac de lucru. Stânjeneala din maşină era atât de groasă că o puteam tăia cu cuţitul.

Zi ceva, Jade. Orice. Tăcerea asta e asurzitoare.

Dar ca să spun ceva, trebuia să şi *am* ceva de zis. Din nu ştiu ce motiv, Talon Steel mă paraliza. Era perfect cordial, dar nu prietenos. Impenetrabil. De parcă o armură invizibilă l-ar fi acoperit din cap până în picioare. Fusese în Corpul Puşcaşilor Marini. Cel mai probabil

văzuse nişte chestii îngrozitoare acolo, lucruri pe care nu aveam cum să le înţeleg. Se întorsese de câţiva ani. Marj spunea că fusese lăsat la vatră cu onoruri în vara de după ce am terminat noi facultatea.

Totuşi, cine ştie prin ce trecuse acolo?

Mi-am dres glasul.

— Există posturi vacante de avocaţi în orăşelul vostru?

Talon a clătinat din cap.

— N-am de unde să ştiu.

— Marj zice că ar putea fi.

— Nu înţeleg nici ea de unde ar putea să ştie, a zis el, pufnind în râs.

Bun. Forma aceea de interogatoriu nu a dus nicăieri.

— Ce mai face Marj? Chiar mi-era dor de ea.

— Cred că ştii mai bine decât mine ce mai face. N-ai văzut-o săptămâna trecută la... nunta ta?

Da, da. Tocmai am văzut-o la nunta care nu a mai avut loc. Mulţumesc mult că ai adus vorba de asta. Halal încercare de a face conversaţie.

— Nu m-am căsătorit, de fapt.

— Ştiu toată povestea. Şi chiar dacă n-aş şti, vii aici fără soţ şi fără verighetă, aşa că mi-aş da seama.

Chiar se uitase suficient de atent la mine cât să observe că nu purtam verighetă? Mi se părea imposibil. Probabil că toţi fraţii Steel ştiau deja de umilinţa mea. M-am mai jucat puţin cu telefonul, dar bateria era pe sfârşite. M-am uitat la ceasul de pe bord. La naiba, mergeam doar de cinci minute. Cum aveam să rezist până la sfârşit?

— Ţi-e foame? Pot să te duc la un drive-in sau ceva.

A vorbit? Dacă mă gândeam mai bine, îmi era puţin foame. Refuzasem să plătesc pentru mâncarea de rahat, exagerat de scumpă, din avion. Dacă aş fi mâncat, aş fi avut ce face cu gura, astfel încât să nu fiu nevoită să vorbesc.

— Da, dacă nu te deranjează. Orice e în regulă. Un burger, mi-e indiferent.

A oprit la un Wendy's şi, fără să mă întrebe, a comandat două meniuri numărul unu cu Cola. I-am dat un ghiont uşor în braţ.

Fără să se uite la mine, a spus în microfon:

— Scuze, Cola Diet la unul dintre meniuri.

Puţin cam îndrăzneţ. Adevărul e că nu beau suc acidulat. Niciodată n-am băut. Mă deranjează bulele. I-am dat din nou un ghiont.

— Ice Tea pentru mine, te rog.

Talon a pufnit.

— Scuze, scoateţi Cola Diet. Un Ice Tea, vă rog.

S-a întors către mine.

— Acum eşti satisfăcută?

Am clătinat din cap. Tipul ăsta vorbea serios?

— De fapt, nu, nu sunt satisfăcută. Mi-ai comandat un burger, fără să mă întrebi cu ce îl vreau sau orice altceva. Aş putea să fiu şi vegetariană, să ştii.

O frântură de zâmbet i-a ridicat colţul stâng al buzelor.

— Tocmai ai zis că orice e în regulă. „Un burger, mi-e indiferent", cred că astea au fost exact cuvintele tale.

Obrajii mi s-au încălzit. Da, asta spusesem. Acum păream o idioată. Grozav. M-am jucat cu degetele până când angajatul i-a dat lui Talon punga cu mâncare şi cele două băuturi. Mi-a dat paharele, iar eu m-am uitat să văd care era cu Ice Tea. I-am pus băutura în suportul de pahare de lângă scaunul şoferului şi am băgat paiul în paharul meu.

Mi-a trântit punga în braţe.

— Desfă-l pe al meu ca să pot să mănânc în timp ce conduc.

Fără „te rog". Fără „te deranjează?". Doar un ordin. Mă rog, adevărul e că *fusese* în armată. Poate era obişnuit să dea ordine. Sau poate era doar foarte nepoliticos. Nu-i cunoşteam prea bine pe ceilalţi fraţi ai lui Marj, dar când îi întâlnisem, fuseseră perfect amabili. Atunci care era treaba cu tipul ăsta?

De vreme ce eram jenată de gafa cu burgerul, am făcut ce m-a rugat — sau mai degrabă ce mi-a spus — să fac. Burgerii erau identici, aşa că nu a trebuit să-mi fac griji care al cui e. L-am desfăcut din hârtia pe care am îndoit-o şi am împăturit-o din nou la capăt astfel încât jumătate din burger să fie afară şi să-l poată mânca uşor în timp ce conducea. I l-am întins.

A mormăit.

Aparent, aşa ceva trecea drept „mulţumesc" în vocabularul lui Talon Steel.

Mi-am desfăcut burgerul şi am luat o înghiţitură. Doamne, maioneză. Nu că aş avea ceva împotriva maionezei, dar încerc să evit grăsimile în exces ori de câte ori se poate. Nu avea rost să spun asta cu voce tare. Faptul era deja împlinit. Burgerul era foarte gustos, sau poate mi-era *foarte* foame. Acum, dacă aş fi putut să-l fac să dureze încă patruzeci şi cinci de minute... Am luat înghiţituri mici şi le-am mestecat până când mâncarea se transforma deja într-o pastă.

Totuşi, ceasul arăta că mai erau treizeci de minute de mers când am terminat burgerul şi cartofii prăjiţi din meniu.

Mă uitam drept înainte, ignorând atracţia magnetică de a mă întoarce şi a-l privi. Bărbatul ăsta era evident un necioplit, atunci de ce libidoul meu era atât de interesat? Sfârcurile încă mi se întăreau sub sutien, tânjind după atingerea unor buze.

Buzele lui.

Avea să fie o jumătate de oră al dracului de lungă.

Capitolul 2
Talon

Totul la femeia asta era sexy.

Marjorie îmi spusese că e drăguță, și văzusem fotografii cu ea, dar o nedreptățeau pe Jade Roberts. Până și modul în care mânca era sexy... felul în care își lingea buzele după fiecare înghițitură și apoi și le ștergea delicat cu șervețelul. Totuși, o singură firimitură de la chifla burgerului i s-a lipit de marginea stângă a buzei de jos. Doamne, să fi fost firimitura aceea! Voiam s-o ling și apoi să-i urmăresc conturul buzelor cu limba înainte să mi-o vâr în gura ei dulce și s-o sărut cu putere.

Hârtia de la burgerul ei a foșnit când a făcut-o ghemotoc și a pus-o în pungă. Când s-a întins să o ia pe a mea din poală, iar degetele ei mi-au atins în treacăt interiorul coapsei, mi s-a întărit scula. Da, exact asta-mi trebuia — o a dracului de erecție în mașină. A mototolit și hârtia mea și a aruncat-o în pungă.

Să spun ceva? Habar n-aveam. Era prietena lui Marjorie, nu a mea. Măcar dacă ar fi putut s-o ia Ryan sau Jonah de la aeroport. Încă douăzeci de minute...

— Abia aştept s-o văd pe Marj, a spus ea.

Clar, făcea conversaţie. Uitase că abia o văzuse pe Marj săptămâna trecută la nunta anulată? Era a doua oară când făcea gafa asta. Nu mi-am putut stăpâni un chicot, dar am reuşit să nu scot niciun sunet. Era simpatică.

— Da, şi ea e entuziasmată că vii să locuieşti aici.

— Apreciez foarte mult că mă lăsaţi să stau cu voi la fermă până mă pun pe picioare.

— Nicio problemă. Avem destul loc.

— Ah, da, ştiu. Am venit în vizită la Marj la fermă în anul doi, în vacanţa de primăvară. Tu nu erai... ăăă...

— Eram în Irak.

Să mor dacă înţeleg de ce oamenii detestă să spună cuvântul „Irak". Eu am fost acolo. Am văzut nişte porcării pe care n-ar trebui să le vadă niciun om. Dar era un fapt împlinit, de ce s-o iei pe ocolite? Cu siguranţă nu era prima dată când vedeam asemenea porcării.

Jade şi-a dres glasul.

— Da.

Tăcere câteva clipe. Apoi...

— Cred că e foarte eroic ce ai făcut acolo. Am foarte mult respect faţă de armata noastră.

— N-am făcut-o ca să fiu erou.

— Ah, nu asta am vrut să sugerez...

— Nu sunt vreun erou, ochi-albaştri.

I-am spus „ochi-albaştri"?

— De fapt, sunt atât de departe de a fi erou, cât eşti şi tu.

Nu ştiu ce mă aşteptam să spună la faza asta, dar sigur nu la asta.

— Chiar nu contează ce crezi tu, nu-i aşa? Eu cred că toţi cei care ne servesc patria sunt eroi. Asta e definiţia mea personală şi mi-o păstrez.

Am clătinat din cap. Câtă naivitate! Oare eu oi fi fost vreodată atât de naiv în viaţa mea? Nu de la primul meu deceniu pe Pământ, şi chiar şi atunci nu cred că eram atât de inocent pe cât era ea acum.

O să înveţe în cele din urmă. Aş îndrăzni să sper că o să mai dureze ceva până atunci. Nu m-ar fi deranjat să mai văd o vreme inocenţa în ochii aceia albaştri şi tandri.

— Nu ştiu ce să spun.

— Ai putea să spui „mulţumesc". Nu aşa se spune când îţi face cineva un compliment?

— Nu mi-ai făcut un compliment.

— Ba sigur că da. Am zis că eşti un erou. E un compliment grozav. Mi-aş dori să spună cineva şi despre mine că sunt o eroină. Nu sunt eroina nimănui şi nici n-o să fiu vreodată.

— Iar eu ţi-am spus că nu sunt un erou.

— Atunci bănuiesc că eroismul, la fel ca frumuseţea, e în ochii celui care priveşte.

M-am uitat drept în faţă, rezistând tentaţiei de a mă întoarce către ea. Conduceam, la urma urmei. Drumul spre Snow Creek nu era niciodată aglomerat. Trebuia să trecem prin orăşel ca să ajungem la domeniul Steel Acres.

— Unde aş putea găsi o maşină la mâna a doua la un preţ bun? Am nevoie de ceva cu care să mă deplasez.

— Cel mai bine te duci în Grand Junction pentru aşa ceva. Dar nu e grabă. Avem vreo cinci maşini la fermă pe care nu le foloseşte nimeni acum. Eşti binevenită să foloseşti una dintre ele.

— Ah, nu. Nu pot să profit.

— Deja profiţi, stând la noi.

Am regretat cuvintele de îndată ce mi-au ieşit pe gură. Nu merita să fie tratată astfel. Doar că nu sunt obişnuit să vorbesc pe ocolite.

— Îmi pare rău! Tocmai ai zis… că aveţi destul loc.

Spusese asta cu o voce spartă.

Căcat, acum am supărat-o. Adevărul e că nu ştiu cum să mă port cu oamenii. Cinci ani în Irak nu m-au învăţat asta, şi Dumnezeu ştie că viaţa mea dinainte nu m-a învăţat nimic.

Dar avea ceva care mă scotea din sărite. Nu-mi dădeam seama exact ce. Tot ce ştiam era că trebuie să mă ţin departe de ea. Nu

puteam s-o las să intre în sufletul meu. Nu puteam să las pe nimeni să intre în sufletul meu. Singura problemă era că, până acum, nu voisem niciodată să las pe cineva. După nici o oră cu femeia asta, toată filosofia mea părea să se facă ţăndări.

Ochii ăia albaştri, să-i ia naiba...

— Nu voiam să spun decât că avem nişte maşini în plus şi eşti binevenită să foloseşti una dintre ele.

— Nu asta ai spus.

Am oftat greoi şi am încetinit maşina, oprind la marginea drumului. M-am întors şi am privit-o în ochii aceia minunaţi, de culoarea tanzanitelor. Mi-a tresărit inima.

— Uite, eşti cea mai bună prietenă a lui Marjorie şi eşti binevenită la noi acasă. Nu am vrut să sugerez altceva. Îmi...

De ce îmi era atât de greu să rostesc cuvintele astea nenorocite? Am tras aer în piept şi apoi am expirat încet.

— ...pare rău.

Chipul i s-a luminat cu un zâmbet. Buzele acelea pline şi roşii precum cireşele, care arătau numai bune de sărutat, au făcut loc unor gropiţe pronunţate de o parte şi de alta a obrajilor. Ochii albaştri-cenuşii îi scânteiau.

— Vezi, a fost aşa de greu?

Coama şatenă îi cădea pe umeri în valuri. Mă mânca să-i ating părul, obrazul mătăsos, buzele stacojii şi umede.

La dracu'! O doream.

Şi nu-mi mai dorisem niciodată ceva în viaţă.

***

— Jade!

Sora mea a venit în fugă de îndată ce am intrat pe uşă.

Potaia mea, Roger, gâfâia la picioarele ei.

— Hei, băiete! am zis eu, scărpinându-l după urechi.

Jade căzu în genunchi.

— Ce drăguţ e! Salut, puiule!

Lui Roger i-a plăcut imediat de ea şi a început s-o lingă pe faţă.

Marjorie a râs.

— Am uitat cât de mult îţi plac câinii.

S-a întors către mine şi a zis:

— Jade înnebuneşte de fiecare dată când vede un câine.

Din nou către Jade:

— Îmi pare atât de rău că n-am ajuns la aeroport. Talon a avut grijă de tine?

Pentru o clipă, mi s-a pus un nod în stomac. Avea să-i spună lui Marjorie cât de nepoliticos am fost?

Dar Jade doar a zâmbit şi a zis:

— Ah, sigur, totul a fost în regulă. Ai primit postul?

Marjorie a clătinat din cap.

— Nu. Mi-a luat-o altcineva înainte. Aşa că trebuie să învăţ cum merg lucrurile pe aici. Presupun că trei ani de călătorii cât timp tu ai făcut Dreptul au fost de ajuns, a râs ea.

O iubesc pe sora mea, dar e puţin cam răsfăţată. Mă rog, puţin cam prea răsfăţată. Dar nu se dă în lături de la muncă, trebuie să recunosc.

— Şi cum a fost drumul dinspre oraş? a continuat Marjorie.

— Bine. Talon chiar mi-a făcut cinste cu un burger pe drum. Eram ruptă de foame.

— Mă bucur să aud asta. Tal poate părea puţin cam aspru uneori, dar are intenţii bune, nu-i aşa, Tal?

Intenţii bune? Aş face orice pe lumea asta pentru sora mea sau pentru oricare dintre fraţii mei, la o adică. Dar oare am avut vreodată intenţii bune? Asta era o întrebare a naibii de bună — una la care probabil nu aveam să găsesc vreodată răspunsul.

Aşa că am evitat subiectul. La fel cum o făceam de douăzeci şi cinci de ani.

— Presupun că o să ia dormitorul gol de lângă al tău, nu, Marj? Îi duc eu bagajele sus.

— Ah, nu e nevoie să..., a început Jade.

— Lasă-l, a spus Marjorie. Să-şi folosească şi el muşchii ăia frumoşi la ceva.

Jade se înroşi în obraji. La naiba, oare se înroşea şi pe tot restul corpului? Pe piept? Pe sânii aceia voluptuoşi extraordinari pe care îi vedeam chiar şi pe sub tricoul fără formă pe care-l purta? Fata avea nişte balcoane de zile mari. Nu încape îndoială.

— Deci lângă camera ta, Marj?

— Sigur. E o cameră grozavă, Jade. Are baie proprie şi tot ce vrei.

— Chiar nu-i nevoie să vă deranjaţi atât.

Marjorie a râs.

— Să ne deranjăm? Camera aia e goală, pentru numele lui Dumnezeu. La fel ca alte trei. Jonah locuieşte într-o casă din vale, iar Ryan stă în casa de oaspeţi în spate. Tal şi cu mine suntem singurii care mai locuim aici.

De parcă aveam de ales. Când m-am întors din război, Jonah îşi construise deja o casă, iar Ryan o luase pe cea de oaspeţi. Eu am rămas blocat în casa principală de la fermă. Aveam apartamentul cel mai mare, dar tot mă simţeam închis. Iar acum, cu Jade care avea să locuiască aici... Era cazul să mă apuc să schiţez nişte planuri pentru propria mea casă... departe de asta.

Am luat valiza lui Jade şi bagajul ei de mână şi am pornit pe hol către camera lui Marjorie. Am lăsat bagajul în dormitorul liber. Apartamentul meu era în partea cealaltă a casei, slavă Domnului.

Trebuia să stau cât mai departe cu putinţă de Jade Roberts.

Doar că nu eram sigur că vreo distanţă de pe lumea asta avea să-mi ţină pofta în frâu.

Capitolul 3
Jade

Cred că mi-am aranjat perna de o sută de ori. Patul era suficient de confortabil, la fel şi perna, de altfel. Doar că era ciudat, şi până când mă obişnuiam cu un pat nou, deseori nu puteam să dorm. De fiecare dată când stăteam la un hotel, nu dormeam niciodată în prima noapte.

Poate că o cană de ceai avea să-mi fie de ajutor. Cu cafeină sau fără, ceaiul mă relaxa întotdeauna. Şi mă refer la ceai, nu la vreo infuzie de plante căreia oamenii îi spun „ceai de plante" când nu conţine de fapt niciun fir de ceai. M-am ridicat din pat şi m-am strecurat iute din cameră, am traversat holul şi am ajuns la uriaşa bucătărie din vila asta uluitoare. Am aprins lumina şi... m-am speriat.

Talon stătea la masa din bucătărie, cu un pahar cu apă în faţă, cu Roger la picioare, dând din coadă. Pieptul magnific al lui Talon era gol, iar sfârcurile îi erau înconjurate de păr negru — destul cât să pară masculin, dar nici prea păros. Mâna dreaptă îi era pe masă,

cu antebraţul brăzdat de vene vizibile, iar braţul... Oh, Doamne... Muşchii i se umflau chiar şi stând într-o poziţie relaxată.

De ce nu-mi luasem un halat? Sânii mi se vedeau clar pe sub maioul alb şi strâmt pe care-l purtam. O pereche de boxeri vechi de-ai lui Colin îmi acoperea partea de jos a corpului. Aruncasem cea mai mare parte a lucrurilor lui, dar aceştia erau atât de confortabili. Mi-am încrucişat iute braţele peste piept, ascunzându-mi sfârcurile întărite.

— Î... îmi pare rău, m-am bâlbâit eu.

Nu mi-a răspuns.

— De ce stai aici pe întuneric? am întrebat eu.

— Nu puteam să dorm.

Nu prea mi-a răspuns la întrebare, dar n-am mai insistat.

— Nici eu. Îmi pare rău să te deranjez. Mă gândeam că poate aveţi cumva nişte ceai. Mă relaxează.

— Cutia mică de pe blat, mi-a indicat el.

Am vrut să mă întorc şi să-mi iau un halat, dar asta m-ar face să par şi mai ostentativă, de parcă aş încerca să mă acopăr. Ceea ce sigur că făceam. Am bâjbâit cu pliculeţul de ceai şi am început să mă uit prin dulapuri după o cană.

— Dulapul din dreapta cuptorului, a zis Talon, fără să se întoarcă.

Am deschis uşa dulapului şi într-adevăr, au apărut ceşti de cafea şi căni. Am luat una, am umplut-o cu apă şi am pus-o în cuptorul cu microunde câteva minute. Ca de obicei, au fost cele mai lungi din viaţa mea. Talon stătea în continuare, cu faţa îndreptată în altă direcţie, fără să-şi bea apa.

Când a bâzâit cuptorul cu microunde, am luat cana, am pus pliculeţul de ceai şi am aşezat-o pe blat. Să mă aşez la masă şi să stau cu el? Era înconjurat de acelaşi zid, iar în momentul de faţă, zidul părea să înconjoare toată masa. Numai coada lui Roger părea să-l spargă. Câinele stătea la picioarele lui Talon, şi oricât de mult mi-aş fi dorit să mă las pe vine şi să-i mângâi capul moale, m-am abţinut.

Nu mă simţeam binevenită.

— Vino şi stai jos dacă vrei, a zis el.

Mi-am luat ceaiul şi m-am aşezat în faţa lui. Nu mi se părea în regulă să mă aşez lângă el, dar să stăm faţă în faţă s-a dovedit a fi o mare greşeală. Era drept în raza mea vizuală. Nu puteam să *nu* mă uit la el.

Părul îi era dezordonat şi sexy, şi şi-a trecut degetele prin el, ciufulindu-l şi mai mult. Ochii negri superbi îi erau adânciţi în orbite şi încercănaţi.

— Î... îmi pare rău că nu poţi să dormi, am zis eu.

Şi-a dres glasul.

— Nu e cazul. Nu dorm niciodată.

Aşa ceva nu era posibil. Toţi oamenii trebuie să doarmă. Dar, din nou, nu aveam de gând să insist.

— De obicei nu mi-e greu, am spus eu, dar prima noapte într-un pat nou e întotdeauna dificilă pentru mine. Sunt sigură că mâine noapte n-o să am nicio problemă.

— Da, o să fie ok. Demonii din casa asta nu au cum să ajungă la tine, a spus Talon, strângând din buze.

Demoni? Despre ce naiba vorbea? Probabil avea coşmaruri de când fusese în Marină. Poate suferea chiar de tulburare de stres post-traumatic. Oare făcea terapie? Sigur nu era treaba mea să întreb.

— Nu prea am demoni. Decât, sigur, fostul meu logodnic, care m-a umilit complet acum o săptămână şi ceva.

Talon ridică sprâncenele. Oare îi stârnisem interesul?

— Sunt sigur că a fost greu.

Tonul lui m-a descurajat. Deşi părea să fie sincer, se simţea şi o înţepătură. O notă de sarcasm? Nu eram sigură ce voia să spună cu remarca asta, aşa că am decis să o iau aşa cum era.

— Sincer, sunt mai degrabă jenată. Nu prea cred că mai eram îndrăgostiţi. Am fost împreună toţi cei patru ani de colegiu la Denver, apoi eu am rămas şi am făcut Dreptul, iar el a plecat la New York să facă un stagiu la firma tatălui lui. Cumva am reuşit s-o facem

să meargă, dar relaţiile la distanţă sunt grele. Dacă privesc în urmă, n-ar fi trebuit să rămânem împreună.

Talon s-a ridicat.

— Sunt sigur că o să-ţi fie bine. Crede-mă, ar putea fi mult mai rău.

M-am încălzit deodată. Cum îndrăznea să minimalizeze treaba asta? Nu stăteam acolo să-i cerşesc mila. Îi spusesem pe faţă că relaţia a fost o greşeală şi că ar fi trebuit să-i punem punct cu ani în urmă. Sigur că ar putea fi mult mai rău. *Întotdeauna* poate fi mai rău.

M-am ridicat şi eu şi m-am uitat drept în ochii lui negri strălucitori.

— Ai dreptate. O să-mi fie bine. Am zis eu altceva? Ştiu că sunt pe lume lucruri mult mai rele decât să fii părăsită în faţa altarului. Dar asta nu diminuează cu nimic faptul că am fost complet umilită.

Talon clătină din cap, râzând pe înfundate.

— Am înţeles. Eşti bine.

Cuvintele lui m-au iritat şi mi-a sărit ţandăra. De ce tot ce spunea mă spinteca precum un cuţit de spart gheaţa?

— Ştii ceva, abia dacă mă cunoşti. De ce eşti aşa critic?

— Te cunosc mai bine decât crezi, ochi-albaştri. Ştiu că ai avut o viaţă atât de plină de privilegii, încât cel mai rău lucru din lume care ţi s-a întâmplat vreodată a fost că te-a umilit unul în ziua nunţii.

— Dacă vrei să ştii, nu am avut o viaţă plină de privilegii. Am fost crescută modest, ceea ce se vede că nu a fost şi cazul tău.

A chicotit din nou, şi să mă ia naiba de nu m-am enervat iar.

— Ochi-albaştri, sunt lucruri care nu pot fi cumpărate cu bani. Crescută modest sau nu, ai fost la colegiu. Ai făcut Facultatea de Drept. După ce treci examenul de intrare în barou vei putea să-ţi găseşti un loc de muncă cu un salariu decent. Şi cu chipul tău şi corpul ăsta ispititor, n-o să ai nicio problemă să atragi foarte curând alt bărbat. Aşa că nu-mi spune că nu eşti privilegiată.

Trebuia să mă gândesc puțin ca să-i înțeleg ultimele cuvinte. Mă blocasem pe „Chipul tăuși corpul ăsta ispititor". Oare era atras de mine? Zeul ăsta din Vestul Sălbatic? Atras de mine?

Am deschis gura să vorbesc, dar înainte de a scoate vreun cuvânt, m-a luat de braț, m-a tras spre el și mi-a zdrobit buzele cu ale sale.

Era un sărut adevărat. Și-a vârât limba cu forța în gura mea și a profitat, și a tot profitat.

Picioarele îmi tremurau. Oh, Doamne...

Șapte ani de săruturi cu Colin... și niciodată n-a fost așa.

Mă devora, iar eu mă topeam în el. M-a luat de păr și a tras de el în timp ce continua să-mi exploreze gura. Șocuri electrice îmi țâșneau drept în sex. Niciun bărbat nu mă mai trăsese vreodată de păr, și, oh, Doamne... l-am sărutat înapoi cu lăcomie. Un balsam calmant pentru eul meu făcut zob. Bărbatul ăsta... mă considera atrăgătoare... mă săruta...

Și-a smuls gura de pe a mea și mi-a supt pielea de pe gât, lăsându-mi o dâră de săruturi mărunte până la lobul urechii.

— Doamne, ochi-albaștri...

Picioarele aproape mi-au cedat, dar el m-a ținut.

— Tipul ăla cu care aproape te-ai măritat, mi-a șoptit el în ureche, te-a sărutat vreodată așa, ochi-albaștri?

Am deschis gura, dar n-am putut scoate decât un oftat.

Talon și-a înfipt limba în urechea mea. Aproape m-am topit pe loc. *Du-mă în patul tău*, am zis în gând. *Du-mă în patul tău și fute-mă până nu mai știu de mine.*

— Spune-mi, a ordonat din nou. Te-a sărutat vreodată așa?

— Nu.

Și atunci și-a lipit iarăși gura de a mea. Din nou limbile ni s-au zvârcolit împreună, și din nou picioarele m-au amenințat că cedează. I-am mângâiat brațele musculoase și bronzate. L-am apucat de umeri și apoi i-am înconjurat gâtul cu brațele, încercând să închid orice distanță care mai rămânea între noi.

Mai aproape... Voiam să fiu mai aproape...

Dar a pus capăt sărutului cu un zgomot puternic, dându-mi drumul la păr brusc, aşa încât era să cad pe spate. M-am redresat apucând spătarul scaunului. Am scâncit când am rămas fără buzele, braţele şi dorinţa lui.

Stătea şi mă privea lung. Nu... mă *săgeta* cu privirea, iar ochii aceia negri îmi sfredeleau pielea.

Avea să spună ceva? Ce trebuia să fac acum? Să-mi cer scuze? Dar nu eu îl sărutasem. El mă sărutase pe mine. Avea să-şi ceară *el* scuze?

Nu. Nicio scuză. A trecut pe lângă mine, a ieşit din bucătărie şi a traversat holul către camera lui, cu potaia bălaie urmându-l cu pas întins.

M-am prăbuşit pe scaun şi am cuprins în palme cana caldă cu ceai.

Paharul lui plin cu apă rămăsese pe masă, neatins.

***

Rita's Café era un local drăguţ, de familie, pe strada principală din Snow Creek, Colorado. M-am aşezat la masă în faţa lui Marj. Insistase să mă scoată la micul dejun în prima mea dimineaţă în Snow Creek, făcându-mi cinste cu ceea ce numea „cea mai bună cafea din Univers". Eu eram sceptică. Îmi place cafeaua foarte tare — *foarte* tare, aproape vâscoasă când o torni în cană. Cafeaua din majoritatea restaurantelor e apă fierbinte cafenie. Am luat o înghiţitură.

Da. Apă cafenie. Dar n-am avut curaj să-i spun asta lui Marj.

Am tras adânc aer în piept, făcându-mi curaj. Aveam s-o întreb pe Marj care e treaba cu fratele ei. Nu aveam să-i spun despre sărutul furat noaptea trecută, cel puţin nu încă. Dar era ceva în neregulă cu Talon Steel, şi Marj probabil ştia despre ce e vorba.

— După ce terminăm aici, a zis Marjorie, o să-ţi prezint Snow Creek. E cel mai adorabil orăşel. E o firmă de avocatură în oraş

unde s-ar putea să-ți găsești de lucru. Și mai există biroul avocatului municipal.

— Încă n-am luat examenul, i-am amintit eu.

— Pentru un geniu ca tine, e doar o formalitate. Știi că o să-l iei, Jade.

Mă simțisem destul de încrezătoare la ieșirea din examen, dar mai știam și oameni care se simțiseră cel puțin la fel de încrezători și care nu promovaseră.

— Sper. Altfel o să fiu nevoită să aștept încă șase luni până să încerc din nou. Dar nu-ți face griji. Pot să mă angajez oricând ca ospătăriță sau ceva cât timp învăț. N-o să fiu o povară pentru voi.

— Cine a zis că ești o povară?

Ah, bun. Startul pe care îl așteptam.

— Păi, fratele tău, de exemplu.

— Talon? De ce să zică așa ceva?

— N-a folosit chiar cuvintele astea. Dar când veneam spre casă ieri, a spus că aș deranja.

Mă rog, am păcălit-o puțin. De fapt spusese că pot să conduc una dintre mașinile lor. Eu am fost cea care a folosit cuvântul „a deranja", iar apoi el l-a repetat.

— Sunt sigură că glumea, Jade. Tal e... Mă rog, așa e el.

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Cum adică „așa e el"?

— Știi că a fost plecat cu Pușcașii Marini. Nu vorbește despre asta. Adevărul e că întotdeauna a fost genul de tip nu prea sociabil. Sunt mult mai apropiată de Joe și Ryan decât de Tal. El chiar e genul singuratic.

— Da, am observat. Aseară m-am dat jos din pat în toiul nopții ca să-mi iau o cană cu ceai, iar el stătea singur în întuneric în bucătărie.

— Are probleme cu somnul. Se trezește des noaptea.

— Dar de ce stă în întuneric? De ce nu dă drumul la televizor sau de ce nu citește sau orice altceva?

Marjorie și-a mușcat buza și a început să-și frângă mâinile.

— Talon a fost întotdeauna puțin... ciudat. Dar e un om bun, Jade. Doar că are... probleme. Vreau să spun că a fost în Irak. N-am idee ce a văzut acolo, și nu vorbește niciodată despre asta, cel puțin nu cu mine. Dar sigur l-a afectat cumva.

— Crezi că suferă de sindrom de stres posttraumatic? am întrebat eu.

Marj a clătinat din cap.

— M-am gândit... Oh!

A făcut ochii mari când ușa de la cafenea s-a deschis cu zgomot.

M-am întors și aproape mi-a stat inima. Talon Steel a intrat în cafenea, cu fundul lui încântător în jeanșii mulați pe corp, cu mânecile cămășii negre western suflecate, cu antebrațele superbe, bronzate la vedere.

— Hei, Tal, aici!

Marj i-a făcut semn să ni se alăture.

Mi s-a zbârlit pielea. Nu mă puteam gândi decât la sărutul de noaptea trecută, la limba lui care mă devora de parcă eram ultima lui masă. Nu-l mai văzusem de atunci și nu știam cum să reacționez.

— Îmi iau doar o cafea la pachet, dar mulțumesc, a spus el, îndreptându-se către tejghea.

— Te rog, vino lângă noi, am zis eu.

De ce mama naibii mi-au ieșit cuvintele astea pe gură?

Marjorie s-a încruntat la mine de parcă aveam două capete.

— Da, vino încoace, Talon. Ai câteva minute să stai cu surioara ta și cu prietena ei, nu-i așa?

Talon se întoarse cu spatele la tejghea, iar în ochii negri i se citea un amestec de înflăcărare și... oare tristețe?

— Da, sigur. Am câteva minute.

— Frații mei nu-mi refuză nimic, a spus Marj, zâmbind. Sigur, sunt și extrem de protectori. Prețul pe care-l ai de plătit când ești cea mai mică și singura fată.

Da, Marj era cea mai mică. Nu mă gândisem niciodată să întreb ce vârste aveau fraţii ei.

— Câţi ani au fraţii tăi?

— Jonah are 38, Talon 35 şi Ryan 32.

Uau! Talon era cu zece ani mai mare decât mine. Sigur, ştiam că e mai mare. Doar că nu mă gândisem cu cât. Marj avea 25 de ani, ca mine.

— Cred că nu mi-am dat seama că sunt cu atât de mulţi ani mai mari decât noi.

— Ah, da, mă ţineam numai după ei când eram mică şi-i scoteam din minţi.

— Cred că ai avut o copilărie distractivă.

— Mă rog, n-am cunoscut-o pe maică-mea...

Am oftat. Doamne, ce proastă sunt! Mama ei s-a sinucis când Marj avea doar doi ani.

— Îmi pare aşa de rău. Nu ştiu de ce am spus asta.

Marjorie încercă să zâmbească.

— E ok. Vreau să spun că am crescut la o fermă superbă cu tot ce-mi puteam dori şi cu trei fraţi mai mari care mă adorau.

— Te adoram?

Talon s-a aşezat şi şi-a pus cafeaua şi fursecul pe masă.

— De ce crezi că te-am adora, pişpirică?

Am chicotit fără să vreau. Porecla de „pişpirică" nu i se potrivea deloc lui Marj. Era înaltă ca un fotomodel.

— Şi ce faci azi în oraş, Tal? l-a întrebat Marj.

— Mi-era poftă de fursecurile Ritei.

Talon a muşcat dintr-unul, lăsând să-i cadă pe masă câteva firimituri.

— Ce faceţi voi aici?

— Îi arăt lui Jade oraşul. Trebuia să-i fac cunoştinţă cu cafeaua Ritei.

— Da, a fost de acord Talon. Cea mai bună cafea de pe partea asta a Munţilor Stâncoşi.

Se amăgeau, dar am zâmbit oricum. Dacă asta trecea drept cafeaua cea mai tare de prin părțile astea, trebuia să mă opresc la un magazin și să-mi iau un filtru de cafea, o râșniță și niște boabe ca lumea.

— Biroul avocatului municipal nu e departe, a spus Marjorie. Îl cunosc. Îl cheamă Larry Wade. Am putea să ne oprim acolo să te prezinți, dacă vrei.

M-am uitat la pantalonii mei foarte scurți marca Daisy Duke și la topul stacojiu. Nu prea se potriveau pentru o astfel de întâlnire.

— Nu azi. Adică, uită-te la mine.

Talon s-a întors către mine întâlnindu-mi privirea, iar ochii lui mă ardeau. Puținele haine pe care le aveam pe mine se topeau sub privirea lui sfredelitoare. Sfârcurile mi s-au întărit sub sutien și curând au devenit vizibile. Pentru că eram bine dotată, îmi propuneam să nu port niciodată sutiene cu burete. Nu aveam nevoie de nimic în plus. Sigur, prețul era că ori de câte ori îmi era frig — sau eram incredibil de excitată — mi se întăreau sfârcurile.

Buzele lui Talon au tremurat o clipă. Își reținea un zâmbet? Nu zâmbea prea des. Îmi observase sfârcurile — eram sigură. Cel puțin căldura pielii și inima care mi-o lua la galop erau evidente. Mi-am încrucișat brațele la piept... ceea ce mă cam împiedica să beau cafea. Dar oricum era nasoală.

Talon și-a terminat fursecul și a șters firimiturile de pe masă, adunându-le în palmă.

— Am niște drumuri de făcut, fetelor. Ne vedem diseară la cină.

Da, la cină. Familia Steel avea o menajeră care era și bucătăreasă și venea în fiecare zi — Felicia. Nu eram sigură când aveam să mă obișnuiesc să mi se gătească și să se facă ordine după mine. N-avea nicio legătură cu felul în care trăisem atâția ani. Tatăl meu lucra în construcții și câștiga decent, dar era la ani-lumină distanță de felul în care trăia familia Steel. Nu am avut niciodată nici măcar o femeie care să ne facă curat, darămite o menajeră și o bucătăreasă care să vină zi de zi.

Nu m-am putut abține și l-am urmărit pe Talon în timp ce ieșea pe ușă. Era un bărbat foarte arătos. Cu un fund foarte arătos. Mi-au transpirat palmele și le-am frecat de pantalonii mei scurți din denim.

Am scos un suspin.

N-o să uit niciodată sărutul nostru.

Capitolul 4
Talon

Băiatul s-a ghemuit în întuneric, tricoul ponosit și pătura cenușie jerpelită fiind singurele care-i țineau de cald, dar nu prea îl ajutau. Ochii i se obișnuiseră de mult cu întunericul pivniței umede în care era ținut. Noaptea era cel mai greu, chiar dacă atunci îl lăsau singur.

Singurătatea venea la pachet cu demonii săi.

Izolare. Frică. Vulnerabilitate.

Aerul înghețat înțepa pielea băiatului. Auzea tot felul de scârțâituri. Umbre periculoase apăreau pe pereți, într-un dans sinistru pe un fundal discordant de vioară. Gheare negre coborau, iar pereții de beton rece înaintau încet.

Băiatul a început să respire mai iute și a căzut pe spate, iar podeaua de beton îi zgâria pielea dezgolită. Nu putea respira... Tavanul cobora, iar întunericul îl împresura.

Pereții se apropiau în continuare. Întotdeauna pereții. Reci și duri și impenetrabili. Râdeau maniacal, cu voci joase și înfiorătoare, în timp ce-l înconjurau pe băiat.

Să respir. Trebuie să respir... Aer... aer...

„Ești un nimic", îl tachinau pereții, iar chipurile distorsionate ale bărbaților apăreau pe măsură ce zidurile se apropiau, scârțâind. „Aici o să mori. Folosit și abuzat și fără să valorezi mai mult decât cârpa aia pe care dormi. Nimănui nu-i pasă. Nu vine nimeni după tine. Nimeni în afară de noi. O să te ducem în iad..."

***

M-am așezat din nou la masa din bucătărie, cu un pahar cu apă în fața mea, pe care nu-l atingeam niciodată. De ce îmi puneam mereu un pahar cu apă când veneam noaptea la bucătărie? Mi se părea că așa se face. Când te trezești în toiul nopții, bei apă. Mie nu-mi era sete. Ca de obicei, n-am aprins lumina. Mereu stăteam în întuneric. Așa mă simțeam mai confortabil.

Nu avea sens. Toate momentele îngrozitoare din viața mea se petrecuseră în întuneric. Și totuși, acesta îmi oferea o mantie de confort pe care nu o înțelegeam. Încetasem de mult să mai încerc să mă înțeleg.

Am clipit când s-a aprins lumina. Din nou Jade. Femeia asta nu dormea niciodată?

De data asta purta halat. Păcat. Corpul ei era o operă de artă. Cei mai voluptuoși sâni pe care i-am văzut vreodată, și doar am avut o mulțime de femei. Mi se ofereau de bunăvoie încă de când aveam 15 ani. Eu luam ceea ce-mi ofereau. De ce nu? Mă simțeam bine, și ele la fel. Nu mi-o doream de fapt pe niciuna dintre ele. Îmi satisfăceau o nevoie fizică, nimic mai mult.

— Scuze. N-am crezut că o să fii aici și în seara asta.

Jade s-a dus la cutiile de ceai și a scos un pliculeț.

— Nici eu n-am crezut că o să fii iar aici.

M-am întors și am fixat cu privirea paharul cu apă.

Sfârcurile nu i se vedeau în seara asta, deși halatul pe care-l purta era scurt, lăsându-i la vedere picioarele lungi, bine proporționate, și fundul bombat. Mi-a zvâcnit penisul. Ce dracu' era cu mine? Fusesem în preajma multor femei frumoase. Avusesem o mulțime de femei mai frumoase decât Jade Roberts.

Mă rog, poate doar câteva care chiar erau *mai frumoase* decât ea. Jade era o zeiță. Totuși, avusesem femei mai frumoase, deci care era treaba cu ea?

S-a auzit cuptorul cu microunde, iar Jade s-a întors la masă cu cana de ceai aburind.

— Nu vreau să te deranjez. O iau cu mine în dormitor.

A dat să iasă din bucătărie.

— Nu pleca.

Din gura mea ieșiseră cuvintele astea? Ce voiam de la ea? Eram sigur doar de un lucru. Nu voiam să plece din bucătărie.

S-a întors spre mine.

— Serios, n-am vrut să te deranjez.

— De ce nu poți să dormi? am întrebat-o. E vreo problemă cu patul?

Jade a clătinat din cap. S-a lăsat în genunchi să-l mângâie pe Roger — „Ce mai faci, băiete?" — și s-a așezat la masă.

— Nu. Patul e perfect confortabil. Nu știu de ce mi-e greu să adorm. Poate că n-am depășit faza cu nunta, așa cum credeam. Poate îmi fac griji din cauza rezultatelor la examen. Poate îmi fac griji că n-o să-mi găsesc de lucru și o să vă deranjez prea mult. Poate toate variantele.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza ultimului lucru. Avem foarte mult loc. Ești binevenită să stai aici cât timp ai nevoie. Marjorie n-ar accepta altă variantă.

— E frumos din partea voastră. Apreciez mai mult decât credeți. Dar nu sunt genul de persoană care să profite de alții. Mă sperie.

— Te sperie? Cum adică?

Jade a scos un oftat.

— Tatăl meu insista mereu că trebuie să te descurci singur în lume, și mi-a transmis și mie aceleași valori. Am avut o viață modestă, dar mereu am fost hrăniți și îmbrăcați. Și știu că mă iubea.

— Deci ești apropiată de tatăl tău?

A încuviințat.

— Mi-e dor de el.

— Și mama ta?

— N-am mai văzut-o de când eram mică. Ne-a părăsit pentru carieră.

— Pentru carieră? Pentru ce fel de carieră și-ar părăsi copilul?

Jade a clătinat din cap și a scos un chicotit sarcastic.

— Ai auzit vreodată de Brooke Bailey?

— Da. Era un fotomodel acum douăzeci de ani, nu?

Jade a dat din cap.

— Exact. Și era mama mea.

Am ridicat din sprâncene. Brooke Bailey fusese cea mai mare bunăciune când eram eu adolescent. Jonah era obsedat de ea pe vremea aceea. Afișul semnat de ea, în care purta un costum de baie albastru-regal, fusese lipit pe perete chiar lângă patul lui. Era mai înaltă și mai slabă decât Jade — mai zveltă și nu la fel de bine dotată. Avea părul blond-închis, față de șatenul-deschis al lui Jade. Probabil fata moștenise părul tatălui ei.

Dar ochii lui Brooke te urmăreau de pe perete. Orice tip visa că Brooke se uita la el, zâmbea la el, cu sfârcurile întărite, împungând materialul acela albastru pentru el. Aparatul de fotografiat o iubea pe Brooke Bailey. Probabil făcuse o avere cu afișul ăla. Atunci de ce avusese Jade o copilărie atât de modestă?

M-am uitat la ea.

Și atunci am văzut.

Jade avea ochii lui Brooke — acea nuanță de albastru-cenușiu, ca de oțel, care părea să pătrundă prin fiecare strat al unui om.

Asta mă atrăsese la Jade prima oară — ochii aceia. Mă simțeam gol, de parcă vedea drept prin mine, ajungând până în cotloanele sufletului meu distrus. Mă speria de moarte.

Atunci de ce mi-o doream atât de mult? Nu reușisem să-mi scot din minte sărutul ăla. Buzele ei erau atât de pline, atât de roșii, și avea gust de șampanie și căpșune. Nu simțisem niciodată vreun gust

când sărutasem vreo femeie. Era ceva diferit la sărutul lui Jade, dar nu reuşeam să-mi dau seama exact ce. Tot ce ştiam era că o vreau.

În patul meu.

Era cea mai bună prietenă a surorii mele. Nu puteam doar să i-o trag şi s-o uit cum făceam cu celelalte. Şi ce era şi mai înspăimântător? Nici nu voiam asta.

Ochii aceia... N-o puteam lăsa să se apropie. Ar fi văzut prin toate zidurile pe care le construisem în jurul meu, toate secretele pe care le îngropasem adânc în suflet. Nu-i puteam spune vreodată adevărul despre motivul din cauza căruia nu puteam să dorm, despre demonii care mă bântuiau în vise. Nu puteam spune nimănui.

— Serios? am răspuns eu în cele din urmă la dezvăluirea ei.

S-a uitat în ceaşca de ceai de pe masă.

— Ştiu că e greu de crezut. Nu semăn deloc cu ea.

— Ai ochii ei.

Nu m-am putut abţine. Mi-a ieşit pur şi simplu pe gură.

— Aşa crezi?

Am încuviinţat.

— Joe era obsedat de Brooke Bailey când era mic. Avea afişul ăla în costumul de baie albastru. Ştii, ăla în care poţi să juri că se uită drept la tine şi zâmbeşte?

Jade şi-a dat ochii peste cap.

— De afişul ăla mi-a fost ruşine toată copilăria. Cei mai mulţi oameni nu ştiau că Brooke e mama mea şi nici eu n-am prea zis nimic.

— De ce să-ţi fie ruşine? Cu afişul ăla a dat lovitura. Ai o mamă frumoasă.

— Da, mai frumoasă decât o să fiu eu vreodată, dar nu de-asta mă făcea de ruşine.

Nu eram de acord că Jade nu era la fel de frumoasă ca Brooke. Brooke era frumoasă ca orice fotomodel, dar Jade... Jade îţi tăia răsuflarea, era caldă, tentantă.

— Atunci de ce?

— Păi... mi-e cam greu să zic...

Obrajii i s-au colorat într-o nuanță adorabilă de roz.

— Haide! am rugat-o eu. Spune-mi.

— Păi... pentru că aproape toți băieții pe care îi cunoșteam s-au masturbat uitându-se la sfârcurile tari ale maică-mii care dădeau să iasă prin costumul ăla albastru, de-aia.

Am râs pe înfundate. Biata fată avea dreptate.

— Sunt sigur că afișul ăla ți-a adus o grămadă de bani.

— N-am văzut niciun bănuț. Al doilea soț al ei i-a luat pe cei mai mulți și i-a pierdut la jocuri de noroc. După ce a divorțat de el, s-a întors la noi, vrând să reia legătura cu tata și cu mine. Eu aveam vreo 15 ani pe vremea aia și nici n-am vrut să aud de ea. Și tata la fel.

M-a cuprins durerea pierderii. Știam ce înseamnă să pierzi o mamă. Mama fusese minunată până când... Am clătinat din cap ca să șterg imaginile care încercau să se strecoare. Aveam 12 ani când s-a sinucis mama. Marjorie nici măcar nu și-o mai amintește.

— Înțeleg. Deci a fost clasica situație de ales cariera în detrimentul familiei.

Jade a încuviințat.

— Cam așa ceva. O interesa mai mult să fie Brooke Bailey decât să fie mama mea, asta până când a pierdut totul.

— Și acum ce mai face?

— Habar n-am, știu doar că-i falită și botoxată, a spus Jade, luând apoi o gură de ceai. Și nu-mi pasă.

Am dat din cap, înțelegător. Ce puteam să-i răspund? Avea tot dreptul să se simtă așa.

— Cred că ar trebui să mă duc înapoi în pat, a zis ea, ridicându-se în picioare.

Dar nu voiam să plece. Îmi plăcea să stau de vorbă cu ea. Nu prea vorbeam cu nimeni în afară de Marjorie și frații mei. M-am trezit că vreau să vorbesc cu Jade, iar asta trebuia să se termine. Cu

Cât vorbeam mai mult, cu atât mai multe crăpături apăreau în zidul din jurul meu. Nu puteam risca să mi-l dărâme. Aş muri.

Aşa că trebuia s-o las să plece. Nu-i puteam permite să-mi intre în suflet, oricât de mult mi-aş fi dorit asta.

Dar m-am ridicat oricum, m-am dus după ea, am apucat-o de braţ şi am întors-o cu faţa la mine.

— Ce e? a zis ea făcând ochii mari.

— Asta, am spus eu şi i-am zdrobit gura cu a mea.

Doamne, aceeaşi aromă de şampanie şi căpşune... Mi-a răspuns la sărut. Scula mi s-a întărit pe sub pantalonii de casă. Nu purtam tricou, şi îmi doream cu disperare să-i simt sânii pe pieptul meu. Sărutând-o în continuare, i-am desfăcut halatul şi i l-am dat jos de pe umeri, lăsându-l să cadă pe podeaua din bucătărie.

Sânii ei frumoşi şi plini erau ascunşi sub un maiou alb. O asemenea frumuseţe nu trebuie ascunsă. Trebuie eliberată. Am întrerupt sărutul şi i-am privit. Areolele ei întunecate se vedeau pe sub bumbacul alb, iar sfârcurile îi erau umflate şi tari. I-am luat un sân în mâna stângă şi am sărutat-o din nou.

A gemut în timp ce ne sărutam. Am simţit vibraţia mai degrabă decât s-o aud. Aveam scula tare ca piatra deja. Îmi doream cu disperare s-o pun în genunchi, s-o fac să-mi cuprindă erecţia cu gura şi să mă sugă până uit de mine.

În schimb, am sărutat-o în continuare, trecându-mi degetul peste sfârcul ei erect. Când a oftat, i-am ciupit uşor sfârcul.

A zvâcnit lângă mine, dar nu m-a oprit. A continuat să mă sărute, lăsându-şi limba moale şi dulce să-mi exploreze gura. Am băut din ea, potolindu-mi o sete pe care nu mi-am dat seama că o am. Era atât de frumoasă, atât de darnică, atât de... tot ce nu eram eu. Catifelată unde eu eram dur.

Întreagă unde eu eram... distrus.

Putea să mă vindece oare? Putea cineva să vindece toate găurile din sufletul meu?

În timp ce ne sărutam, aproape am crezut că putea s-o facă.

Dar ştiam că nu-i aşa.

Am pus capăt sărutului cu un zgomot puternic.

Nimeni nu putea să mă vindece. Aveam să rămân distrus pentru totdeauna.

S-a uitat la mine cu ochii ăia de oţel, cu buzele moi şi umflate, cu sfârcurile încă tari prin maioul alb. Cât îmi doream s-o ţin aproape, să-i sărut creştetul capului, părul mătăsos, să-i şoptesc la ureche că totul e bine şi că totul va fi bine întotdeauna.

Dar asta ar fi fost o minciună.

Nimic nu va mai fi bine vreodată.

Am ocolit-o, cu penisul încă tare şi dureros, am ieşit din bucătărie şi m-am întors în dormitor. Roger venea după mine, gâfâind. Căţelul ăsta nenorocit era mereu vesel.

Ajuns în pat, mi-am potolit dorinţa, masturbându-mă. Totuşi, chipul frumos al lui Jade, ochii ăia care îmi sfredeleau toate straturile m-au bântuit până târziu în noapte.

N-am dormit.

Nu dorm niciodată.

Capitolul 5
Jade

A făcut-o. Chiar m-a lăsat singură în bucătărie după ce mi-a dat un sărut şi mai uluitor decât primul. Nu ştiam ce să înţeleg. Să vorbesc cu Marj despre asta? Oare ar vrea să ştie? S-ar simţi în largul ei ştiind că frate-său i-a sărutat cea mai bună prietenă?

Am oftat lung şi am sorbit din ceaiul care nu mai era fierbinte. Trebuie să pun capăt acestor vizite la bucătărie în toiul nopţii.

Mi-am ridicat halatul de pe jos şi l-am îmbrăcat din nou, pătrunsă de un fior. Sfârcurile încă îmi erau tari sub maiou. Doamne... când le atingea, când le ciupea... aproape mă făcusem fărâme pe loc. Două săruturi de la Talon Steel mă afectaseră mai mult şi fuseseră mai incitante decât şapte ani de săruturi cu Colin Morse.

Slavă Domnului că mă părăsise în faţa altarului, altfel m-aş fi măritat cu un bărbat fără să ştiu vreodată ce înseamnă să-l iubeşti pe altul.

Am clătinat repede din cap ca să scap de imaginea asta. Nu eram îndrăgostită de Talon Steel. Îl cunoşteam de două zile. Era atât de enigmatic. Nu dormea, venea în bucătărie în fiecare noapte,

Iar acum mă sărutase de două ori fără vreun motiv evident. Nu spusese nimic despre asta. Nu că ar fi fost mare lucru de zis, dar n ar fi trebuit să aducă vorba despre asta, măcar în treacăt? Să-şi ceară scuze dacă nu intenţionase să mă sărute? Iar eu speram din suflet să fi vrut.

Picioarele îmi tremurau şi m-am aşezat din nou la masă. La naiba! Colin nu mă făcuse niciodată să-mi tremure picioarele, cel puţin nu aşa. Talon Steel era absolut extraordinar. Arătos şi săruta cel mai bine din lume... Dar tot purta armura aia.

Discuţia mea cu Marj n-avusese niciun rezultat. Cu siguranţă nu-l cunoştea pe fratele ei mai bine decât mine. Poate că ar fi trebuit să discut erau Jonah şi Ryan, dar nu-i văzusem decât în trecere de vreme ce niciunul dintre ei nu locuia în casa de la fermă.

De dimineaţă, aveam să ies la fermă şi să stau de vorbă cu unul dintre ei. Sau puteam să merg cu maşina la podgorii. Acolo l-aş fi găsit pe Ryan. El era vinificatorul.

În cele din urmă, m-am ridicat. Era timpul să mă întorc în pat. Dar n-aveam cum să adorm.

Măcar de-aş fi adus un vibrator cu mine...

***

De dimineaţă, după micul dejun, i-am spus lui Marj că mă duc să explorez împrejurimile de una singură. Am sărit în Fordul Mustang pe care-mi dăduseră voie să-l folosesc, am pornit GPS-ul şi m-am dus la podgoriile Steel. Nu voiam să-l deranjez pe Ryan, dar nu strica să văd dacă avea la dispoziţie câteva minute să stea de vorbă cu mine.

Peisajul era bogat şi verde — pogoane întregi de păşuni pentru vacile de carne, presărate cu căsuţe unde locuiau ajutoarele de la fermă. După ce am trecut de păşuni, am ajuns la livadă. Merii şi piersicii înfloriseră, iar în aer plutea mirosul dulce al florilor lor. Am tras adânc aer în piept. Marj lăuda mereu piersicile de pe versantul de vest. Mai spunea şi că Ryan, în afara faptului că făcea

vin tradițional din struguri, făcea și vin de mere și de piersici, un soi sec. Cele mai multe vinuri din fructe pe care le-am încercat au fost prea dulci. Eram nerăbdătoare să încerc ce avea să-mi ofere Ryan.

Am ajuns în cele din urmă la capătul livezii, la podgorii. Și vița-de-vie era în floare. Ar trebui să-l întreb pe Ryan ce fel de struguri cultivă aici. Frații Steel produceau Merlot, Cabernet, un cupaj de vinuri de Ron, un cupaj roșu tradițional de masă și încă alte câteva soiuri. Oare cultiva toți acei struguri aici? Sau aducea și din California? Toate erau întrebări bune, și chiar mă interesau răspunsurile. Asta mi-ar fi permis să-l întreb și despre Talon. Puteam să încep cu Ryan spunându-i că mă interesează afacerea cu vinurile. Nici măcar nu era o minciună. Apreciez un pahar de vin de calitate. Enologia m-a interesat dintotdeauna.

Cât despre locul de muncă... Poate că Ryan putea să-mi găsească ceva de făcut la cramă. Cel puțin până când primeam rezultatele la examenul de admitere în barou. Lucram de la 16 ani. Nu mi se părea în regulă să nu muncesc. Tot timpul cât fusesem la colegiu și la Facultatea de Drept, am lucrat câte douăzeci-treizeci de ore pe săptămână, mai întâi servind la mese, apoi ca asistent-jurist.

Perfect... Sigur, puneam carul înaintea boilor. Poate că Ryan nu avea nevoie de ajutor la cramă chiar acum. La urma urmei, nu avea să facă vin decât în toamnă, după cules. Dar nu strica să întreb.

Am mers cu mașina pe aleea de pietriș până la biroul de la cramă și la sala de degustări. Mai fusesem o dată aici, când o vizitasem pe Marj la fermă în timpul facultății. Ni s-a părut foarte distractiv să degustăm toate vinurile chiar dacă niciuna dintre noi nu avea încă 21 de ani.

Am parcat și am intrat. La un birou mic stătea o femeie care lucra la un computer.

— Bună ziua! am zis eu. Ryan... este pe-aici azi?

— Da, e în depozit, degustă vin din câteva butoaie. Vă așteaptă?

— Nu, nu chiar. Sunt Jade Roberts, prietena lui Marjorie. Stau la fermă o vreme până când îmi fac un rost aici. Mă întrebam dacă aveți nevoie de ajutor la podgorii. Îmi caut de lucru.

— Ar trebui să-l întrebați pe Ryan asta. Eu nu prea știu.

— Pot să mă duc și... să-l întreb?

Femeia a încuviințat.

— Sunt Marion, apropo. Spuneți-i că am zis eu să mergeți. Puteți vedea depozitul de aici.

— Mulțumesc mult.

Am ieșit din birou și am pornit către depozitul mare unde erau păstrate butoaiele. Podgoria Steel Vineyards avea o tehnologie de vârf, dar tot mi-o imaginam pe Lucy Ricardo[1] zdrobind strugurii cu picioarele. Am chicotit fără să vreau. Îmi plăcea Lucy de când descoperisem reluările filmelor alb-negru când eram mică. Ce senzație mi-ar fi provocat boabele de struguri între degetele de la picioare?

Am deschis ușa de la depozit, cu o ușoară ezitare. Mai fusesem aici înainte, dar uitasem cât de uriașe erau butoaiele de oțel inoxidabil. Hala era impecabilă. Fusesem surprinsă prima dată când văzusem locul cu câțiva ani în urmă. Mă așteptam să văd butoaie vechi de lemn. Nu, nu și la podgoriile Steel. Totul era la zi, iar tehnologia era de ultimă generație. Câțiva angajați umblau prin hală, dar niciunul nu îmi acorda atenție. M-am uitat în jur până când l-am zărit pe Ryan într-un colț, cu un pahar de vin, gustând băutura dintr-un butoi.

Mi-am făcut curaj și m-am dus la el.

— Bună, Ryan!

A ridicat privirea. Aceiași ochi negri ca ai lui Talon, dar nu la fel de gânditori.

— Ah, Jade! Salut, mă bucur să te văd. Scuze că n-am ajuns pe-acasă.

---

1 Personaj din serialul american de televiziune *I Love Lucy* (1951–1957), interpretat de Lucille Ball. (*N.trad.*)

— Nicio grijă. Abia am venit de câteva zile. Am vrut să trec pe aici să te salut.

— Grozav. Mă bucur. Uite, vrei să-l guşti şi tu pe ăsta?

— Sigur, am încuviinţat eu din cap. Ce e?

— E versiunea mea de rozé sec, făcut cu Grenache, Syrah şi Cinsault. Un fel de rozé franţuzesc.

Mi-a întins un pahar cu lichidul rozaliu şi am luat o gură.

— Uau, e chiar foarte bun! am zis ştiind că asta era şansa mea să-l impresionez. E foarte fructat, se simte aroma de zmeură. Dar îmi place aciditatea. Îl face să dea senzaţia de sec în ciuda notelor de fructe.

Ryan a zâmbit.

— Destul de bine pentru o amatoare. Şi eu simt toate astea, plus puţină prună, un strop de ardei dulce.

Ardei dulce? Adică ardei gras roşu? Cu siguranţă nu simţeam aşa ceva, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Ah, da, acum că zici...

— Ăsta va fi gata de îmbuteliat la toamnă, a spus Ryan uitându-se în jur. Şi, ce-ai făcut de când ai ajuns aici?

— Nu mare lucru. Marj mi-a arătat oraşul. Dar până când nu primesc rezultatele la examenul de primire în barou, ceea ce se va întâmpla peste vreo săptămână-două, nu pot să mă angajez nicăieri în domeniu.

— Atunci relaxează-te. Avem o mulţime de lucruri de făcut pe aici. N-o să te plictiseşti.

— Nu de plictiseală îmi fac eu griji. Îmi place să câştig un ban şi... mă întrebam dacă n-ai avea nevoie de ajutor pe aici. Îmi place vinul şi mi-ar plăcea să învăţ mai multe despre el.

— Păi, cel mai mult de lucru avem în perioada recoltei şi a îmbutelierii. Ambele au loc cam în acelaşi timp, toamna. Uneori îmbutelierea se întinde până spre iarnă. Aşa că acum nu prea e mare lucru de făcut, dar cred că ai putea oricând s-o ajuţi pe Marion la birou dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează deloc. Am lucrat ani de zile pentru tata făcând chestii administrative. Mi-ar plăcea, dar dacă n-ai nevoie de ajutor...

Ochii i s-au aprins.

— De fapt, cred că Marion ar aprecia asta foarte mult. Și încă ceva — și-a mângâiat bărbia — cred că mi-ai fi de folos în sala de degustări. Dacă tot ești interesată de vinuri, aș putea să te învăț să conduci degustările.

Am rămas cu gura căscată.

— Serios? Mi-ar plăcea tare mult.

— Salariul nu e cine știe ce. Nu pentru cineva care așteaptă să se angajeze ca avocat. Cinșpe dolari pe oră. Dar ți-aș putea găsi probabil douăzeci-treizeci de ore pe săptămână dacă le adunăm pe cele când o ajuți pe Marion și pe cele din sala de degustări.

— Păi, salariul e grozav. Lucrez de la 16 ani și n-aș suporta ideea să stau degeaba. Apreciez foarte mult faptul că mă lăsați să stau aici, dar nu vreau să fiu o profitoare.

— Glumești? Marjorie e atât de entuziasmată să te primească. Și avem destul loc și tot ce vrei. Dar înțeleg ce simți și chiar mi-ai putea fi de ajutor.

— E minunat, Ryan! Mulțumesc foarte mult.

A zâmbit larg. Semăna puțin cu Talon, doar că nasul lui încă era perfect. Se vedea că nu fusese rupt. Oare așa ar arăta Talon dacă ar zâmbi? Nu-l văzusem niciodată zâmbind. Chiar deloc. Oare ce trebuia să fac ca să scot de la el un zâmbet adevărat?

— Hai să mergem înapoi în birou. O să completăm niște hârtii și o să ți-o prezint pe Marion.

— Ne-am cunoscut deja. Am întrebat-o unde te găsesc.

— Grozav. Hai să facem o plimbare.

În timp ce ne plimbam, mă mânca limba să aduc vorba despre Talon. Dar cum? *Hei, care e faza cu frate-tău?*

Când am ajuns la birou, Ryan i-a spus lui Marion ce și cum, iar ea a căutat formularele fiscale pe care trebuia să le semnez.

După ce am rezolvat totul, Ryan a spus:

— Sala de degustări e în spatele biroului. Hai să-ţi arăt. Crama se vizitează mai mult pe timpul verii, iar noi oferim degustări gratuite pentru soiurile pe care le avem momentan în stoc.

Sala era practic doar o masă de conferinţă cu un bufet la un capăt, unde se aflau mai multe pahare de vin. De-a lungul peretelui din capăt era un bar.

— Vinurile sunt aici, mi s-a adresat Ryan, indicându-mi un dulap frigorific. Deschizi patru-cinci sticle din soiurile aflate în stoc şi torni. E destul de simplu. Răspunzi la întrebări despre vin dacă oamenii sunt curioşi. O să te rog să asişti la câteva degustări pe care le voi ţine eu şi Mike. El e mâna mea dreaptă aici, deşi chiar acum e plecat o săptămână în vacanţă.

— E grozav, Ryan. Sunt atât de entuziasmată.

— O să vezi că nu-i atât de fascinant pe cât crezi. Dar mie-mi place.

— Glumeşti? Eşti un artist.

— Mă rog, am câştigat nişte premii, ce-i drept.

A zâmbit iar larg.

Am tras adânc aer în piept şi apoi am expirat încet. Acum ori niciodată.

— Ryan, pot să te întreb ceva?

— Sigur. Te rog.

Mi-am muşcat buza.

— Mă întrebam care e treaba cu fratele tău, Talon. Pare... Nu ştiu.

— S-a întâmplat ceva?

Păi, da. M-a sărutat de două ori în toiul nopţii.

— Nu, nu, nimic. El m-a luat de la aeroport acum câteva zile. Doar că era aşa de...

— Puţin ciudat?

Am încuviinţat.

— Da, exact.

Ryan expiră cu putere.

— Ştii că a fost în Irak o vreme.

— Da, știu. Mă gândeam eu că asta e.

— Mă rog... au mai fost chestii și până atunci. Dar el trebuie să spună povestea asta, nu eu. Dacă te deranjează, ignoră-l și gata.

— Nu, nu asta voiam să spun. Nu mă deranjează. Doar că aș vrea să aflu mai multe despre el.

— E o carte închisă.

— Mă gândeam eu.

Armura aceea pe care o simțisem de când l-am cunoscut — atât de evidentă, deși invizibilă. O simțeam de parcă era o făptură vie, care respira și îl împresura.

— Nu-l lăsa să te supere, a spus Ryan. A trecut printr-o mulțime de lucruri. Stai cu Marjorie, iar de mâine poți să stai aici cu Marion și cu noi ceilalți. Când ai spus că primești rezultatele de la examenul de admitere în barou?

— Peste câteva săptămâni sau o lună. Sau mai mult. Verific întruna site-ul în fiecare zi ca să văd dacă l-au actualizat.

Ryan a râs.

— Îmi închipui că e cam stresant.

— Mie-mi spui? Au fost cele mai dificile două zile din viața mea. Și ar fi bine să-l iau, fiindcă a doua oară sigur n-o să-l mai dau.

— Păi, dacă nu-l iei și nu vrei să-l mai dai din nou, poate lucrezi în vinificație, a spus el, zâmbind.

Un zâmbet superb. Ciudat, însă. Nu mă impresiona deloc. Nu simțeam nicio atracție. Talon, care nu zâmbea niciodată, era cel care mă atrăgea ca un magnet.

— Trebuie să mă gândesc la asta, am râs eu. La ce oră vrei să vin mâine?

— Să zicem la nouă, deocamdată. Când e mai multă treabă, începem la opt, și uneori chiar și la șapte.

— Nicio problemă. Pot să vin.

Ar însemna un lucru asupra căruia să mă concentrez. Și era cazul să încep să dorm dacă trebuia să mă trezesc devreme, ceea ce însemna să pun punct întâlnirilor din toiul nopții cu Talon.

Tot răul spre bine.

I-am mulţumit din nou lui Ryan, m-am oprit la birou şi mi-am luat la revedere de la Marion, apoi m-am întors cu maşina la casa familiei Steel.

Am intrat pe uşa din faţă.

— Marj? am strigat eu.

Niciun răspuns. M-am uitat la ceas. Era ora prânzului. Nu-i de mirare că mi-era foame. Am intrat în bucătărie şi l-am văzut pe Talon stând la masă, cu câinele lui adorabil la picioare.

Se uita fix la un pahar plin cu apă.

Capitolul 6
Talon

— Deci aşa faci şi la prânz, nu doar la miezul nopţii?

Am ridicat privirea. Jade. Mă rog, la ce mă aşteptam? Acum locuia aici.

— Nu mă băga în seamă, a zis ea. Vreau doar să-mi fac un sendviş.

— Îţi pregăteşte Felicia ceva.

Jade a întors capul.

— Unde e?

— S-a dus până la piaţă.

— Dacă nu e aici, cum poate să-mi pregătească ceva? a întrebat deschizând frigiderul.

— O să se întoarcă.

A râs.

— Sunt perfect capabilă să-mi pregătesc prânzul. Vrei să-ţi fac şi ţie ceva?

— Nu. O aştept pe Felicia să se întoarcă.

— Cum vrei.

Jade a bodogănit puțin prin bucătărie și după câteva minute au început să se audă sfârâieli, iar aroma puternică a brânzei Cheddar a ajuns până la mine.

— Ce pregătești?

— Sendviș cu Cheddar și roșii la tigaie, unul dintre preferatele mele.

Mi-a lăsat gura apă. Doamne, ce bine suna! Dar nu puteam s-o rog să...

— Sigur nu vrei să-ți fac și ție unul?

— Păi... nu știu cât mai stă Felicia. Mi-e cam foame...

A venit spre mine cu pași apăsați și s-a oprit în celălalt capăt al mesei, privindu-mă fix cu ochii ei de oțel.

— Aș fi mai mult decât bucuroasă să-ți fac un sendviș. Nu-i nicio problemă. Nu-i niciun deranj. Dar trebuie să-mi spui că-l vrei.

Doamne, când se uita la mine, deveneam lipsit de apărare. Vedea fix prin zidurile mele. Știam asta. Și îmi dădeam seama cumva că și ea știe asta.

N-o puteam lăsa să intre în sufletul meu. O sărutasem deja de două ori. Dacă o lăsam să-mi facă un sendviș... Oh, la dracu'! Era un nenorocit de sendviș.

— Îl vreau, am zis eu.

Și-a țuguiat buzele frumoase și roșii.

— Nu strica un „te rog", dar se acceptă.

S-a întors la masă și mi-a adus un sendviș pe o farfurie.

— Poți să-l iei pe ăsta. Îmi fac eu altul.

— Nu voiam să ți-l iau.

— Nu-i nicio problemă, a zis ea printre dinți. Mă lași să stau în casa ta, Talon. Și știi ceva? Chiar dacă n-aș fi oaspete în casa ta, tot m-aș oferi să-ți fac un sendviș. Știi de ce?

Trebuia să răspund? Sau era o întrebare retorică. Am ridicat din sprâncene.

— Pentru că sunt o persoană drăguță. Pentru că e un lucru drăguț de făcut.

S-a întors la aragaz. Am urmărit-o cum își face un sendviș și pentru ea. Se simțea în largul ei în bucătărie. Eu nu aveam prea multe amintiri cu mama, dar din puținele pe care le aveam, niciuna nu era cu ea stând în bucătărie și pregătindu-mi ceva de mâncare. Mie sau oricăruia dintre noi, de fapt. Întotdeauna am avut bucătăreasă și menajeră. Unul dintre avantajele de a te fi născut în familia Steel, presupun. Nu prea păreau să mai existe și alte avantaje, cel puțin nu în cazul meu.

M-am întors din nou la sendvișul meu și am mușcat puțin din el...

— La naiba!

— Scuze! Brânza frige rău, să știi. Mai bine aștepți câteva minute înainte să mănânci.

Ar fi trebuit să mă avertizeze cu zece secunde mai devreme. Cerul gurii îmi era plin de băşici. După ce s-a răcit puțin, însă, și am mai luat o gură, sendvișul era foarte bun. Chiar delicios. Dacă Felicia ar fi fost acasă, mi-ar fi făcut repede niște *enchiladas* sau *tamales*. Era o bucătăreasă strașnică, și nu doar când făcea feluri de mâncare din țara ei. Dar să mă ia dracu'... Și în timp ce mă gândeam la coastele care erau specialitatea Feliciei, o scăricică de miel cu rozmarin și mentă, la fazanul la cuptor cu sos *chutney* de cireșe și nuci... jur că nimic nu era la fel de gustos ca sendvișul ăla cu Cheddar și roșii la tigaie pe care mi-l făcuse Jade.

După un minut-două, s-a așezat și Jade la masă cu sendvișul ei. A ridicat una dintre feliile de pâine, iar din brânza topită s-a ridicat aburul.

— Așa se răcește mai repede, a zis ea.

Am mai luat o gură din al meu și am înghițit.

— E foarte bun.

— E un sendviș simplu la tigaie, cu Cheddar și roșii. E și mai bun cu o supă cremă de roșii făcută în casă.

— Unde ai învățat să gătești? am întrebat eu.

— N-aş zice că ăsta-i gătit. Eu nu sunt Marj. Dar ştiu să fac şi altceva în afară de sendvişuri la tigaie. Ţi-am spus că mama l-a părăsit pe tata când eram destul de mică. Nu e un bucătar rău, dar lucra atât de mult încât a trebuit să învăţ să gătesc când m-am făcut destul de mare. Am învăţat cel mai mult de la bunica, mama tatei, dar ea a murit când aveam 10 ani. Încă mai aveam cartea ei de bucate veche şi ponosită, *Case şi grădini mai bune*. Nu e ceva sofisticat, dar e bun şi comestibil.

— Să ştii că e foarte bun. Nu m-aş fi gândit niciodată să pun roşii în el.

— Pe ăsta l-am inventat eu, de fapt, deşi am descoperit după ani de zile că multor oameni le plac sendvişurile cu brânză şi roşii la tigaie, motiv pentru care ele şi supa de roşii sunt atât de populare servite împreună.

— E delicios.

Mulţumesc. Cuvântul îmi stătea pe vârful limbii. Atunci de ce nu-l puteam rosti? Jade făcuse ceva drăguţ pentru mine, iar sendvişul chiar era delicios. Trecuse atâta timp de când spusesem cuiva cu sinceritate cuvântul acela. Aşa că mai degrabă am schimbat subiectul.

— Ce-ai făcut azi?

— M-am dus la cramă să stau de vorbă cu Ryan.

O durere ascuţită m-a împuns în stomac. De ce dracu' stătea de vorbă cu Ryan? Era cunoscut drept cel mai jovial şi arătos dintre fraţii Steel. Tipul avea mereu un zâmbet pe faţă. Niciun fel de bagaj emoţional. Sigur că nu. Îl salvasem în ziua aceea.

— O să-mi dea de lucru la cramă până primesc rezultatele de la examen.

Slavă Domnului! Deci asta era tot. Pe Jade o interesa vinul.

— Ce fel de lucru?

— Nimic prea interesant. În principal s-o ajut pe Marion la birou. Dar a spus că mă poate instrui să ţin degustări. Sunt foarte încântată de oportunitatea asta.

— Da, deschide crama pentru degustări în fiecare vineri şi sâmbătă, toată ziua. Se adună ceva lume. Nu cere nicio taxă pentru degustări, dar nu contează, fiindcă majoritatea ajung să cumpere o ladă sau două de vin.

— Ţie îţi place vinul?

— Burbonul sau whisky-ul sunt mai degrabă genul meu. Peach Street e preferatul meu.

— N-am auzit de el.

— Se face aici, în Colorado. E foarte fin, crede-mă. Colorado face nişte whisky-uri excelente, Breckenridge şi Stranahan's sunt alte două mărci grozave.

— Trebuie să le încerc la un moment dat. Nu prea mă pasionează tăria; nici berea, de altfel. Prefer vinul când beau. Ceea ce nu se întâmplă prea des.

După ce s-a mai răcit, restul sendvişului a fost minunat. Gustul înţepător de Cheddar şi aciditatea dulce a roşiilor, combinate cu pâinea integrală, alcătuiau o delicatesă. Intenţionam să spun din nou cât de delicios era, dar am decis să nu o fac. Frecţie la picior de lemn.

Jade şi-a terminat sendvişul tocmai când eu luam ultima îmbucătură din al meu. S-a ridicat, a luat farfuria ei şi apoi pe a mea şi le-a clătit în chiuvetă.

Pentru o clipă, mi-am imaginat că suntem soţ şi soţie. Ea îmi pregătise prânzul şi îmi lua farfuria din faţă. Nimeni nu mai strânsese vreodată după mine, doar Felicia sau cine o fi fost bucătăreasa ori menajera zilei. Nu mama, nu tata, şi cu siguranţă nu fraţii mei sau sora mea. Oare trebuia să spun „mulţumesc" şi pentru asta?

De ce era atât de greu? De obicei îi mulţumeam Feliciei. Asta era ceva impersonal. Pe Felicia o luam de bună. Ştiam că aşa fac. Luam aproape totul de bun.

Jade s-a învârtit puţin prin bucătărie, punând ceva la cuptorul cu microunde.

— Îmi fac un ceai, a zis ea. Vrei ceva?

Iar făcea asta. Nu-mi dădeam seama pentru nimic în lume de ce mi se părea ceva atât de extraordinar.

— Nu, mulţumesc.

Deşi un ceai suna bine.

M-am ridicat, m-am dus la dulap, am scos o cană şi am umplut-o cu apă. Când a bâzâit cuptorul cu microunde, iar ea şi-a scos cana, am pus-o pe a mea înăuntru.

— Ce naiba faci? m-a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

— Îmi fac un ceai.

A clătinat din cap.

— Poftim? Ceaiul pe care ţi l-am oferit eu nu era destul de bun?

Obrajii îmi luau foc.

— Nu, doar că... n-am vrut să te deranjezi.

A clătinat din nou din cap, oftând adânc.

— Chiar nu te înţeleg, Talon. Eram aici şi-mi făceam un ceai. N-ar fi fost niciun deranj să mai fac unul. De fapt, aş fi putut să le pun pe amândouă în cuptor în acelaşi timp, iar acum ar fi deja gata.

Grozav. Acum mă simţeam ca un căcat. Sigur, de vreme ce mereu mă simţeam ca un căcat, nu era nimic nou.

— Acum nu trebuie să te deranjezi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! a zis izbind cu pumnul în blatul din bucătărie. Fir-ar, ce doare!

— Blaturile sunt din granit masiv.

— Da, da. Iar eu sunt obişnuită cu plastic laminat. Ai nimerit-o pe asta. Să-ţi fie de bine.

Şi-a luat ceaiul şi s-a îndreptat către hol.

Ceva a tresărit în mine. Nu eram gata să o las să plece încă. Voiam să mai petrec timp cu ea. Dar cum? Dacă aş fi rugat-o să rămână şi să-şi bea ceaiul cu mine, probabil ar fi rămas. *Atunci roag-o, Talon. Roag-o, ce dracu'!*

Dar buzele mi-au rămas lipite. Dacă o mai lăsam să se apropie, zidurile care începeau deja să se fărâmiţeze în prezenţa ei s-ar fi prăbuşit de-a binelea.

Care era treaba cu ea? De ce o doream atât de mult?

Trebuia să mă ţin departe de ea. Ryan probabil nu avea loc şi pentru mine în casa de oaspeţi, dar Jonah poate avea loc în casa lui. O să merg la el în după-amiaza asta şi o să aflu. Iar apoi o să mă duc în oraş să încep procedurile pentru un aviz de construcţie a propriei mele case aici, la fermă. Trebuia să mă îndepărtez de Jade Roberts. Pentru binele ei, dar şi pentru al meu.

***

Jonah era în birou, gătit în costumul complet de cowboy, gata să iasă pe câmp să vadă ce fac boii. Şi-a ridicat privirea când am intrat.

— Hei, Talon, ce faci aici?

— E un sfert şi ferma mea. N-ar trebui să ştiu din când în când ce se petrece?

— Sigur. Dar tu nu vii niciodată aici. Eu am grijă de vite, Ry are grijă de podgorie, iar tu ai grijă de livadă. Nu ne băgăm unii peste alţii.

— N-am venit aici să mă bag peste tine, Joe. De fapt am venit să-ţi cer o favoare.

— Orice pentru tine dacă pot să te ajut. De ce ai nevoie?

— E momentul să-mi construiesc şi eu o casă aici, pe teren. Am un loc în minte, şi voiam să discut cu tine, să mă asigur că n-ai nevoie de el pentru păşuni sau ceva. Apoi, am de gând să merg în oraş şi să depun actele pentru aviz. O să merg la Grand Junction şi o să angajez un arhitect săptămâna asta.

— Eşti sigur că e o idee bună? Aşa Marjorie o să rămână singură în casă.

— E fată mare. Şi o are pe prietena ei cu ea acum.

— Bănuiesc. Unul dintre noi va trebui să preia casa în cele din urmă, şi mereu m-am gândit că tu vei fi acela, Tal. Adică, eu am deja casa mea, iar Ryan se simte bine în casa de oaspeţi. În cele din urmă, Marjorie probabil îşi va găsi pe cineva şi se va muta de la fermă.

— La naiba, e vreo crimă să vreau şi eu casa mea?

— Nu, sigur că nu. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu mai pot să stau acolo, Joe.

— De ce? Ce dracu' nu e bine la casa aia? E frumoasă. Felicia vine în fiecare zi şi se îngrijeşte de tot ce trebuie. Tu nu trebuie să faci nimic.

— Nu înţelegi. Trebuie să scap de...

— De ce? Doar nu de Marjorie?

— Sigur că nu de Marjorie. E sora mea. O iubesc.

— Atunci... O, Doamne! a spus Jonah trecându-şi degetele prin părul negru care începea să-i încărunţească la tâmple. E vorba de prietena aia a ei, nu-i aşa?

Mi-am privit vârfurile pantofilor.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştiam că va veni o zi. Încearcă să-ţi dărâme zidurile, nu-i aşa, Tal?

— Nu. Cel puţin... nu cred. Adică, nu *încearcă*.

— Îţi intră pe sub piele, nu?

M-am aşezat pe scaunul din faţa biroului lui Jonah. Nu am spus nimic. Nu mai era nimic de spus. Eram o carte deschisă pentru fratele meu mai mare. Aşa eram de când mă întorsesem.

— Eşti gata să ceri ajutor, Tal?

Ajutor. Bietul Joe nu ştia asta, dar pentru mine nu există ajutor. Eram un produs al atâtor infernuri diferite, şi nimeni nu mă putea salva. Trebuia să trăiesc singur. Nimic altceva nu avea să funcţioneze în cazul meu.

— Am mai avut discuţia asta, am zis eu. Tu n-ai putut să mă ajuţi. Tata n-a putut să mă ajute. N-are cum să mă poată ajuta un străin.

— Există străini care au studiile necesare ca să ajute pe cineva ca tine. De fapt... Ah, la dracu', nu mai contează! Dacă vrei să-ţi construieşti o casă, n-ai decât s-o faci. Poate că Marj o să vrea casa de la fermă. Poate n-o să se mărite niciodată, sau poate o să se mărite cu vreun sărăntoc care o să vrea să trăiască pe picior mare în casa aia. Cine ştie?

Am desfăşurat hărţile pe care le adusesem cu mine.

— La locul ăsta mă gândeam, am spus arătând către zona frumoasă pe care o alesesem să-mi construiesc casa. E fix pe lac, şi acum nu-l foloseşti pentru păşunat.

Joe a luat harta şi i-a aruncat o privire.

— Nu văd de ce nu l-ai putea avea. Dar ştii că acolo e păşunat liber, aşa că animalele ar putea să ajungă la tine.

— N-am nicio problemă cu asta.

Îmi plac animalele. Animalele mă înţeleg. Nu mă presează. Nu judecă. Nu pun întrebări la care nu pot să răspund. Biata potaie de Roger venise la noi cu vreun an în urmă, cerşind de mâncare. I-am dat să mănânce şi mi-am făcut un prieten pe viaţă. Micuţul mă iubea la nebunie, mă urmărea peste tot, iar mie îmi plăcea asta. Îl iubeam, atât cât sunt eu în stare s-o fac. Animalele sunt uşor de iubit. Tot ce cerea Roger era câte o masă pe zi, un loc cald la picioarele mele şi un scărpinat după urechi din când în când, şi îmi oferea loialitatea sa necondiţionată.

— E cam departe de noi.

— Şi?

Jonah a clătinat din cap.

— Şi nimic. Presupun că aşa vrei să fie, Tal. Încă un zid pe care să-l pui în jurul tău.

— Când o să te pui în pielea mea, frate, atunci să mă judeci, am zis eu, ridicându-mă în picioare.

Jonah s-a ridicat şi el.

— Talon, m-aş fi pus bucuros în pielea ta ca să te scutesc de durere.

— Nu poţi să spui asta. Nu ştii...

— Ai dreptate. Nu ştiu. Nu pretind că ştiu tot ce ţi s-a întâmplat. Dar asta nu înseamnă că n-aş fi făcut orice ca să te protejez. Eşti fratele meu mai mic. Trebuia să fiu eu în locul tău, a oftat el adânc.

— Am mai trecut prin asta de atâtea ori. Nu puteai să faci nimic.

— Ar fi trebuit să fiu acolo să te apăr. Tu ai fost acolo să-l aperi pe Ryan, iar eu ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

— Şi ce-ai fi rezolvat cu asta? Ai fi trecut tu prin iad în locul meu? Sau poate am fi trecut amândoi? Asta ai fi vrut cu adevărat?

— Sigur că nu. Ce-aş fi vrut e să nu fi trecut niciunul dintre noi prin asta. Dar dacă trebuia să fie unul dintre noi, aş fi preferat să fi fost eu.

Mi s-a zbârlit pielea. Gândul că oricare dintre fraţii mei ar fi îndurat ce am îndurat eu îmi provoca greaţă.

— Ăsta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, Joe. Uită-te la mine. Sunt viu. Ce mai vrei?

— Nu eşti viu, omule. Eşti un cadavru ambulant, ce dracu' — fără sentimente, doar cu zidurile alea. Asta nu-i viaţă, frate.

— Fac tot posibilul. Asta e singura viaţă pe care o cunosc în momentul de faţă.

— Talon, asta e o minciună şi tu ştii asta. Ştii ceva? M-am răzgândit. De fapt *am nevoie* de parcela aia de pământ pentru păşunat. Nu vreau să-ţi construieşti o casă acolo, sau altundeva, de fapt. Dacă Jade îţi intră pe sub piele, foarte bine. Nu ne laşi pe niciunul dintre noi. Dacă ea reuşeşte să-ţi intre în suflet, poate o să reuşească să te ajute.

— Du-te dracu'! am zis printre dinţi. O să pornesc procesul pentru aviz. Terenul ăla e şi al meu, la naiba!

Fratele meu mai mare s-a aşezat, trecându-şi degetele prin părul dezordonat.

— Bine.

M-am întors şi am ieşit.

Ca să dau nas în nas cu Jade Roberts.

Capitolul 7
Jade

Marele Zid Talon Steel m-a făcut să mă opresc brusc. La naiba!

— Scuze.

— Ce faci aici?

Nu zâmbea.

Sigur, nu zâmbea niciodată.

— Am venit să-l văd pe Jonah. Și de ce e asta treaba ta?

— Joe se pregătește să iasă pe pășune să vadă de niște boi. Și tot ce se întâmplă la ferma asta e treaba mea, ochi-albaștri.

Mă îndoiam de asta, dar de ce să mă cert cu el? În plus, aveam fluturi în stomac de la „ochi-albaștri". Cred că mi-ar putea spune oricum și tot aș reacționa.

— Nu l-am văzut de când am ajuns, și vreau să-l salut și să-i mulțumesc că mă lasă să stau aici.

— Am înțeles. Atunci să nu-ți stau în cale.

S-a întors și s-a îndepărtat.

Am bătut în ușă și apoi am deschis-o.

— E cineva?

— Da, intră.

Jonah stătea în colț, verificându-și pintenii de la cizme.

— Salut, Jade!

— Bună! Scuze dacă am nimerit într-un moment prost.

— Chiar deloc. Am câteva minute. Ce te frământă?

Talon. Dar nu puteam spune asta.

— Nu prea multe. Am vrut doar să trec pe la tine să-ți mulțumesc că mă lași să stau în casa de la fermă cu Marj.

— Ah, nu e nicio problemă. După cum ai văzut, avem destul loc. Ne face plăcere să stai la noi.

— Mă bucur. Chiar apreciez tot ce faceți pentru mine.

— Orice prietenă de-ale lui Marjorie e și prietena noastră.

— Da… Bine, ne mai vedem. Te las să te întorci la treabă, am zis eu și am dat să plec.

— Jade, stai puțin.

M-am întors.

— Da?

Jonah s-a apropiat de mine, cu pintenii zăngănind pe podea.

— Vreau să te întreb ceva, dacă nu te superi.

— Deloc.

— Înțeleg că îl ajuți pe Ryan la cramă.

— Da. Sunt foarte entuziasmată.

Despre asta voia să vorbim?

— Deci… A ezitat puțin. Ce părere ai despre fratele meu?

Ryan? Despre el vorbeam, nu?

— E grozav.

— Grozav. Hmm.

— Da. Vreau să spun că nu avea nicio obligație să-mi dea de lucru la cramă.

Jonah a clătinat din cap.

— Ah, nu, nu vorbeam despre Ryan. Vorbeam despre Talon.

Talon… Ce puteam spune despre Talon? *Ah, sărută cel mai bine din lume, dar în afară de asta nu prea vorbește cu mine, iar când o face, de obicei e nepoliticos.*

— Păi... Talon... Nu prea știu ce să spun. Talon nu e prea sociabil.

— V-ați...?

Despre ce naiba vorbea? Am priceput. Probabil că Talon îi spusese lui Jonah despre sărutările noastre. Oare frații vorbesc despre lucruri de genul ăsta? Habar n-aveam.

— Ne-am ce?

— Nu contează.

Dar deodată am vrut să știu exact la ce se referea. Talon era așa o enigmă.

— Chiar aș vrea să știu ce voiai să întrebi. De fapt, chiar mi-ar plăcea să aflu mai multe despre Talon.

— De ce?

— Păi, e așa de... închis, știi?

Jonah a încuviințat.

— A trecut printr-o groază de lucruri.

— Da, știu. Peste ocean. Cu Pușcașii Marini.

— Da... peste ocean.

Ochii negri ai lui Jonah ascundeau o urmă de tristețe.

— Am întrebat-o pe Marj și mi-a zis că așa e el. Ryan nu mi-a spus decât că nu el e cel care trebuie să spună povestea asta. Despre ce poveste vorbește, Jonah?

Se uita peste mine, cu privirea fixată parcă pe un punct de pe perete.

— Indiferent despre ce poveste vorbește, nici eu nu sunt cel care trebuie s-o spună.

Nu-mi era deloc de ajutor. De ce nu mă miram?

— Dar ai putea să-mi faci o favoare? a întrebat Jonah.

— Sigur. De ce ai nevoie?

— Nu renunța la Talon. Tu ai ceva... Îți răspunde într-un fel în care nu l-am văzut niciodată răspunzând cuiva.

— De unde ți-a venit ideea asta? Nu ne-ai văzut niciodată interacționând.

A zâmbit, extrem de chipeș, la fel ca Ryan, însă fără căldura pe care o simțeam când mă privea Talon.

— Să spunem că am o presimțire.

O presimțire? Trebuia să „nu renunț" pentru că Jonah avea o presimțire?

— Mă tem că nu înțeleg ce îmi ceri.

— Încearcă să petreci puțin timp cu el. Fă-l să vorbească.

— Abia dacă-mi spune două vorbe, Jonah.

Jonah râse scurt.

— Asta înseamnă cu două vorbe mai mult decât le spune altora.

Nu m-am putut abține. Am râs și eu.

— Zâmbește vreodată?

— Mă tem că nu prea mult, a oftat Jonah. Dar asta face parte din presimțire. Am o bănuială că ai putea să scoți niște zâmbete de la el.

— Ți-a spus despre…

Mi-am dus mâna la gură. Ce spuneam? Nu-i zisesem nici măcar lui Marj despre sărutări. Cu siguranță nu aveam de gând să-i spun lui Jonah.

— Ce să-mi spună?

— Nu contează.

M-am întors și am ieșit pe ușă.

Doamne, uneori eram atât de idioată!

Dar mă hotărâsem în privința unui lucru. Aveam de gând să aflu mai multe despre Talon Steel. Într-un fel sau altul, aveam să aflu ce-l făcea să se poarte așa.

Zidurile alea aveau să dispară.

***

Dormeam mai bine, dar mi-am pus intenționat ceasul să sune la unu noaptea. Poate aș putea afla mai multe despre Talon în timpul unuia dintre raidurile lui prin bucătărie în toiul nopții. M-am dus la bucătărie, dar nu era acolo.

Noaptea următoare, deși eram epuizată după prima zi de lucru cu Ryan la cramă, am făcut același lucru.

Alarma telefonului a sunat la unu noaptea. M-am dat jos din pat, am mers repede la baie, m-am pieptănat și mi-am ciupit obrajii. Nu mi-am pus halatul. Purtam maioul meu obișnuit de bumbac și elastan și boxerii vechi.

M-am strecurat în bucătărie. Când am aprins lumina, l-am văzut pe Talon stând în același loc la masă, uitându-se fix la un pahar plin cu apă, cu câinele la picioare.

— Unde ai fost ieri-noapte?

A ridicat privirea.

— Chiar încerc să dorm majoritatea nopților.

Ceea ce era o minciună, desigur. Nu fusese aici noaptea trecută, cel puțin nu la aceeași oră. Își bătea joc de mine?

L-am mângâiat scurt pe Roger și apoi mi-am început ritualul.

— Vrei un ceai? am întrebat peste umăr.

— Nu, a spus fără să ridice privirea către mine.

Bine. Era evident că lucrurile aveau să continue ca de obicei. Ce făceam? De dimineață trebuia să merg la lucru, iar eu îmi puneam alarma aia nenorocită să sune în toiul nopții. Era ridicol.

Când s-a făcut ceaiul, m-am așezat pe locul meu obișnuit, lângă Talon.

— Și, bei vreodată apa aia pe care ți-o torni în pahar?

Și-a țuguiat buzele, a dus paharul la gură și a băut puțin.

— Mulțumită?

Mulțumită? Serios?

— Chiar crezi că îmi pasă dacă îți bei apa?

— Se pare că da, de vreme ce ai întrebat.

— Incredibil.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce e incredibil?

— Cât de nepoliticos poți fi cu ceva atât de neînsemnat.

— Nepoliticos? Eu? Tu ești cea care m-a întrebat de apă.

Touché. Avea dreptate. Deși întrebarea mea era inofensivă, tonul fusese puțin sarcastic.

— OK. Recunosc că poate am fost uşor obraznică atunci când te-am întrebat. Dar chiar mă interesează. Eşti aici aproape în fiecare noapte, îţi torni un pahar cu apă, iar apoi stai şi te uiţi la el. Care e faza?

— N-ai înţelege.

M-am uitat drept în ochii lui negri.

— Pune-mă la încercare.

A ridicat paharul, s-a dus la chiuvetă şi l-a golit. S-a întors la masă şi l-a izbit de blat cu zgomot.

— Gata. Am rezolvat.

— Iar asta ar trebui să însemne ceva?

— Crede-mă. Înseamnă.

— Dacă spui tu.

S-a ridicat şi a dus paharul de apă la chiuvetă. S-a întors o clipă, cu spatele la mine, cu fundul acela sexy în pantalonii de pijama. Avea pielea bronzată, iar muşchii puternici ai spatelui păreau încordaţi. Cât tânjeam să-l masez până scăpa de toată această încordare. Oare voi avea vreodată ocazia să o fac?

Trebuia să dărâm o mulţime de ziduri ca să pot face ceva pentru încordarea aceea. Eram pregătită pentru asta? Abia ieşită dintr-o logodnă destrămată?

Am chicotit uşor. Nu conta prea mult dacă eram pregătită. Talon nu era pregătit şi probabil nu avea să fie niciodată.

S-a întors şi m-a privit.

— Ce e aşa de amuzant?

La naiba! M-a auzit râzând?

— Nimic.

A venit spre mine, ameninţător.

— Ce dracu', râzi de mine?

— Nu, doar...

M-a ridicat de pe scaun şi m-a ţinut cu faţa la el, iar piepturile noastre aproape se atingeau.

— Crezi că e amuzant că nu pot să dorm? Că stau aici cu un pahar de apă? De-asta te tezeşti în fiecare noapte, să râzi de mine?

Am tremurat în faţa lui — de frică sau de excitaţie, nu eram sigură. M-a apucat puternic de braţe.

Ar trebui să-l opresc. Ar trebui să-l opresc acum înainte ca lucrurile să continue fie chiar şi pentru un minut.

Dar nu voiam să-l opresc. Da, mă apucase tare, mai tare decât ar fi trebuit. Dar atingerea lui pe pielea mea, mâinile lui pe carnea mea... Totul părea potrivit, cumva.

— Răspunde-mi, la dracu'!

Am clătinat din cap.

— Sigur că nu râdeam de tine. N-aş face aşa ceva.

S-a strâmbat la mine.

— Da, fiindcă eşti o persoană atât de drăguţă, nu-i aşa?

— Da, am spus eu, cu buzele tremurând.

— Aşa e, Jade? Chiar eşti o persoană drăguţă?

— Sigur că sunt.

Încă mă ţinea cu putere.

— Atunci probabil ar trebui să te ţii dracului departe de mine.

Mi-a dat drumul repede. M-am împiedicat, regăsindu-mi echilibrul apucând spătarul scaunului.

Bărbatul ăsta era periculos. Ameninţător şi periculos. Şi sexy rău de tot. Părul de culoarea castanelor îi încadra chipul cu onduleuri uşoare şi dezordonate. Ochii de onix îi sclipeau, sfredelindu-mi pieptul în timp ce se uita la mine. Muşchii îi erau încordaţi, tot pieptul îi era ca un arc. Avea nevoie de ceva. Orice, ca să se elibereze de tensiune.

— Mă... mă duc înapoi la culcare.

Am vrut să plec.

Dar m-a apucat din nou, de data asta trăgându-mă la piept, doar cu bumbacul subţire al maioului meu între noi.

— O să-ţi spun o singură dată şi mă aştept să mă asculţi, a zis el, cu ochii scăpărându-i.

Trebuia să dau din cap? Am ridicat doar din sprâncene.

— Nu mai veni la bucătărie în toiul nopţii.

— De ce nu? Dacă nu pot să dorm, ceaiul mă ajută să mă relaxez...

Buzele lui s-au izbit de gura mea.

O, Doamne...

Mi-a deschis forțat gura cu limba și și-a înfipt-o înăuntru. Sărutul lui era... sălbatic — mai sălbatic și mai animalic chiar decât cele anterioare. O, da, avea nevoie să se elibereze de tensiune... iar eu aveam de gând să-l ajut de bunăvoie. M-a apucat de umeri, trăgându-mă mai aproape și mai aproape de el, de parcă voia să se piardă în pielea mea.

I-am răspuns la sărut, nu doar pentru că voiam s-o fac, ci și pentru că părea să aibă atâta nevoie de asta.

Ne-am sărutat câteva minute până când în cele din urmă a luat-o mai ușor, iar sărutul a devenit mai lent. Și-a descleștat degetele de pe umerii mei și a urcat cu o mână pe gâtul meu, pentru a-mi lua obrazul în palmă.

Atunci m-am pierdut. Nu-i pot rezista unui tip care mă atinge pe față. Ador senzația de a fi atât de prețuită de cineva. Nu-mi făceam iluzii că Talon Steel m-ar prețui, dar ah, atingerea degetelor sale aspre pe obrazul meu gol... eram în rai, plutind pe un nor fermecat.

Sărutul era încă profund, iar eu îi răspundeam cu patimă, dar acum era lent, aproape... iubitor. Și-a descleștat și cealaltă mână de pe umărul meu și a coborât-o pe braț în jos, făcându-mi pielea să se înfioare în urma sa. Aveam sfârcurile atât de tari încât eram sigură că-l înțeapă. Tânjeam să urce cu o mână și să-mi apuce unul din ei, dar eram prea aproape unul de altul pentru asta. Mă topeam după atingerea lui.

Sexul îmi palpita. Știam că probabil eram udă toată, și nu purtam decât boxerii ăștia largi. Doamne, voiam să-i simt degetele pe mine, în mine, mângâindu-mă în timp ce continua să mă sărute.

Vitează, făcându-mi curaj, i-am apucat mâna cu care mă ținea de încheietură și i-am dus-o la pubis.

A pus capăt brusc sărutului, făcându-mă să mă dau un pas în spate, în timp ce mă privea.

— Nu știi ce-mi ceri, ochi-albaștri.

I-am înfruntat privirea.

— Ba știu, de fapt.

— O să-ți fac rău.

Tristețea i se amesteca în glas.

De ce credea că o să-mi facă rău? Se referea la o suferință emoțională? Oare chiar credea că mi-ar face rău fizic?

— Sunt fată mare, Talon. Pot să iau singură decizii. Dacă o să sufăr, o să fie numai vina mea.

— Nu știi cu ce ai de-a face. N-ai idee cât de mult îți râvnesc pizda în momentul ăsta. Vreau să te umplu de pulă până nu mai vezi bine. Te vreau de când am dat prima oară cu ochii de tine, Jade. Nu știu de ce, dar ai putere asupra mea.

Pielea îmi lua foc, iar sexul îmi palpita. Chiar se întâmpla asta?

— Atunci du-mă în dormitor. Vin de bunăvoie.

— N-o să te iubesc niciodată.

Zdrang! Parcă mi-a căzut o cărămidă în cap. Cel puțin era sincer, trebuie să recunosc. Am răspuns în singurul fel în care am știut.

— Nu îți cer să mă iubești.

A izbucnit în râs.

— Mai devreme sau mai târziu, voi, toate femeile, vreți iubire.

Am râs și eu.

— Serios? Uite unde m-a adus așa-zisa iubire. Părăsită în fața altarului. Umilită în fața familiei și a prietenilor. De ce naiba aș vrea să mai trec încă o dată prin asta?

— Poate nu vrei iubire azi, și poate nici mâine. Dar o să vrei într-o bună zi.

— Și cine zice că tu și cu mine o să fim împreună într-o bună zi?

Încă un hohot de râs.

— Îți garantez că n-o să fim împreună într-o bună zi. Eu nu iubesc, ochi-albaștri. Eu iau. Iau ce îmi oferă ceilalți de bunăvoie, dar nu pot oferi nimic în schimb. Nu-mi stă în fire.

— Cred că probabil te desconsideri, Talon, dar ce contează? În seara asta nu ne planificăm viitorul, nu? Seara asta poate să fie pur și simplu ceea ce este — doi oameni care se bucură unul de corpul celuilalt și care se eliberează de tensiune, i-am spus atingându-i umerii, în timp ce-i masam ușor. Și ești foarte tensionat…

— Nu vreau să te fut ca să mă eliberez de tensiune, ochi-albaștri.

— Atunci de ce vrei asta?

— Nu pentru că te iubesc.

Da, da, dă-mi în cap cu asta.

— Ai fost destul de clar. Ce nu mi-e clar e de ce mă vrei.

— Pentru că mi-e poftă de tine. Mi-e poftă de buzele tale, de limba ta, de corpul tău lipit de al meu. Mi-e poftă de pizda ta dulce și strâmtă, de buzele tale în jurul pulii mele. Vreau să te iau, să fii a mea, să te am pentru o noapte. Vreau să te fut, să te fut, să te fut până când niciunul din noi nu mai poate.

Îi scânteiau ochii, sfârcurile i se întăriseră, iar erecția îi era vizibilă pe sub pantalonii de pijama.

— Sunt atât de tare din cauza ta în clipa asta, ca granitul. Și poate, Jade, poate dacă te fut și ești a mea, o să scap de pofta asta din mine.

Mi s-au înmuiat genunchii. Pielea îmi ardea și sexul îmi palpita. Nu-mi oferea iubire. Nu-mi oferea nici măcar prietenie. Ce îmi oferea era un futai ca la carte cu corpul ăla care parcă fusese sculptat de artiști din rai.

Nu m-am gândit la consecințe, la faptul că ar trebui să locuiesc sub același acoperiș cu el și la ce ar însemna asta. Nu m-am gândit la cum m-aș simți fiind nevoită să-l văd zi de zi, fără să pot să-l ating. Nu m-am gândit la ce avea să însemne în cele din urmă noaptea asta pentru mine și la tristețea pe care puteam s-o simt dacă nu avea să se mai repete.

Ar fi trebuit să mă gândesc la toate lucrurile astea.
Dar n-am făcut-o.
În schimb, i-am întâlnit privirea întunecată.
— Așa de tare vrei să mă fuți? Atunci fă-o, Talon.

Capitolul 8
Talon

Am luat-o de mână şi am smucit-o spre mine. Doamne, sânii ăia, lipiţi de pieptul meu... sfârcurile ei tari care mă împungeau... o aveam atât de tare, eram atât de pregătit să mi-o vâr în ea. În gură, în pizdă, în cur. Oriunde m-ar fi lăsat. Şi m-ar fi lăsat să intru oriunde voiam. O vedeam în ochii ei, în sferele alea de un albastru de oţel care mă bântuiau. Mi-ar fi dat orice voiam în seara asta.

De ce ezitam? Doar sunt Talon Steel. Eu iau ce mi se oferă. Nu simt niciodată nici cel mai mic sentiment de vinovăţie.

I-am privit buzele roşii, umflate de la sărutul pe care i-l dădusem. Doamne, sărutul ăla... Fusesem ca un animal care îşi însemna prada. Nu mă mai săturam de buzele ei, de sânii ăia ispititori lipiţi de mine, de ochii ei albaştri care îmi pătrundeau direct în suflet.

Am s-o distrug. Nu încăpea îndoială.

Dar nu-mi păsa. Trebuia să mi-o bag în ea. Şi dacă ea era dornică? Cine sunt eu să refuz?

Am luat-o în braţe dintr-o singură mişcare şi am traversat holul cu ea, până la apartamentul meu. Nu aveam să fiu blând. Niciodată

nu sunt blând. Și chiar dacă aș fi vrut, eram atât de excitat încât n-aveam cum să fiu blând.

Am așezat-o lângă pat. S-a întors cu fața la mine, fără să-și dezlipească ochii de ai mei în timp ce-și trăgea încet maioul alb peste cap. Sânii ampli i-au căzut ușor pe piept, iar sfârcurile roz-maronii erau încordate și tari. I-a luat în palme pentru o clipă, de parcă mi-i oferea pe tavă, dar apoi și-a coborât încet mâinile de o parte și de alta, oprindu-se pe șolduri, coborând odată cu boxerii.

Să-mi fut una. Era epilată de tot, cu labiile rubinii la vedere. Aproape mi-am dat drumul în clipa aia. A trebuit să-mi apuc baza penisului ca să mă potolesc. Doamne, parcă eram un adolescent în preajma ei!

A făcut un pas spre mine, și-a pus mâinile mătăsoase pe șoldurile mele, și mi-a dat jos pantalonii de casă, făcându-i să cadă pe podea.

A făcut ochii mari când mi-a văzut scula. Nu m-am putut abține și am zâmbit. Câteva secunde mai târziu, însă, mi-a întâlnit privirea și a urcat cu mâinile pe abdomenul și gâtul meu până mi-a luat obrajii în palme.

— Ia-mă, Talon, a zis ea. Ia ce ai nevoie.

Puteam s-o arunc pe pat și s-o fut până nu mai știa de ea în clipa aia. Era dispusă. Buzele pizdei ei frumoase sclipeau deja.

Dar nu. Voiam s-o iau încet, s-o savurez. Trebuia să fac noaptea asta să conteze, să fac din ea tot ce putea fi. Trebuia s-o fac, pentru că trebuia să mă asigur că nevoia avea să dispară după noaptea asta.

— Urcă în pat, am zis eu.

A zâmbit — o, Doamne, cât de frumoasă era — și m-a ascultat.

— Cum mă vrei? a întrebat ea.

— O să-ți sug sfârcurile, ochi-albaștri. O să ți le sug până o să te doară și o să fie extrem de sensibile. Spune-mi că vrei asta, scumpo. Spune-mi că îmi vrei buzele pe sfârcurile tale, pe sânii tăi.

— Da, a respirat ea, fluturând din gene. Vreau asta. Vreau să-mi sugi sfârcurile.

I-am atins cu limba un mugur întărit.

— Vreau să ți le sug, să ți le sug, scumpo, până când o să fii atât de udă pentru mine, până când o să mă implori să-ți dau pulă.

— Dacă vrei să te implor, sunt gata deja.

Am clătinat din cap.

— În niciun caz. O să te fac s-o vrei ca lumea, să tânjești după ea. Când o să termin cu tine, ochi-albaștri, o să fii călărită bine și tot o să mai fii udă.

I-am luat un sfârc rozaliu-închis între buze și am supt.

S-a zvârcolit sub mine, gemând.

— Doamne, ce bine e!

Am continuat să sug și să trag, în timp ce pe celălalt l-am găsit cu mâna, ciupindu-l ușor.

A tresărit.

Doamne, pizda ei! O miroseam deja... Îi simțeam excitația. Parfumul acela care mă înnebunea. I-am supt și ciupit mai tare sfârcurile. A început să-și miște șoldurile, făcând ca parfumul ei intens să plutească spre mine.

Avea un miros de mosc, care îmi amintea de o piersică pârguită. La dracu', sunt înnebunit după piersici! Voiam să cobor cu gura pe corpul ei voluptuos și să-i ling crema aia dulce. Dar încă nu terminasem cu sfârcurile ei. Voiam să fie atât de încordată, atât de pregătită să-și dea drumul încât să mă implore să i-o dau.

Se zbătea sub mine, gemând, mârâind. De fiecare dată când îi ciupeam ușor sfârcul, tresărea ca un arc.

— Doamne, Talon! Doamne...

I-am lăsat sfârcul să-mi alunece dintre buze cu un sunet moale, și am privit-o în ochii ei de oțel.

— Îți place, scumpo?

— O, Doamne, da!

Am continuat să-i frământ sfârcurile în timp ce coboram cu o mână pe pielea ei catifelată, ajungând la oaza dintre picioarele ei. I-am găsit clitorisul și l-am împuns ușor. A tresărit cu un oftat puternic.

A început să se miște în același ritm cu degetul meu, în timp ce îi tachinam clitorisul.

Era atât de udă, atât de plină de nectarul acela parfumat. Am rezistat dorinței de a mă afunda cu degetele în canalul ei. Nu, aveam s-o iau ușor. Aveam s-o fac să mă vrea atât de tare, încât să nu mai poată.

Și-a trecut degetele prin părul meu în timp ce eu începeam să-i sug din nou sfârcul, jucându-mă în același timp cu clitorisul ei.

— Te rog, te rog… mă implora ea.

Din nou i-am lăsat sfârcul să-mi alunece din gură.

— Te rog ce?

— Te rog… Degetul… Penisul… Te vreau în mine.

— Toate la timpul lor.

M-am întors la sfârcul ei, sugându-l, sărutându-l. Mă jucam cu limba peste areola ei și apoi o treceam peste sfera plină a sânului ei. Pielea îi era ca de mătase sub buzele mele, iar ea era atât de receptivă. Atât de caldă.

Am mai continuat așa câteva secunde, după care i-am eliberat sfârcul și mi-am luat degetele de pe clitorisul ei. Am întors-o iute cu spatele și am împins-o pe burtă pe pat. Fundul ei frumos, cu pielea de culoarea smântânii sau a laptelui, m-a fascinat. I-am dat o palmă ușoară și apoi i-am împins genunchii în față, ridicându-i fundul în aer. Sexul ei roșu și frumos era expus, copt, numai bun de cules. Iar găurica aceea strâmtă… Doamne… femeia asta mă omora.

Nu mai puteam aștepta s-o gust. Mi-am băgat fața între fesele ei și i-am inhalat parfumul de mosc. Mi-am trecut limba peste crăpătura ei și aproape m-a terminat. Doamne, avea un gust atât de bun! Mai bun decât orice pizdă pe care o gustasem vreodată, și avusesem mai mult decât suficiente. Până și găurica ei era dulce.

Mi-am trecut din nou limba printre pliurile ei. Și-a împins șoldurile în spate, gemând.

— Ești atât de dulce, ochi-albaștri.

M-am înfipt din nou între picioarele ei, trecându-mi dinții peste labiile ei, ciupind, mușcând, sugând. Nu mă mai săturam de pizda ei dulce.

Când am luat în cele din urmă o pauză și i-am sărutat formele dulci ale fundului, i-am vârât două degete în pizdă. Mi le-a împresurat imediat, împingându-și șoldurile înainte.

Doamne, cum își dădea drumul! Era cel mai excitant lucru din lume. Gemetele și strânsoarea ei îmi alimentau dorința. Avea să juiseze iar și iar și iar toată noaptea. Răspundea atingerii mele ca nicio altă femeie dinaintea ei.

— Talon, ce-mi faci? Doamne, ce bine e!

Se tot înfigea în degetele mele, iar spasmele i se înteţeau.

Iar eu eram exaltat.

— Da, scumpo, cuprinde-mi degetele.

Speram din tot sufletul să nu fie genul de femeie care are un singur orgasm, fiindcă abia începusem.

Am dezmierdat-o până a terminat cu spasmele, apoi s-a prăbușit pe burtă.

Am întors-o cu fața. Puteam să mă înfig în dogoarea ei în clipa aceea, și să fiu al naibii de nu eram tentat să o fac, dar trebuia să o savurez pe deplin. Avea să fie singura dată când aș fi avut-o, și trebuia să-mi fac plinul ca să-mi potolesc dorința. S-o fac să dispară pentru totdeauna.

— Ridică-te, i-am ordonat. Vreau să mi-o sugi.

A deschis ochii larg, cu pleoapele tremurând. Trupul ei delicios căpătase nuanțe de roz. Era clar că încă își revenea după orgasm, însă m-a ascultat, ridicându-se în șezut și înfășurându-și degetele subțiri și calde în jurul erecției mele.

— Cum îți place, Talon? Să ți-o ling? Să ți-o sărut? Să ți-o sug adânc?

— Toate trei, am zis închizând ochii. Ia-mă în gură odată.

S-a aplecat în față și m-a ascultat, sărutându-mi capul. Aproape am explodat. Apoi și-a trecut limba peste crăpătura aceea minusculă, răsucind-o în jurul capului. Doamne, cât de sensibil eram! Am

strâns din dinți, forțându-mă să mă calmez. Trebuia să dureze dacă voiam să mi-o scot din minte.

Și-a lăsat limba să alunece sub penisul meu, până la bază și înapoi. Apoi a început din nou să facă vârtejuri cu limba în jurul capului și m-a prins cu buzele, luându-mă până în gât. M-a ținut acolo câteva secunde și a trebuit să mă forțez să nu-mi dau drumul în gâtul ei.

— Mamăă...

A continuat să mă sugă, înnebunindu-mă, până când nu mai rezistam. Am apucat-o de cap, forțând-o să mă ia în gură adânc, apoi am ridicat-o și am coborât-o iar. Tânjeam să-mi dau drumul în gâtul ei, să privesc cum sperma mea îi umezește buzele, s-o privesc cum își linge apoi lichidul sărat de pe buze.

Nici vorbă! Trebuia să termin în pizda aia strâmtă și ispititoare.

Aveam de gând s-o iau pe la spate, câinește. Așa n-ar fi trebuit să mă uit la fața ei, dar dintr-odată mi-am dorit mai mult ca orice să văd ochii ăia când aveam să juisez și când avea să se destrame din nou în jurul erecției mele. Am luat-o de păr și am forțat-o să-mi dea drumul, și i-am desfăcut picioarele, întinzând-o pe spate. Pizda ei roșie parcă mă chema, inflamată deja după primul orgasm. Cât de ușor ar fi fost să alunec drept înăuntru, să-mi găsesc liniștea în trupul ei dulce.

Dar nu liniște căutam. Pentru mine nu există liniște. Ce-mi trebuia acum era o eliberare, pur și simplu... ceva care să pună capăt nevoii care mă hăituia.

Așa că în loc să alunec în ea, i-am băgat-o cu putere, luând-o. Luând ce îmi oferea de bunăvoie, ce îmi spusese să iau.

Și, Doamne, mi se potrivea ca o mănușă. Totul parcă fusese creat ca un mulaj perfect pentru penisul meu.

Eram pe muchie. Puteam să ejaculez în orice moment. Cum m-ar fi ajutat asta dacă n-aș fi fost în stare s-o fac să dureze?

— Te rog, Talon! Fute-mă, te rog! Am nevoie să mă fuți. Acum.

Cuvintele ei m-au terminat. Am scos-o și am împins-o din nou în ea, găsind în corpul ei eliberarea de care aveam nevoie. Încă o dată și...

Convulsiile au început la baza penisului și în testicule, urcând cu viteza luminii prin erecția mea, în timp ce eu o umpleam pe Jade cu spermă.

Ce naiba, eram ca un adolescent? Două mișcări și-mi dau drumul? Un tip de 35 de ani care nu-și poate reține slobozul?

N-a mai apucat să aibă încă un orgasm.

Ce ratat eram.

M-am retras și deja mi se înmuia. Și uitasem să mă uit în ochii ei. Asta m-a întristat cel mai mult.

Și-a dres glasul cu delicatețe.

— Ai... terminat?

M-a cuprins jena. Dar ce dracu' îmi păsa de ce credea ea? Era doar un futai, la urma urmelor. Dacă nu i-a fost pe plac, asta e. Măcar terminase o dată. Nu era o pierdere totală.

— Îmi...

Doar atât am fost în stare să spun. M-am întors cât să mă întind pe spate, lângă ea.

— Ce îți? Îți pare rău? De ce? A fost excelent.

— Nu mă minți.

— Cine minte? Niciodată nu mi-a mai dat limbi cineva așa ca tine. Și sfârcurile încă îmi tremură după tratamentul aplicat.

S-a sprijinit pe un braț și și-a apăsat buzele de ale mele.

Tandrețe. Îmi oferea tandrețe. Iar eu nu merit tandrețe.

Nu vreau tandrețe.

Făcusem ce voiam. O futusem. Da, aș fi vrut să rezist mai mult, dar asta e.

Se sfârșise.

Nu avea să se mai repete.

Capitolul 9
Jade

Nu mi-a răspuns la sărut. Pielea mă furnica peste tot, iar sexul încă îmi palpita. Penisul lui nu fusese în mine prea mult, dar, Doamne... în cele câteva secunde cât mă penetrase, mă simțisem completă într-un mod în care nu m-am mai simțit niciodată.

Sau poate eram doar excitată.

Eram înfiorător de atrasă de Talon Steel. Fără îndoială. Dar pe de altă parte, cât de mult din toate astea erau doar o consolare? Adevărul e că tocmai fusesem părăsită în fața altarului.

Iar acum trebuia să locuiesc aici, în aceeași casă cu el. Oare fusese o greșeală enormă?

Dar în timp ce îl priveam întins pe spate, cu brațul peste frunte și cu ochii închiși, nu mă puteam gândi că a fost o greșeală. Poate lucrurile aveau să fie ciudate între noi de acum înainte, dar nu aveam să regret niciodată ce făcusem.

Nu m-am putut abține și am zâmbit. Terminase foarte repede. Asta însemna că mă dorea, sau cel puțin că mă considera extrem

de atrăgătoare. În momentul de față, oricare dintre variante era acceptabilă.

Și acum? Era miezul nopții. Să mă ridic și să mă duc în camera mea? Oare voia să rămân?

Eu voiam să rămân. Talon Steel era atât de... nu-mi puteam da seama exact. Tot ce știam era că aveam o nevoie și o dorință copleșitoare de a-i oferi mângâiere. Nu aveam idee ce ar putea fi mângâietor pentru el, dar ceva din mine știa că el avea nevoie de asta.

Încet, i-am mângâiat brațul. La început a tresărit.

— Șșș, am spus eu încet. Lasă-mă.

S-a relaxat puțin. Deși încă era încordat, cel puțin nu m-a făcut să mă opresc. Am urcat cu degetele pe brațul lui, apoi pe umeri. Am coborât spre abdomen, trasând cu blândețe cercuri în jurul fiecăruia dintre sfârcuri, până la peticul întunecat și gros de păr pubian. Mi-am împletit degetele în el, evitându-i intenționat penisul. Asta nu ținea de sex. Scopul nu era să-l excit. Scopul era să-i ofer mângâiere.

M-am ridicat puțin ca să pot să-mi mișc mâna de-a lungul coapsei lui musculoase, apoi pe pulpă în jos, până la gleznă și la laba piciorului. L-am mângâiat blând cu degetele pe interiorul tălpii, apoi am trecut la celălalt picior, la gleznă, la pulpă, la coapsă până sus, la pelvis, la trunchiul lui frumos, la umăr și apoi pe celălalt braț, până i-am ajuns în palmă. Am strâns ușor fiecare deget și apoi am revenit pe braț în sus, pe umăr, coborând pe celălalt braț până în palma pe care o avea lângă mine.

Am tras păturile peste noi, mi-am împletit degetele cu ale lui, și m-am întins pe spate, lângă el.

Aveam să stau până când îmi spunea să plec.

***

Stăteam pe un fotoliu de pluș în Sala de Concerte Boettcher din Denver, cu degetele împletite cu ale lui. Îi masam degetul mare cu al meu. El se uita la mine și zâmbea. Zâmbea! O orchestră simfonică interpreta

Anotimpurile lui Vivaldi. Muzica plutea spre mine, frumusețea și gentilețea primăverii... Minunat. Și apoi vara. Păsările care cântau pe câmpuri, adierile dulci ale verii, apoi furtuna violentă a violoncelelor.

***

Am deschis ochii.

O! Încă eram în pat lângă Talon. Muzica venea de la telefonul lui. Probabil își pusese alarma. Stătea însă întins, nemișcat, cu brațele acoperindu-i fruntea. Degetele ne erau încă împletite. Roger stătea și dormea la picioarele lui.

Și acum? Să-l trezesc? Să mă îmbrac și să plec?

Ar fi fost cel mai ușor. Să mă îmbrac în liniște și să mă strecor afară înainte să se trezească.

Dar dacă aș fi făcut asta, poate n-ar fi recunoscut niciodată că seara trecută a avut loc. Așa că mi-am adunat curajul, am înghițit în sec și l-am înghiontit încet.

A țâșnit imediat.

— Ce?

— Calmează-te! Sunt doar eu.

S-a întors către mine, cu ochii împăienjeniți.

— Ce faci aici?

— Nu-ți mai amintești? Am adormit împreună după ce...

Și-a trecut degetele prin părul dezordonat.

— Ah, la dracu'!

Nu era tocmai ce voiam să aud.

— Vai, ce vorbe dulci! am zis eu.

Talon a apucat cearșafurile, le-a făcut cort, apoi s-a uitat dedesubt.

— Futu-i!

S-a dat jos din pat — Doamne, ce fund grozav avea — și-a găsit pantalonii de pijama și i-a pus repede pe el.

— Ascultă. Noaptea trecută n-a existat. Ai înțeles?

Făcea mișto de mine?

— Îmi pare rău să-ți spun asta, Talon, dar noaptea trecută a existat cu siguranță. Și sinceră să fiu, a fost cam extraordinar.

Umbla agale prin dormitor, privind încoace și încolo. Cel mai probabil îmi evita privirea.

— Azi-noapte nu a însemnat nimic. A fost o greșeală. Nu... nu însemni nimic pentru mine. Nimic, ai înțeles?

Cuvintele lui m-au spintecat ca un cuțit tocit de măcelărie. Mă dorise. O văzusem în ochii lui, o simțisem în atingerea lui. Ce naiba, o și zisese! Poate că fusese doar un futai, dar nu fusese unul obișnuit. Poate că nu trecuserăm granița spre a face dragoste, dar era mai mult decât o partidă rapidă. Ceva se întâmplase între noi noaptea trecută, și n-aveam de gând să-l las să scape cu una, cu două.

— Nu te cred, am zis eu.

— Atunci începe să crezi. Noaptea trecută n-a însemnat nimic pentru mine.

Mi-am frânat câteva lacrimi care amenințau să-mi curgă, m-am ridicat și m-am dus tiptil spre el, dezbrăcată încă.

— M-ai dorit la fel de mult cât te-am dorit și eu.

— Faptul că te-am dorit nu înseamnă nimic, a spus ferindu-și privirea.

— Poate că nu, și poate că nici eu nu însemn nimic pentru tine. Dacă ăsta e adevărul, o să-l accept. Dar trebuie să mă convingi cu altceva decât cu vorbe aspre, fiindcă aseară corpul tău spunea cu totul altceva.

A pufnit, fără să spună nimic. Mergea în continuare prin cameră cu pași grei, căutând Dumnezeu știe ce.

M-am gândit că acela e semnul să plec, dar la naiba — nu. Dacă voia să plec, trebuia să-mi spună. M-am așezat pe pat, și apoi — rahat. Trebuia să merg la lucru de dimineață. Ryan mă aștepta la cramă. Oricum, cât naiba era ceasul?

— Cât e ceasul? l-am întrebat pe Talon.

— Șase.

— Șase? Ai înnebunit?

Abia la nouă trebuia să ajung la lucru.

— Ce faci treaz așa devreme?

M-a privit în sfârșit în ochi.

— În caz că nu ai observat, am o fermă de condus. Aici ne începem ziua devreme. Toate finețurile astea n-au apărut din senin. Cu toții lucrăm din greu pentru ele.

Bam! Se pricepea să mă facă să mă simt lipsită de importanță. Îmi venea din nou să plâng, dar am încercat din răsputeri să opresc lacrimile.

În zadar. Una mi-a curs pe obraz. M-am ridicat și am lăsat capul în jos ca s-o ascund. Mi-am luat boxerii și maioul, le-am pus pe mine cât de repede am putut, aproape împiedicându-mă în timp ce mă îmbrăcam, și am ieșit din cameră fără să spun un cuvânt. Aveam un nod în gât. Am traversat holul cu pași grăbiți, am trecut pe lângă bucătărie și am ajuns în celălalt, care dădea spre dormitorul meu, unde am închis ușa după mine, m-am aruncat pe pat și am plâns în pernă.

Capitolul 10
Talon

Ce făcusem? De ce nu mi-am putut controla dorința? Ce avea femeia asta de mă afecta într-atât? Nu eram obișnuit să vreau ceva. Niciodată nu trebuia să-mi doresc vreo femeie. Ele apăreau oricum întotdeauna, aruncându-mi-se în brațe. Eu nu eram prost. Le primeam de cele mai multe ori. De ce nu? Atât timp cât foloseam prezervativul, eram în siguranță.

La dracu'!

Nu folosisem prezervativul cu Jade.

La naiba, cât de iresponsabilă era? Nu mă cunoștea deloc. Puteam să fiu plin de boli. Nu sunt, desigur. Dacă face cineva sex protejat, eu sunt acela. După toate lucrurile prin care am trecut, nu risc. Oricum am noroc că n-am fost infectat cu ani în urmă.

Acum trebuia să discut cu ea. Era o fată isteață. De ce nu insistase să-mi pun prezervativ? Probabil lua pastile sau ceva — altfel și-ar fi făcut griji din pricina unei sarcini. Dar cum rămâne cu bolile? Ce avusese în cap? Oare făcea sex la întâmplare des? Trebuia să-mi fac griji?

La naiba!

Am tras pe mine un tricou şi am ieşit din apartament, păşind încet spre cealaltă parte a casei, unde era camera ei. Am bătut la uşă. Nu mi-a răspuns.

— Jade?

Am bătut puţin mai tare.

— Pleacă, a spus ea, cu vocea înăbuşită.

— Trebuie să vorbim, am spus eu.

Un minut mai târziu, a deschis uşa, cu ochii roşii de plâns.

Parcă m-a lovit o cărămidă în stomac. Ce făcusem? M-a cuprins furia, vrând să-l bat măr pe omul care a făcut-o să plângă.

Apoi mi-am dat seama.

Eu o făcusem să plângă.

— Ce vrei? a întrebat ea.

— Pot să intru? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sigur. Da, trebuie să vorbim.

A deschis uşa mai larg, apoi s-a aşezat pe pat.

M-am gândit să stau lângă ea, dar nu puteam fi atât de aproape. Nu aveam încredere în mine. Aşa că am luat un fotoliu din colţ şi l-am adus mai aproape.

— Şi, despre ce voiai să vorbim?

A luat un şervеţel de pe noptieră şi şi-a suflat nasul.

— Păi... despre azi-noapte....

A dat din cap.

— Da?

— Vreau să-mi cer scuze că...

A ridicat din sprâncene.

— Că n-am folosit prezervativul.

A făcut ochii cât cepele.

— Pentru *asta* vrei să-ţi ceri scuze?

— Da. Am fost foarte iresponsabil. Şi vreau să mă asigur...

— Lasă-mă să ghicesc, m-a întrerupt ea. Vrei să te asiguri că nu am vreo boală scârboasă cu care să te fi infectat.

— Păi, da…

— O, Doamne!

A clătinat din cap.

— Tu despre ce credeai că vreau să vorbim?

— Ah, nu știu. Despre faptul că tocmai am făcut sex, poate? Despre faptul că practic mi-ai spus că n-a însemnat nimic? Despre faptul că știu că spui prostii?

— Deci spui că sexul protejat nu e important?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Talon! Sigur că sexul protejat e important. N-ai de ce te teme din partea mea. Am fost monogamă în ultimii șapte ani, și iau pastile de zece. Știi că tocmai am ieșit dintr-o relație de durată. Eu ar trebui să-mi fac griji din cauza ta.

— Aseară sigur nu-ți făceai griji, fiindcă n-ai insistat să-mi pun prezervativ.

A pufnit.

— Absolut corect. M-am lăsat dusă de val. A fost o prostie, și am fost iresponsabilă. Dar îți promit că n-am HIV. N-am herpes. N-am gonoree sau sifilis sau chlamydia. N-am vreun păduche mic și scârbos care să crească pe acolo.

— OK.

Spunea adevărul. Știam asta. S-a făcut roșie la față și i-au venit din nou lacrimi în ochi.

Eram un nesimțit.

— Dar de vreme ce ești atât de îngrijorat, a continuat ea, de ce nu-mi faci un sumar al istoricului tău sexual? Pun pariu că e mult mai interesant decât al meu.

Istoricul meu sexual… Habar nu avea. Dar eram curat. Mereu folosesc prezervativul și fac toate analizele o dată la șase luni, fie că am fost activ, fie că nu. Poate că sunt puțin obsedat, dar nu mă pot abține.

— Ultima dată mi-am făcut analizele acum două luni. Pot să-ți arăt rezultatele dacă vrei.

— Rezultatele nu înseamnă nimic dacă ai mai făcut sex cu altcineva în ultimele două luni.

Făcusem. O chelneriță mi se aruncase în brațe la un bar din Grand Junction cu vreo lună în urmă. Dar folosisem prezervativul în noaptea aceea, dar și în noaptea următoare când m-am întâlnit din nou cu ea. Nu mă mai culcasem cu altcineva. Un ritm puțin cam lent pentru mine, dar nu era ca și cum mă duceam vreodată să caut femei. De obicei, ele veneau la mine, și dacă păreau îngrijite, le acceptam. Un bărbat are nevoile lui, la urma urmei. Luam ceea ce mi se oferea.

Nu voiam să-i spun asta lui Jade, dar tocmai i-o trăsesem. Avea dreptul să știe că era în siguranță.

— Doar de vreo două ori în ultimele două luni, și de ambele dăți cu aceeași femeie. Am folosit prezervativul de fiecare dată.

O umbră de tristețe i-a acoperit chipul, dar numai o fracțiune de secundă.

— Atunci de ce n-ai folosit prezervativul și cu mine? Sunt sigură că ai un stoc suficient la îndemână.

Așa e. Avea dreptate. Ce puteam să spun ca să-i răspund la întrebare? Că o dorisem atât de tare încât mi-am pierdut mințile? Că fusesem atât de înnebunit de dorință încât am uitat să mă protejez? Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată, nici măcar în Irak, unde toată lumea tânjește atât de tare și caută mângâiere oriunde se poate. Dacă nu aveam un prezervativ la mine, n-o făceam, indiferent cât de frumoasă sau ispititoare era femeia, indiferent cât de mult voia eliberare penisul meu. Nu făceam niciodată sex fără prezervativ. Niciodată.

Până noaptea trecută.

— Cred că doar am... uitat.

A încuviințat.

— Aha. Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi. Crezi că te-am vrut atât de tare că am uitat. Nu e deloc așa.

— Nu? Eu recunosc că exact asta s-a întâmplat în cazul meu. Știam că nu pot să rămân însărcinată, și știam că nu am nicio boală.

dar nu știam nimic despre tine. Dar recunosc, Talon, că te-am dorit atât de tare, că am fost atât de cuprinsă de dorință, că am uitat să am grijă. Nu spun că e bine. Mi-e jenă să o spun. Dar ăsta e adevărul, ce să-i faci?

Penisul mi-a zvâcnit. Se agitase ea un pic, iar corpul căpătase o nuanță rozalie perfectă... o doream din nou.

Cum de mi se întâmpla așa ceva?

Știu. Terminasem atât de repede că nu mă săturasem de ea, nu-mi potolisem încă pofta. Trebuia s-o fut din nou.

Acum părea momentul oportun.

M-am ridicat și m-am apropiat de ea.

— Ce faci?

— Ce vrem amândoi în momentul ăsta.

M-am aplecat și am sărutat-o pe buze.

A întors capul, lăsându-mi buzele să-i atingă obrazul în schimb.

— Cum îndrăznești? Tocmai ai spus că nu însemn nimic pentru tine. Că azi-noapte nu a însemnat nimic. Dai fuga la mine în cameră, îngrijorat că ți-am dat cine știe ce boală oribilă, scârboasă și usturătoare. Și acum vrei să mi-o tragi din nou?

— Da, vreau.

Ce mai era de zis?

— Ieși naibii din camera mea.

— Cred că de fapt e camera *mea*, de vreme ce locuiești în casa mea.

Chiar spusesem asta? Doamne, cât de josnic!

— Așa deci, nu? a zis ea și s-a ridicat. Foarte bine. Oricum mi se pare că vă deranjez. O să lucrez puțin pentru Ryan, și imediat ce primesc rezultatele de la examen, îmi găsesc ceva de lucru ca avocat. Dacă nu aici, atunci în Grand Junction. Cred că mă duc în oraș în dimineața asta să-mi găsesc un loc unde să stau.

Acum ce făcusem? Gândul că avea să plece mă sfâșia în două.

— Uite ce e, Marjorie vrea să stai aici.

— Dar tu cu siguranță nu vrei.

— Un sfert din fermă e al meu, dar un sfert e și al lui Marjorie. Așa că dacă ea vrea să stai aici…

— Dacă ea vrea să stau aici, ce? O să suporți și asta? Ce nobil din partea ta!

— Vreau să stai aici, am șoptit în barbă.

Se tot fâțâia prin cameră, așa că știu că nu m-a auzit. Slavă Domnului!

A intrat în baie și a spus peste umăr:

— Trebuie să mă pregătesc de muncă. Te rog să te conduci singur afară.

Sunetul dușului s-a auzit până în dormitor. Era goală acum, iar șiroaie de apă curgeau șerpuit pe corpul ei perfect. Scula mi-era de granit. Doamne, o doream.

Și aveam s-o iau.

M-am dus repede la ușa dormitorului și am încuiat-o. Apoi mi-am dat jos tricoul și pantalonii de pijama și am intrat în baie. Noroc cu tata, care instalase uși de sticlă transparentă la cabinele de duș. În casa asta nu aveam nimic de sticlă sablată. O vedeam limpede, cu părul ei de culoarea mahonului ud și lucios, lipit de umeri și sâni. Atât de frumoasă.

Trebuia s-o am. Am deschis ușa cabinei.

A rămas cu gura căscată, aproape pierzându-și echilibrul. Am apucat-o de braț.

— Pleacă de aici! Ce crezi că faci?

— Vin lângă tine, am răspuns eu și am intrat în cabina de duș.

— O să țip, Talon. O să trezesc toată casa.

— Felicia nu e aici încă, iar Marjorie e în stare să doarmă și dacă vine Al Treilea Război Mondial, după cum probabil știi.

— Tot o să…

I-am zdrobit buzele cu ale mele. S-a deschis pentru mine aproape imediat. Da, și ea voia asta la fel de mult ca mine. Una rapidă sub duș și apoi poate o partidă lungă, pe îndelete, în patul ei. După aceea m-aș fi săturat. Aș fi putut să-mi văd de viață, și ea de a ei.

Am împuns-o cu penisul meu tare, vrând atât de mult să fiu înăuntrul ei. Dar nu încă. Aveam nevoie de buzele ei moi pe mine.

Am mângâiat-o pe braţe, până la umeri, apucând-i uşor.

— Treci în genunchi. Suge-mă.

— Faci mişto, nu? După ce abia…

Am oprit-o ducându-i un deget la buze.

— Te rog, am şoptit.

Ochii i s-au înmuiat, şi m-a ascultat, lăsându-se în jos şi luându-mi capul pulii care zvâcnea între buzele ei roşii şi frumoase. Am închis ochii şi m-am lăsat pe spate, lăsând apa să-mi biciuie faţa în timp ce îmi săruta şi lingea scula, iar buzele ei parcă erau paradisul. M-a apucat strâns la bază, întinzându-mi bine pielea în timp ce îşi mişca gura în susul şi în josul erecţiei mele.

Eram gata să explodez. Dar trebuia să intru în ea. În pizda aia dulce şi umedă. Pe de altă parte, puteam să-mi dau drumul în gâtul ei, iar când ne-am fi uscat şi am fi urcat în pat, aş fi fost din nou gata pentru ea. În sufletul meu, ştiam asta.

Mă temeam că n-o să mă satur niciodată de ea.

Mi-am oprit brusc gândul acela, concentrându-mă asupra buzelor ei minunate care mi-o sugeau. Asta era tot. Asta trebuia să fie tot. Partida asta rapidă în duş şi apoi un futai lung şi extraordinar în patul ei. Aveam timp. Trebuia să ajungă la lucru abia la nouă, dar aveam angajaţi care mi-ar fi ţinut locul pe câmp. Nicio problemă.

— Doamne, ce bine e! am hârâit eu. Da, scumpo, suge-mă! Ia-mă cu totul.

Am luat-o de cap, împletindu-mi degetele în părul ei moale şi ud. Încet, am început să-i mişc capul înainte şi înapoi în ritmul meu. Nu mi-a rezistat.

Ce mai dar! Se topea sub voinţa mea. Mă lăsa să iau ce îmi trebuia.

Ia ce ai nevoie de la mine. Cuvintele pe care mi le spusese noaptea trecută.

— Scumpo, scumpo, am nevoie să intru în tine. Vino încoace.

Am ridicat-o în picioare și apoi am luat-o în brațe, penetrând-o.

— Ahhh...

Oftatul mi-a ieșit de pe buze ca un mormăit.

— Ce bine e! Mi te potrivești ca o mănușă. O mănușă care îmi vine perfect.

A gemut. Tremuram, iar picioarele erau gata să-mi cedeze, dar am rămas pe poziții. Trebuia. Trebuia s-o am... Acum... În duș... Atât de bine... Am ridicat-o și am coborât-o din nou — sus, jos, sus, jos — o, Doamne, ce bună era!

— Talon! a zis ea cu gura aproape de gâtul meu. Ia-mă, Talon!

— Da, scumpo, te iau. Te iau și te duc până la stele.

— Mă simt atât de bine. Te simt atât de bine în mine.

— Așa e, scumpo. Lasă-mă să te fut în gaura aia dulce. Ce bine e!

De data asta am rezistat mai mult. Dar la naiba, nu cu mult mai mult. Când mi s-au încordat testiculele, am știut că o să explodez. Fără prezervativ din nou, dar cui îi păsa? Amândoi eram sănătoși, ea nu avea cum să rămână însărcinată...

— Doamne! am strigat eu în timp ce îmi dădeam drumul.

A oftat din nou.

— Da, Talon, în mine. În mine.

Când mi-am recăpătat simțurile în cele din urmă, plângea la pieptul meu. Oare avusese măcar orgasm? Cât de egoist eram?

Și-a desfăcut picioarele din jurul meu, iar eu am așezat-o delicat pe podeaua cabinei de duș.

— De ce plângi? am întrebat-o.

— Pentru că... Pentru că...

Nu voiam să insist.

— Îmi pare rău, Jade! Trebuia să te las să termini prima.

Ea a clătinat din cap.

— Nu-mi pasă de asta.

— Nu-ţi pasă dacă nu termini?

— Mă rog, ba da. Şi-a muşcat buza. Doar că... asta n-a fost despre mine, Talon. A fost doar despre tine.

Capitolul 11
Jade

S-a uitat la mine, cu ochii săi negri pătrunzători. Dușul încă ne biciuia cu picături de apă.

Avea să se poarte din nou ciudat acum că terminase? La ce se gândea? L-aș fi putut întreba, dar n-aș fi primit un răspuns direct.

Nu știam ce altceva să fac, așa că am luat sticla de șampon de pe raftul din baie. Nu apucasem să mă spăl. Am frecat șamponul în palme și l-am întins pe părul meu ud.

— Lasă-mă pe mine.

Talon și-a împletit degetele puternice în părul meu și mi-a masat pielea capului.

Am tremurat, aproape pierzându-mi echilibrul. Ce tandru din partea cuiva care părea să nu aibă prea multă tandrețe de oferit. Sau poate că avea, doar că nu știa cum să o facă. În șapte ani, Colin nu mă spălase niciodată pe cap. Făcuserăm duș împreună de-a lungul anilor de destule ori, dar numai ca să ne-o tragem. Fiecare se spăla singur.

Am închis ochii şi i-am lăsat degetele magice să mă poarte în altă lume. A continuat să mă maseze încet, dar ferm, chiar după ce părul meu era curat. Clăbucii mi se scurgeau pe frunte şi îmi intrau în ochi. Dar nu voiam deloc să deschid ochii atâta timp cât el îmi făcea masaj.

În cele din urmă, m-a întors cu faţa spre apa care ne biciuia pe amândoi, mi-a dat uşor capul pe spate şi mi-a clătit părul. Apoi mi-a şters ochii cu marginea unui prosop moale de baie.

Mai multă tandreţe. Apoi, a stors puţin balsam de păr în palme, şi-a frecat mâinile şi mi l-a întins pe păr, având grijă să ajungă până la vârfuri.

Nu m-am putut abţine şi am zâmbit. Am luat şamponul şi am stors puţin în palmă.

— Acum tu.

— Nu-i nevoie.

— Te rog. Vreau eu. Dă-mi voie.

Era atât de înalt încât a trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să-i fac un masaj la fel de bun pe cât îmi făcuse el mie. De parcă mi-ar fi citit gândurile, şi-a îndoit puţin genunchii şi am putut să-l spăl temeinic pe părul atât de des, de un maro-închis, intens, aproape negru. Şi sprâncenele îi erau groase şi negre, dar aveau o formă perfectă, nu i se îmbinau deasupra nasului. Oare şi le epila? Imaginea lui Talon cel dur cu benzi de ceară pe sprâncene m-a făcut să zâmbesc. Cu siguranţă nu se epila. Avea un piept perfect — suficient păr cât să emane masculinitate. M-am uitat în jos, la tufişul des şi negru care îi înconjura penisul. Nu, nu avea nevoie de epilat. Era perfect exact aşa cum era.

Când s-a aplecat, i-am clătit părul şi i-am şters ochii cum îmi făcuse şi el. Apoi, am luat fiecare câte puţin gel de duş şi ne-am frecat unul pe altul, spălându-ne împreună.

— Gata? am întrebat.

A încuviinţat. Am oprit apa, i-am aruncat un prosop şi am luat şi eu unul. L-am înfăşurat în jurul corpului cum fac de obicei, şi apoi

am mai luat unul, făcând din el un turban cu care să-mi usuc părul. El doar şi-a frecat puţin părul cu prosopul, lăsându-l să-i cadă în bucle ude care i se lipeau de gât.

Era atât de frumos. Ochii aceia negri — puteam să privesc în ei pentru totdeauna şi nu m-aş fi plictisit niciodată.

Am clătinat din cap.

— Păi, eu trebuie să mă fac gata să plec la lucru.

— Nu încă.

Am ridicat din sprâncene.

— Cum adică?

— Adică n-am terminat cu tine încă. Şi nu pleci nicăieri până nu plec şi eu.

— Ryan mă aşteaptă acolo la nouă.

— E şapte. Îţi ia o jumătate de oră să ajungi cu maşina la cramă. Deja te-ai spălat.

— Trebuie să mă usuc pe păr şi...

Gura lui s-a lipit de a mea. Am oftat. Din nou... Nu spusese că am terminat-o? Nu spusese... Of, la naiba, nu-mi păsa! Aveam să iau de la el tot ce puteam. Cu siguranţă nu avea să fie niciodată o relaţie adevărată. Se lupta cu prea mulţi demoni, sau cel puţin aşa părea. Puteam măcar să mă bucur de moment. Nu fusesem niciodată aşa de atrasă de un bărbat. Asta — ce o fi fost lucrul acesta dintre noi — făcea întreaga relaţie cu Colin să pară o amorezare de şcoală generală.

Talon era încă dezbrăcat, şi mi-a smuls prosopul de pe mine. Turbanul încă îmi acoperea părul, dar s-a ocupat şi de asta, trăgându-l la o parte. Şuviţele ude mi se lipeau de umeri şi de spate.

Sărutul a devenit mai insistent. Îmi muşca uşor limba, buzele, sfârcurile mi se întăreau ca nişte bumbi ascuţiţi care îi împungeau pieptul. Sexul îmi pulsa, îl doream atât de tare. Cu gurile încă lipite, a început să înainteze, împingându-mă pe pat, sărutându-mă încă, acoperindu-mi trupul cu al lui.

Şi tot ne sărutam, un sărut care mă droga, un sărut care nu lăsa nimic nespus. Un sărut al nevoii, al tânjirii, al dorinţei şi al pasiunii.

Lua din mine tot cu sărutul acela, iar eu deschideam gura pentru el şi luam şi eu de la el.

Când a pus capăt sărutului şi a tras aer în piept, şi-a lipit buzele de gâtul meu, sugându-mi pielea, sărutându-mă.

— A mea, a mârâit el.

Oare ştia măcar ce spusese? Nu eram sigură, dar nici nu-mi păsa în clipa aceea. A continuat să mă sărute pe gât, pe piept, până când a ajuns la unul dintre sfârcurile mele umflate. L-a luat în gură cu putere şi l-a supt, iar eu am scos un ţipăt scurt. Durerea a ţinut doar o clipă, iar apoi am fost cuprinsă de o plăcere dezlănţuită, care s-a oprit drept în sexul meu. Doamne, cred că eram udă toată. Era o nebunie, dar tot ce se întâmpla părea să fie exact ce trebuie.

Lasă-te purtată de val, Jade. Simte-te bine.

În timp ce îmi sugea un sfârc, îl ciupea pe celălalt între degetul mare şi arătător. Plăcerea mi s-a dus drept între picioare. Am închis ochii, cu pleoapele tremurând. Aveam atâta nevoie de asta. Atâta nevoie de el…

Am deschis repede ochii. *Nu, nu ai nevoie de el. Doar bucură-te. Savurează clipa. Probabil nu se va mai repeta.*

Am închis din nou ochii şi m-am lăsat purtată de sentimente. Mi-a eliberat sfârcul şi m-a acoperit cu săruturi apăsate pe burtă până la vulvă.

— Ce bună eşti, scumpo! Îmi place cum te epilezi acolo jos. Atât de bună.

Şi-a trecut limba peste clitorisul meu.

Aproape m-am făcut zob.

Şi-a înfipt două degete în dogoarea mea.

— Vreau să te umplu, scumpo. Vreau să mi-o iei peste tot, în gură, în pizdă, în cur. Vreau să te iau peste tot. Vreau să te însemnez. A mea.

Iar eu am explodat pe degetele lui.

— Da, scumpo, dă-ţi drumul pentru mine!

Şi-a îndesat degetele în mine, lovindu-mi punctul G, frecând, frecând, frecând…

Tot corpul mi s-a încordat, fiecare celulă îmi sfârâia, luminând, împingând spre exterior. Nirvana. Zburam, urcam spre stele.

— Doamne, ce bună eşti!

Sus, tot mai sus. Cu degetele lui încă frecându-mi interiorul sexului, cu pereţii vaginului încă în spasme, cu trupul încă plutind... până când...

— Talon! Nu... mai... pot...

— Oh, ba da, scumpo, mai poţi. Mai poţi.

A continuat să mi-o tragă cu degetele, lovind acelaşi loc iar, şi iar, şi iar, şi iar...

Orgasmele veneau unul după altul, sfâşiindu-mă ca fulgerele. Orgasmul ăsta era o euforie.

— Te rog... Te rog... Ajunge...

— Îţi sunt dator. N-ai terminat sub duş.

Despre asta era vorba?

— Talon, te rog... Intră... Acum.

În sfârşit, şi-a scos degetele, s-a târât lângă mine şi m-a pătruns cu penisul.

— Ah, a mormăit el. Da, scumpo, ce bine e.

M-a sărutat pe buze, pe obraji, apoi a urcat până spre ureche.

— Ţi-a plăcut, ochi-albaştri? Toate orgasmele alea? Ştii măcar cât de bună eşti?

O... Doamne! Nu mă puteam gândi decât la penisul lui perfect şi uriaş care mă ardea şi mi-o trăgea, şi intra şi ieşea din mine. Nu mă mai simţisem niciodată atât de plină, atât de completă. Penisul lui era paradisul pur. De-ar fi putut ţine la nesfârşit...

Dar nu avea să se întâmple aşa.

Potoleşte-te, Jade. Savurează clipa, atât cât ţine.

Am scâncit când şi-a retras penisul.

S-a întins pe spate.

— Urcă-te pe mine. Vreau să te văd cum mă călăreşti.

L-am ascultat, scufundându-i erecţia în mine. Doamne, cât de bine putea fi! Voiam să stau acolo câteva clipe, savurând senzaţia

de plenitudine, dar impulsul de a mă mișca m-a copleșit curând. Curând șoldurile lui au început să-mi urmeze mișcările, vârându-se, năpustindu-se, împingând, trăgându-mi-o. Atât, atât de bine.

— Ești superbă, Jade.

Mi-a cuprins sânii în palme, ciupindu-mi sfârcurile ușor.

— Sânii tăi — n-am văzut niciodată sâni atât de desăvârșiți.

S-a ridicat, iar piepturile noastre s-au lipit, și s-a înfipt mai tare în mine. După câteva clipe, m-a ridicat de pe el.

— Treci în patru labe.

Abia ce l-am ascultat că s-a și înfipt în mine. Câinește. Uau, un unghi diferit schimba totul. O palmă tare peste fund m-a adus din nou aproape în pragul orgasmului. Mi-o trăgea tare, pătrunzând în mine, iar penisul lui mă completa. Iar când furnicăturile mi-au cuprins pielea...

Am tresărit când am simțit o mângâiere delicată deasupra anusului.

— Ușor, scumpo. Ți-a mai dat-o cineva acolo? Ți-a mai dat-o cineva în fundul ăsta superb?

— N-nu.

A continuat să mi-o tragă.

— O să fie al meu. Doar al meu.

Nimeni nu avea să mi-o tragă vreodată acolo. Dar nu era nevoie să o spun chiar acum.

— Da, scumpo. E foarte bine. Ador să te fut.

Continua să se înfigă în mine, izbind, izbind până când — Doamne, mai puteam? — am explodat într-un alt climax, de data aceasta radiindu-mi dinspre nervi înăuntru, spre sex, trimițându-mi convulsii, pulsații, rezonanțe prin tot corpul. Am urlat și mi-am îngropat fața în cearșafuri, sperând să-mi înăbuș strigătul.

— Aia e, scumpo. Țipă. Arată-mi că-ți place.

Continua să tot împingă... Tocmai își dăduse drumul în duș, așa că probabil mai avea mult.

Oricât de bine ar fi fost, corpul meu era obosit, satisfăcut. Eram gata să fiu...

— Să mă...!

S-a înfipt în mine o ultimă dată, tare, şi apoi a terminat, ţinându-şi penisul în mine. Cu fiecare convulsie, fiecare strop de spermă, sexul meu devenea mai mult al lui.

Doar al lui.

Când s-a retras în cele din urmă, mi-am îndreptat picioarele şi m-am prăbuşit pe burtă. Doamne! Voiam să mă culc la loc, dar trebuia să merg la lucru.

Iar Talon ce avea să facă? Oare acum avea să devină distant ca de obicei?

Nu ştiam, şi eram prea relaxată şi satisfăcută ca să-mi pese. De n-ar fi trebuit să merg la lucru azi, aş fi stat acolo întinsă şi m-aş fi lăfăit în pat, gândindu-mă la frumuseţea a ceea ce tocmai se întâmplase.

Patul s-a mişcat, iar eu am ridicat privirea. Talon se dăduse jos şi îşi punea pantalonii de pijama.

— Ar trebui să fie de ajuns, a zis el.

— Ce ar trebui să fie de ajuns?

Nu mi-a răspuns. Doar şi-a tras tricoul peste cap şi a ieşit din dormitorul meu.

Capitolul 12
Talon

M-am întors în dormitorul meu.

Și deja o doream din nou.

Ce trebuia să fac ca să scap de nevoia asta? De tânjirea asta puternică după o altă persoană? Nici măcar n-o cunoșteam atât de bine încă.

O posedasem de dimineață, la fel cum posedam fiecare femeie care venea în patul meu. Ea nu mi se oferise așa cum o făceau ele, dar o luasem oricum. Nu rezistase, dar tot simțeam o urmă de vinovăție. Dintr-un motiv oarecare, nu voiam doar s-o posed. Voiam să fie ceva reciproc. Voiam să mă dorească la fel de mult pe cât o doream și eu — ceea ce era foarte ciudat, fiindcă majoritatea femeilor mă doreau mult mai mult decât le doream eu pe ele. Mă îngrijeam pur și simplu de o nevoie fizică. Dar cu Jade...

La naiba! Mi-am dat seama de o greșeală de raționament. Mă tot gândeam că dacă aș putea s-o am o singură dată, și apoi încă o dată, aș scăpa de nevoia asta care mă consuma cu totul. Problema era că, cu cât o posedam mai mult, cu atât mai mult păream să o doresc.

Eram terminat. Complet terminat.

N-o să mă lase să i-o trag la nesfârșit. În cele din urmă fie avea să-mi spună să mă opresc, fie avea să-și dorească mai mult — o relație. Iar acesta era singurul lucru pe care nu i-l puteam oferi. Nu aveam de gând să intru într-o relație cu nimeni. Nu când eram atât de distrus.

Rahat. Trebuia să ies în livadă. Să verific totul. Dar mai întâi trebuia să stau puțin timp singur. I-am scris repede un mesaj șefului de echipă și i-am spus că o să întârzii vreo oră sau așa ceva. Am încuiat ușa, și m-am întins pe pat, închizând ochii. Roger a sărit și mi s-a cuibărit la picioare.

Poate doar încă o oră de somn — dacă aveam noroc.

***

— Hei, frumosule!

Julie m-a apucat de braț și m-a tras în apartamentul ei.

— Nu te-am mai văzut de mult. Ce mai faci?

Chelnerița micuță era la fel de fierbinte. Mignionă, drăguță și cu forme, purta un tricou strâmt și pantaloni scurți de sport.

Nu i-am răspuns. Nu aveam chef de vorbă. Aveam chef de futut — să mă fut până când amintirea lui Jade Roberts avea să-mi iasă din cap. După o zi grea în livadă, mă dusesem cu mașina până în Grand Junction să iau masa rapid și să mi-o trag și mai rapid, sau cel puțin așa speram.

Julie era distractivă în pat. A zâmbit când am apucat-o și i-am tras corpul mărunt înspre mine. M-am aplecat și am sărutat-o, intrând cu forța cu limba în gura ei mică și caldă. Era mult mai scundă decât Jade.

Nu. Nu trebuie să mă gândesc la Jade.

Am sărutat-o mai profund, căutând, dorind, așteptând... aroma aceea de șampanie și căpșune care mă amețise. În schimb am dat peste mentă proaspătă. Nu-i rău. Mergea și așa. Am tras-o spre pelvisul meu și m-am frecat de ea.

Nimic.

Nicio erecție.

Nici măcar nu respiram greoi.

Am pus capăt sărutului.

— Ce e, frumosule?

Nu i-am răspuns.

Julie mi-a luat mâna și a strâns-o în palmă.

— Vrei să mergem în dormitor?

Am scos un oftat și am înclinat din cap. N-avea rost. Altă femeie nu m-ar fi ajutat.

La naiba, nimic nu m-ar fi ajutat. Nimic în afară de Jade. Voiam să mă pierd în ea.

— Trebuie să plec, i-am zis lui Julie.

— Haide, frumosule! Hai să te ajut să scapi de stres.

Măcar de-ar fi fost în stare.

— Nu în seara asta. Ne vedem mai încolo.

— OK, poate altă dată…

Am ieșit din apartamentul ei fără să privesc înapoi.

***

— Nu ajungi, băiete? râdea Tatuaj.

Băiatul nu le cunoștea numele, dar cel cu tatuaj — un fel de pasăre colorată învăluită în flăcări, care ieșea din ceva ce semăna cu cenușa — lua întotdeauna inițiativa.

Paharul cu apă stătea la doi centimetri de mâna băiatului. Plin, cu gheață, iar el murea de sete, avea gura uscată. Buzele îi erau atât de uscate încât cea de jos se crăpase, iar el simțea gustul puternic de sânge pe limbă.

— Uită-te cum se întinde, a râs cel cu vocea joasă.

Era un joc care le plăcea. Și deși băiatul știa că nu avea cum să ajungă la paharul cu apă, tot încerca, întinzând brațul cât de mult putea, gândindu-se că poate astăzi era ziua în care brațul îi crescuse puțin, sau că poate era în stare să-și întindă mușchii cei câțiva milimetri de care mai avea nevoie…

Nu se întâmpla niciodată.

Cei trei bărbați râdeau de el, tachinându-l.

— Ți-e sete, băiete? Vrei apa aia, băiete?

Râsul lor drăcesc îi răsuna în urechi.

Măcar de-ar fi ajuns puțin mai departe...

Își închipuia apa rece și proaspătă curgându-i pe gât în jos, potolindu-i uscăciunea, alinându-i durerea foamei care era prezentă întotdeauna, hidratându-i buzele uscate, vindecându-i-le.

Întotdeauna paharul acela stătea acolo, întotdeauna cu câțiva milimetri prea departe de mâna lui.

Întotdeauna...

***

O amintire nouă — cum de am uitat? Paharul ăla nenorocit cu apă încă mă tortura. Din nou, stăteam în bucătărie, uitându-mă lung la el. Fără să beau vreodată. Doar o înghițitură mică în noaptea în care Jade mă enervase. Înghițitura aceea mi se păruse o greșeală, de parcă meritam o pedeapsă că am luat-o. Nu știam de ce. Beam multă apă. Nu mă deshidratam deloc, dar paharul acela cu apă de la miezul nopții — cel pe care mi-l turnam singur, în care adăugam gheață, și care stătea pe masă în fața mea — era cel pe care nu-l puteam atinge.

Nu o văzusem pe Jade de azi-dimineață când am plecat din dormitorul ei. Am presupus că s-a dus la lucru și apoi a venit acasă. Eu nu mă întorsesem din Grand Junction decât aproape de ora unsprezece.

Cuvintele lui Julie îmi răsunau în minte. *OK, poate altă dată...*

Dar știam atunci și știam și acum. Nu avea să mai fie o altă dată cu ea sau cu oricine altcineva.

Până când nu mi-o scoteam pe Jade Roberts din minte, nu aveam să fiu cu alte femei.

M-a cuprins oboseala. Doamne, eram atât de obosit. Mereu obosit. Măcar de-aș fi putut dormi o dată toată noaptea...

M-am uitat la paharul plin cu apă, la condensul care se forma pe exteriorul sticlei. Şi din nou acel râs maniacal... Încă îi auzeam pe toţi trei în urechi, râzând de mine, tachinându-mă cu paharul acela cu apă.

M-am ridicat.

— La dracu'! am zis cu voce tare.

Am luat paharul acela nenorocit cu apă şi l-am aruncat pe podea, făcându-se ţăndări.

Apoi m-am aşezat din nou pe scaun cu capul în mâini, lăsând întunericul să mă învăluie. M-a cuprins melancolia. Tristeţea a pus stăpânire pe mine.

Dar nu am plâns.

***

— Vrei apa aia, băiete?

Băiatul încuviinţă. Nu avea rost, dar o făcu oricum, aşa cum făcea întotdeauna. Poate de data asta avea să le pară suficient de rău pentru el cât să-i dea apa.

— O să-ţi dau apa dacă plângi, băiete, zise Tatuaj, cu ochii sclipindu-i sub cagula neagră. Haide! Plângi după apă. Plângi ca un fătălău mic ce eşti.

Băiatul plânsese prea mult. Probabil lacrimile îi secaseră.

Dar apa aceea — paharul înalt, transparent, plin cu apă — palpita ca o inimă. Şi ea râdea, ridiculizându-l, împungându-l.

— Nu mă poţi avea. N-o să te lase niciodată să mă ai...

Băiatul închise ochii, strângându-i, încercând cu disperare să facă să apară măcar o lacrimă, chiar dacă ştia că tot n-ar fi primit apa nici dacă ar fi plâns. Se strădui, îşi încordă toţi muşchii, încercând, şi iar încercând...

— Haide, băiete! Plângi pentru mine. O singură lacrimă, şi o să te las să iei apa.

Băiatul nu plânse.

***

A doua zi dimineaţă, m-am trezit devreme şi m-am dus în bucătărie să curăţ cioburile. Nu voiam să alunece şi să se rănească cineva. Am fost un ignorant când am lăsat paharul spart şi apa pe podea. În casă mai locuiau două persoane şi nu aveam niciun drept să le pun în pericol.

Spre surprinderea mea, podeaua din bucătărie era imaculată. Felicia nu venise încă, aşa că ori Jade, ori Marjorie făcuse curat. Sora mea nu era cunoscută drept o persoană matinală, dar era obişnuită cu ieşirile mele ocazionale. Speram că fusese ea. Altfel Jade avea să vină la mine, punând o mulţime de întrebări la care nu voiam să răspund. La care *nu puteam* să răspund.

Era şase fără un sfert şi voiam să mă duc în livadă devreme, fiindcă ieri mă sustrăsesem toată ziua de la îndatoriri. Fusesem cam neglijent cu livada în ultimul timp, şi mă gândeam că Jonah avea să treacă pe la mine curând să-mi ţină una din predicile alea ale lui despre cum ar trebui să-mi fac şi eu treaba. Sigur nu aveam chef să-l ascult, mai ales fiindcă ar fi avut dreptate.

Clăteam cafetiera când Marjorie a venit iute în spatele meu.

— Am făcut eu curat după tine mai devreme.

Slavă Domnului!

— Puteai să laşi un bilet sau ceva. Puteam să mă tai rău la picior, să ştii.

Avea dreptate. N-ar fi trebuit să las paharul spart pe jos. Dacă ea — sau Jade? — ar fi alunecat şi ar fi căzut în cioburi? Ar fi fost urât de tot.

M-am întors.

— Ai dreptate. Îmi...

Am smuls de pe buze cuvintele care mă îngrozeau în timp ce ele loveau şi urlau să stea locului.

— ...pare rău.

— Mă bucur doar că le-am găsit eu în locul lui Jade. S-ar fi speriat rău. Ar trebui să se trezească în curând. Cred că se întâlnește cu Ryan la cramă, la nouă.

Am turnat apă în cafetieră și am apăsat butonul de pornire.

— E sâmbătă.

— Corect. Nu știu dacă lucrează și sâmbăta.

— Tu ce faci trează, surioară? De obicei nu te scoli devreme, mai ales în weekend.

— Uite că există o prima dată pentru orice. Mă gândeam să mă duc în livezi cu tine. Cred că ar fi timpul să încep să-mi câștig și eu pâinea pe aici.

Am chicotit fără să vreau.

— Cum vrei. E cam plictisitor acum. Foarte multă muncă administrativă.

— Nu mă deranjează.

— Bine atunci.

Voiam să o întreb despre Jade. Oare i se confesase despre ce se petrecuse între noi? Bănuiam că nu, altfel Marj ar fi venit la mine până acum.

— Marj?

— Ce e?

— Prietena ta... Jade...

— Ce-i cu ea?

— Mă... întrebam care e faza cu fostul ei.

Nu eram curios, dar era un mod bun de a afla mai multe lucruri despre Jade fără să pun întrebări mai personale.

— Colin? E un bou.

— Păi, da, sigur. A părăsit-o în fața altarului. Dar ce fel de relație au avut?

— Au fost împreună tot timpul în facultate. El e un băiat de bani gata. Taică-său lucrează în finanțe la New York, iar familia lor a avut mereu bani. Sigur, nu ca noi, a zâmbit ea. Oricum, după absolvire ea a rămas la Denver și a făcut Dreptul, iar el a plecat la New York

să facă un stagiu la sediul biroului tatălui lui, așa că a fost o chestie la distanță. Dar au continuat, hotărâți să reziste până la data nunții pe care o stabiliseră de fapt cu trei ani în urmă, la absolvire. Evident, lucrurile nu s-au potrivit chiar așa.

— Crezi că tipul ăsta, Colin, a zăpăcit-o?

— Puțin, poate. Vreau să spun că a fost complet umilită. Dar pare OK acum. Cred că relația lor se consumase și niciunul din ei nu voia să recunoască. Pe termen lung, cred că e la fel de fericită că nu s-au căsătorit. Dar în ziua aia i-a fost foarte rușine. Mi-a părut atât de rău. Stăteam lângă ea, eram domnișoara de onoare, așteptam să meargă spre altar, și am așteptat... și am așteptat... și am așteptat... Cavalerul de onoare, ceilalți cavaleri și plasatorii erau cu toții acolo, dar nimeni nu părea să știe unde e Colin. Am încercat să-i spunem lui Jade cât mai târziu, dar în cele din urmă nu am mai putut să amânăm inevitabilul. Părea destul de bine. S-a dus și le-a spus celor adunați că nunta nu va avea loc. Că nu venise Colin.

Aproape mi s-a frânt inima pentru ea în momentul acela, chiar acolo, în bucătărie. Dacă îl vedeam vreodată pe Colin...

— Cum spuneai, acum pare OK.

Am turnat două cești de cafea și i-am întins una lui Marjorie.

— Cred că da. E puțin cam încordată acum, așteaptă rezultatele pentru intrarea în barou. Trebuie să ajungă destul de curând. Sigur, e strălucită, așa că știu că a trecut. O să scape de o grijă când o să știe cu siguranță.

— Da...

Voiam să aflu atâtea lucruri despre Jade, dar nu știam cum s-o întreb pe Marjorie.

— Crezi că e fericită aici?

— E aici de doar două săptămâni, Tal. Dar îi place să lucreze cu Ryan la cramă. Și știu că o să fie fericită când o să primească rezultatele la examen. O să-și poată găsi de lucru aici sau în Grand Junction.

Am aprobat-o.

— Mi-a povestit despre mama ei. Că e supermodelul ăla.

— Brooke Bailey? Da. Ce nenorocită superficială!

Am încuviințat. Oamenii care nu vor să stea și să-și crească copiii nu ar trebui să aibă copii. Exact motivul pentru care eu nu voi avea niciodată copii. Aș fi un tată îngrozitor.

— Per total, pare destul de echilibrată.

Marjorie a dat aprobator din cap.

— Jade e cea mai bună. Cea mai bună prietenă pe care ar putea s-o aibă o fată. M-a ajutat mult când am trecut prin momente grele. Așa cum ar face orice prietenă bună.

Am mai luat câteva guri de cafea.

— Mă duc să fac un duș. Ne vedem în vreo jumătate de oră și mergem împreună cu mașina în livadă.

Marj a zâmbit. Semăna atât de mult cu mama — o femeie pe care ea nici măcar nu și-o amintea. Avea același păr aproape negru și ochii căprui-închis, ca ai tuturor celor din familia Steel, dar fața ei avea o formă ușor diferită de a noastră, cu contururi line și gura mică și arcuită pe care o avusese mama.

Uneori îmi era dor de mama. Dar între noi lucrurile nu au mai fost niciodată la fel după ce…

Lucrurile nu mai sunt la fel, punct.

Capitolul 13
Jade

Am dormit până târziu. Era sâmbătă şi nu trebuia să merg la lucru. Voiam să mă ridic din pat cu mult după ce Talon plecase. La zece am ieşit din cameră. Am bătut la uşa lui Marjorie, dar nu era în cameră. Să fie în bucătărie sau în camera de zi uitându-se la televizor? Nu. După ce am dat o raită prin toată casa şi prin curte, n-am reuşit s-o găsesc. Mai bine. Aveam nevoie de puţin timp singură ca să mă gândesc.

Cafeaua din cafetieră era rece. Am pus de una nouă — una nouă şi *tare* — şi apoi m-am întors în camera mea să fac un duş. Soneria de la intrare mi-a distras atenţia.

Cine putea să vină la ora asta într-o zi de sâmbătă? Apoi am râs de mine. La ora asta? Era zece, nu şase dimineaţa. Putea fi oricine. Desigur, dacă îl căutau pe Talon sau pe Marj, nu aveau noroc.

Încă îmbrăcată în boxeri şi maioul în care dormisem, m-am dus la uşă şi m-am uitat pe vizor.

Mi-am dat ochii peste cap. Cine să fie de partea cealaltă a uşii dacă nu fostul meu logodnic, Colin Morse?!

Nu-l mai văzusem de la repetiția pentru cină din seara dinaintea nunții. Nu se obosise să vină să-și ceară scuze sau ceva. Habar nu aveam unde se dusese, iar în momentul acesta, nu-mi păsa deloc, și pe bună dreptate.

Curiozitatea, mai mult ca orice, m-a forțat să deschid ușa.

Arăta la fel. Frumos într-un fel rafinat și plin de fițe — de ce nu observasem asta până atunci? — cu păr în nuanțe de blond, ochi verzui, pantaloni bej cam plictisitori și o cămașă elegantă de bumbac alb. Privirea i s-a fixat direct pe sânii mei. Mi-am încrucișat brațele.

— Ce faci aici, Colin?

— Pot să intru?

— Nu.

— Haide, Jade.

— Bine.

Am făcut un pas în spate, iar el a intrat în hol.

— Am luat avionul până în Grand Junction. Sunt aici de la șase dimineața. Mi-a luat ceva să găsesc locul ăsta. Nu e pe hartă.

— Proprietatea Steel e destul de mare.

— Așa se pare.

— Deci ce cauți aici?

— Vreau... să-ți spun cât de rău îmi pare.

— Știi ceva, Colin, dacă aveai măcar curaj să-mi spui asta înainte de nuntă, sau cel puțin la repetiție, am fi economisit niște bani anulând totul. Nu mulți, să știi, dar am fi economisit ceva.

— Nu mă gândeam că o să fie vorba de bani.

Incredibil. Colin crescuse într-o familie care-i dăduse totul pe tavă, așa că nu mai avea contact cu realitatea.

— Nu? Știi că tatăl meu duce o viață modestă. Știi că și eu la fel. A cheltuit douăzeci de mii de dolari din economiile strânse cu greu ca să-mi ofere ziua visurilor mele, și n-am putut să recuperăm nimic. Nici măcar un cent.

— Am de gând să-i dau banii înapoi tatălui tău, Jade.

— Grozav. Sunt sigură că o să aprecieze, am spus bătând din picior. Ai venit până aici doar ca să-mi spui asta?

Obrajii i s-au înroşit.

— Nu. Am... am venit să-ţi spun că... cred că am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Nu putea să vorbească serios.

— Da? Şi care ar fi aceea?

— Să te las să pleci.

Am clătinat din cap, râzând.

— Asta-i bună.

— Vorbesc serios, Jade. Încă te iubesc. N-am încetat nicio clipă să te iubesc.

— Atunci de ce naiba n-ai vrut să te însori cu mine?

— M-am speriat.

— Speriat. OK. Şi crezi că eu nu eram speriată? Să-ţi legi destinul de un alt om e un lucru destul de înfricoşător, Colin. Dar eram de şapte ani împreună.

— Da, ştiu. Tu ai fost prima şi singura mea iubire serioasă. Am început să mă întreb doar dacă...

— Dacă ce? Dacă găseşti ceva mai bun?

Şi-a muşcat buza. Ce nenorocit!

— Ei bine, am o veste pentru tine, Colin. S-a terminat. Ai dat cu bâta în baltă.

— Haide, Jade! Ar trebui să ne fi întors deja din luna de miere, să ne aşezăm la casa noastră. Să ne începem amândoi carierele la filiala tatei din Denver.

— Da, aşa e. Dar ştii ceva? Sunt aici şi stau cu Marj şi cu fraţii ei, şi mă distrez de minune. Mă bucur tare mult că sunt aici. Trebuie să primesc rezultatele de la examenul de intrare în barou dintr-o clipă în alta, iar între timp lucrez pentru unul dintre fraţii lui Marj, la cramă. Învăţ o mulţime de lucruri care încep să mă pasioneze. Una peste alta, mă bucur că nu ne-am căsătorit. Chiar cred că ar fi fost o greşeală. Aşa că ar trebui să-ţi mulţumesc.

Buzele au început să-i tremure.

— Te rog să nu spui asta.

— De ce nu? M-ai făcut de ruşine şi m-ai umilit în faţa tuturor rudelor şi prietenilor noştri, Colin. La momentul respectiv, n-am crezut că te voi putea ierta vreodată pentru asta. Dar acum pot, pentru că sunt de părere că s-a întâmplat exact aşa cum trebuia.

— Jade...

— Nu vreau să aud. Acum te rog să mă scuzi, dar am o mulţime de lucruri de făcut azi.

L-am luat de braţ şi am început să-l conduc pe uşă afară.

Dar s-a întors şi m-a luat în braţe, m-a tras spre el şi şi-a apăsat buzele de ale mele, strecurându-şi limba în gura mea. Totul la sărutul acesta părea greşit. Am încercat să-l împing, dar era mai puternic decât mine.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Vocea a apărut din senin, iar cineva se apropia de noi cu paşi greoi. Braţe puternice m-au smuls din strânsoarea lui Colin.

Talon stătea în faţa noastră, uitându-se urât.

— Tu cine dracu' eşti?

Colin s-a împleticit făcând câţiva paşi în spate.

— E în regulă. Sunt logodnicul ei.

— *Ce*, mă? a zis Talon printre dinţii încleştaţi.

— Talon, e OK, am zis eu, ştergându-mi gustul lui Colin de pe buze. Tocmai pleca.

— Să nu mai pui mâna pe ea *vreodată*.

Colin nu s-a lăsat intimidat. Nu era la fel de înalt ca Talon, dar era bine făcut, un sportiv grozav.

— Ori dacă nu...?

Într-o clipită, Talon şi-a înfipt pumnul în obrazul lui Colin. Luat pe nepregătite, Colin s-a izbit de perete. Talon l-a luat de gât şi i-a tras încă un pumn, de data asta drept în nas. Sângele îi curgea din nări, în timp ce Talon l-a apucat de umeri şi l-a aruncat la podea, dându-i şuturi în stomac. Colin a gemut, acoperindu-şi nasul.

— Talon, am strigat eu. Talon, oprește-te! Te rog!

Îl lovea în continuare pe Colin, care stătea întins pe jos, chircit de durere.

L-am apucat pe Talon de talie, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Te rog! Chiar o să-l rănești.

Nicio reacție.

— Te rog! Pentru mine!

Talon a înghețat la jumătatea loviturii. Fără nicio expresie pe chip, apoi s-a retras.

M-am aplecat către Colin.

— Ești bine?

A dat din cap.

— O să fiu bine, cred, a îngăimat el. Am luat-o mai rău pe terenul de fotbal.

— Îți arăt eu mai rău.

Am ridicat privirea. Ochii întunecați ai lui Talon erau sticloși, feroce.

— Ba nu, n-o să-i arăți, Talon. Nu sta acolo așa. Du-te și adu-i o pungă cu gheață pentru nas!

Talon a ezitat un minut, dar apoi s-a dus în bucătărie. Câteva secunde mai târziu, s-a întors cu o pungă de plastic umplută cu gheață pe care i-am ținut-o lui Colin la nas.

— Are nevoie de ambulanță? a întrebat Talon.

Colin a tușit.

— Sigur că n-am nevoie de o nenorocită de ambulanță, sălbaticule. Pot să încasez oricât poți tu să dai.

— A, da?

Ochii lui Talon au fost din nou cuprinși de flăcări.

— Încetați amândoi chiar acum.

M-am ridicat și l-am înfruntat pe Talon, cu mâinile în șolduri.

— Îi datorezi scuze lui Colin.

— Pe dracu'!

— N-am nevoie de nicio scuză din partea lui.

Colin s-a ridicat, ținându-și punga cu gheață la nas.

— Stau la hotelul Coronado din Grand Junction. Vreau să te scot la cină diseară, a continuat el.

— Peste cadavrul meu, a spus Talon.

— Talon, eu decid cu cine iau cina, ai înțeles? am zis ajutându-l pe Colin să se ridice și să ajungă la un scaun din sufragerie. Sigur nu vrei să sun pe cineva?

El a clătinat din cap.

— Dă-mi doar câteva minute să-mi revin. O să fiu în regulă. Am luat-o mai rău altă dată.

În hol, Talon fumega de furie. Ceea ce tocmai văzusem mă scârbea... și mă speria.

După vreo cincisprezece minute, l-am condus pe Colin la mașina lui.

— Scrie-mi când ajungi cu bine la Grand Junction.

A dat din cap afirmativ.

— Tot sper că o să ne vedem la cină diseară.

Eu am clătinat din cap.

— Nu, Colin, asta nu se va întâmpla. Îmi pare rău!

A demarat, iar eu m-am întors în casă. Talon era în bucătărie, stând în față cu prostia aia de pahar cu apă. A ridicat privirea când am intrat.

— Ce naiba a fost aia? am întrebat eu.

— Te săruta.

— Și de ce e treaba ta cu cine mă sărut eu?

— Păi... te-a părăsit în ziua nunții, așa că n-ar trebui să...

Mi-am încleștat pumnii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Talon, simți ceva pentru mine sau nu? Cum te-ai simțit când l-ai văzut sărutându-mă?

— Nu știu...

— Nu știi? Aproape l-ai omorât în bătaie. Nu-mi vine să cred că ai devenit atât de violent.

— Nici... nici eu nu știu.

— Erai gelos?

— Sigur că nu.

— Foarte bine — fierbeam de mânie — pentru că orice o fi fost chestia asta dintre noi s-a terminat. Pe bune că s-a terminat. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. O să vorbesc cu Marj să mă mut de-aici.

— Marj e afară, în livadă. Și te vrea aici.

— Ori pleci tu, ori eu, și nu cred că o vei face tu.

— Dar cum rămâne cu...?

— Cum rămâne cu ce? Ne-am sărutat de câteva ori, ne-am tras-o de câteva ori. A fost mai mult decât grozav. Dar ești atât de vraiște încât nu pot să ajung la tine. Tocmai te-am văzut cum aproape ai omorât în bătaie pe cineva. Sincer, Talon, mă sperii.

M-am întors în dormitorul meu. Singura mea alternativă era să plec. Nu aveam cum altfel. Era ceva în Talon, ceva otrăvitor, ceva ce probabil nu voi înțelege niciodată, și atâta timp cât rămânea închis în fața mea și a tuturor celorlalți, nu puteam risca să mă aflu în preajma lui.

Refuzam să-mi pierd inima oferind-o cuiva care era incapabil să mi-o ofere pe a lui.

Capitolul 14
Talon

Am vrut să mă duc după ea. Am vrut cu tot trupul şi sufletul meu. Am vrut s-o iau în braţe, s-o sărut, s-o fac să uite cât de furioasă e.

Doamne... Când l-am văzut pe omul ăla cu mâna pe ea, a plesnit ceva în mine. Am văzut roşu în faţa ochilor şi a trebuit să-l dau la o parte de pe ea, de pe femeia mea.

Dar nu avea să fie niciodată femeia mea. Nu aveam nimic de oferit. Nimic în afară de câteva săruturi în miez de noapte şi câteva partide de sex.

Încă aş bate la omul ăla dacă nu m-ar fi oprit ea. Am fost nebun, incapabil să mă opresc. Nici măcar nu m-am gândit, iar mâinile şi picioarele mele au acţionat cu de la sine putere. Am simţit nevoia să-l fac terci, şi toată raţiunea m-a părăsit.

Puteam să-l rănesc grav. O merita pentru cum o umilise pe Jade, dar am mai multă minte. Asta nu m-a oprit, însă. Niciodată nu m-a oprit.

Fiori de gheaţă mi-au trecut pe la ceafă.

Nu mai puteam continua aşa.

Nu eram gata să renunț. Voiam să *trăiesc.*

M-am ridicat brusc, am luat cheile de la camionetă, am ieșit pe ușa din spate și m-am dus la biroul de la fermă unde aveam să-l găsesc pe Jonah. Am dat buzna în clădire, trecând pe lângă secretară, și am intrat în biroul lui Joe.

— Talon, — fratele meu mai mare a ridicat privirea din niște acte pe care le citea — ce faci aici?

— Sunt gata, Joe. Sunt gata să cer ajutor.

* * *

Joe îmi dăduse o carte de vizită a unui psiholog din Grand Junction, dr. Melanie Carmichael. Nu știa prea multe despre ea, doar că se presupune că e cea mai tare în domeniul ei și că avusese succes cu pacienți cu un istoric asemănător cu al meu. Se oferise chiar să mă însoțească împreună cu Ryan. Dar nu, asta era ceva ce trebuia să fac singur.

Am sunat imediat la numărul acela de telefon și, deși era sâmbătă, doctorița Carmichael a fost de acord să ne întâlnim la cabinetul ei.

Am ajuns la sediul Grupului Medical Heritage și am parcat mașina. Ea spusese că va lăsa vorbă la paznic să-mi deschidă, pentru că ușile erau încuiate la sfârșitul săptămânii.

M-am oprit în fața ușii, iar palmele mele lăsau urme de transpirație pe geam. Oare fusese o greșeală enormă? Un paznic stătea la birou înăuntru. Am bătut la ușă, iar bărbatul a ridicat privirea și s-a apropiat.

— Domnul Steel?

Eu am dat din cap afirmativ.

A deschis ușa și m-a lăsat înăuntru.

— Doctorița C. e la cinci, camera 524. Trebuie să vă deschid liftul. La sfârșitul săptămânii e blocat.

Am dat din nou din cap și l-am urmat până la lift, iar el a format un cod.

— Succes, a spus el.

Succes? M-am încălzit deodată. Desigur, paznicul știa în ce domeniu lucrează doctorița Carmichael. Nu trebuia să mă surprindă. Dar am vrut să dispar.

În timp ce liftul urca cinci etaje, mă tot gândeam la o scuză să nu mă duc la doctorița Carmichael. Puteam să mă întorc acasă și să-i spun lui Jonah că am fost. Puteam să inventez niște texte de psihopupu. Nu și-ar fi dat seama.

Dar femeia asta fusese destul de drăguță cât să vină și să-și deschidă cabinetul pentru mine într-o zi de sâmbătă. Ar fi fost extrem de nepoliticos să-i trag clapa. Dacă aveam de gând să încerc să mă schimb, acesta era primul pas.

Când liftul a sunat la etajul al cincilea, picioarele mi-au devenit de plumb. Mă simțeam de parcă aș fi mers prin nămol în timp ce-mi târșâiam picioarele până la camera 524. Am intrat, dar nu era nimeni la recepție. Unde era doctorița? În timp ce mă uitam prin jur, răsfoind revistele de pe măsuța de cafea, o femeie înaltă cu ochii verzi și părul de un blond-deschis uluitor a ieșit dintr-o încăpere alăturată.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Steel, a zis ea.

Mi-am dres glasul, iar obrajii mi s-au încălzit.

— Da, sunt Talon Steel.

Ea a zâmbit și mi-a întins mâna.

— Doctor Melanie Carmichael. Încântată de cunoștință. Vreți să veniți în spate?

Am înghițit în sec și am urmat-o în cabinet. Biroul ei era într-un colț, iar canapeaua stătea lângă un perete. În niciun caz nu aveam să mă așez acolo. Două fotolii extensibile din piele verde-pădure stăteau în jurul unei măsuțe de cafea din marmură. Ea s-a așezat pe unul dintre ele și mi-a făcut semn să iau loc pe celălalt. Mișcându-mă încet, am ascultat-o.

— Așadar, cu ce vă pot ajuta azi, domnule Steel?

Și-a încrucișat picioarele și a zâmbit.

Am oftat. De unde să încep? Nu aveam destule ore rămase în viața asta ca să explic ce m-a adus aici, iar majoritatea ședințelor de

terapie durează doar o oră. Așa că m-am gândit să încep cu ceea ce mă făcuse să o sun.

— Azi am bătut măr un tip.

Ea a dat din cap.

— Înțeleg. De ce credeți că ați făcut asta?

Nu ea trebuia să-mi spună *mie* de ce?

— O săruta pe prietena surorii mele.

— Bun. Iar sărutul acesta v-a deranjat?

Am încuviințat.

— De ce v-a deranjat atât de tare? Prietena surorii dumneavoastră vă e iubită?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu am iubite.

— Nu? Un bărbat așa arătos ca dumneavoastră? De ce nu?

— Pur și simplu nu așa sunt făcut, doamnă doctor.

— Nu așa sunteți făcut? Adică sunteți gay?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu sunt gay.

Toată direcția asta a întrebărilor dacă aș fi gay îmi dădea fiori. Nu am fost niciodată atras de bărbați, deși... istoricul meu... nu puteam discuta despre asta. Nu încă.

— Atunci de ce nu aveți iubite?

— Pur și simplu... nu am.

— OK. Atunci ce fel de relații aveți cu femeile?

— Păi, singura femeie din viața mea în momentul de față e sora mea, care locuiește cu mine. În afară de ea, singurul fel de relații pe care îl am cu femeile sunt cele sexuale.

— Deci sunteți genul care le place și le lasă, hm?

— Da, așa cred. Cel puțin partea cu le lasă.

— Folosiți femeile, așadar. Asta încercați să-mi spuneți?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu, nu le folosesc. Ele îmi oferă ceva, iar eu primesc. Care naiba e problema? Ele obțin ce vor, și eu obțin ce vreau.

— Nu sunt aici să vă judec, domnule Steel.

— Domnul Steel mi se pare ridicol. Spuneți-mi Talon.

— Bine, dacă așa preferi. Talon. După cum spuneam, nu sunt aici să te judec. Sunt aici să te ajut. Așa că hai să revenim la motivul pentru care l-ai bătut pe omul acela azi. Acesta pare să fie motivul care te-a făcut să vii aici, am dreptate?

Am încuviințat.

— Ai mai fost la terapeut vreodată?

Am clătinat din cap. Dumnezeu știe că Ryan și Jonah m-au bătut la cap un deceniu să merg la cineva. În schimb, eu m-am dus în Irak, sperând să-mi zboare cineva creierii. N-am avut noroc.

— Ai un istoric al violenței, Talon?

Am dat din nou din cap.

— Nu chiar. Am fost în Corpul Pușcașilor Marini, am fost staționat în Irak câțiva ani. Am văzut o mulțime de lucruri nasoale acolo, și am făcut lucruri la care prefer să nu mă gândesc, dar totul a fost din datorie.

— Ai ucis pe cineva acolo?

Alte lucruri la care nu-mi plăcea să mă gândesc.

Înainte să pot răspunde, doctorița Carmichael a vorbit din nou.

— Hai să nu ajungem acolo încă, a zis ea.

Slavă Domnului!

— Să ne întoarcem la ziua de azi. Cine e fata asta pe care o săruta tipul? Prietena surorii tale. Povestește-mi despre ea.

Cum să-i spun? Cum s-o fac să înțeleagă dorul din mine? Puteam să vorbesc ore în șir despre Jade. Puteam să vorbesc treizeci de minute numai despre ochii aceia albaștri de oțel. Mă țineau în strânsoare, mă sfâșiau, mă atrăgeau. Îmi făceau emoțiile să iasă la suprafață — emoții pe care credeam că sunt incapabil să le am.

— E prietena cea mai bună a surorii mele și s-a mutat aici, la ferma noastră, după ce a fost părăsită în fața altarului în ziua nunții.

— Doamne ferește! a zis doctorița Carmichael. Îngrozitor!

— Pare că se descurcă bine. Tipul care o săruta era fostul ei. A venit în dimineața asta.

— Se împacă?

— Nu prea cred. Vreau să spun că a umilit-o în ultimul hal.

— Dar probabil încă mai au sentimente unul pentru celălalt.

M-am încordat pe scaun, apucând brațul.

— Așadar, simți ceva pentru această Jade.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Păi, în primul rând, faptul că l-ai bătut pe fostul ei iubit. În al doilea rând, pentru că ții brațul fotoliului ca într-o menghină.

Am expirat și mi-am relaxat conștient mâna. Da, se pricepea.

— Spune-mi ce simțeai în timp ce-l băteai.

— Parcă nu eram eu însumi. Ca și cum brațele și picioarele mele acționau singure. Furia era atât de puternică. M-a copleșit, așa că nici măcar nu mai eram prezent — doar furia mea era.

— De ce te-ai oprit?

— M-a rugat Jade.

— Deci Jade a ajuns la tine, prin toată ceața asta.

Da, ajunsese. Prin ceață... Cuvintele pe care le-a folosit doctorița Carmichael au rezonat cu mine. Într-adevăr, fusese ca o ceață. O ceață groasă și tulbure.

— Deci bărbatul se simte bine?

— Da. Am fost cam dur cu el, i-am spart nasul. O să rămână cu niște vânătăi, dar va trăi.

Doctorița Carmichael a încuviințat. Pentru prima dată, am observat că avea carnetul în poală. Fără stilou. Eram doar un pacient printre mulți alții.

— De ce nu vă luați notițe? am întrebat.

Ea mi-a zâmbit.

— Prefer să mă concentrez asupra pacientului în timpul ședinței. O să notez după aceea.

— Dacă uitați ceva?

A râs.

— Folosesc sistemul ăsta de zece ani, de când lucrez în domeniu. Crede-mă, funcționează și pentru mine, și pentru pacienții mei.

Am dat din cap aprobator.

— Și cum te înțelegi acum cu Jade?

— E cam supărată.

Destul de supărată cât să plece de la fermă. Un pumnal mi s-a înfipt în stomac.

— Înțeleg.

— După ce i-a făcut ăla, nu înțeleg de ce n-a vrut să-l fac terci.

— O parte din ea probabil voia asta. Dar ea s-a purtat rațional, Talon.

Rațional. Cuvântul a rămas în aer, ridiculizându-mă. Cu alte cuvinte, eu *nu* fusesem rațional. Aici n-aveam ce spune.

— Deci, cum au rămas lucrurile cu Jade?

Din nou, pumnalul.

— Nu vrea să aibă de-a face cu mine. Spune că se mută din casa de la fermă.

— Și cum te face asta să te simți?

Cum puteam să răspund la așa ceva? Abia dacă o cunoșteam pe Jade Roberts, dar fusesem mai intim cu ea în ultimele săptămâni decât fusesem cu oricine altcineva în viața mea. Aveam o nevoie constantă de ea, o tânjeală constantă…

O poftă.

— Talon, — s-a aplecat în față, cu o privire serioasă — treaba asta o să funcționeze doar dacă te deschizi și ești sincer cu mine.

Am încuviințat. Avea dreptate. Rațional vorbind, știam că spune adevărul. Mi-am dres glasul și m-am uitat în pământ.

— Crezi că te-ai simți mai confortabil cu un terapeut bărbat? Am câțiva colegi care sunt excelenți.

— Sincer, nu știu. Nu sunt sigur că m-aș simți confortabil cu niciun terapeut. Dar fratele meu, Jonah, spune că aveți numai recomandări bune.

— Frumos din partea lui.

Am dat din cap. Dădeam mult din cap.

Privirea ei a devenit din nou serioasă.

— Talon, știu că nu ai venit până aici, în Grand Junction, într-o zi de sâmbătă ca să *nu* vorbești cu mine. Evident, Jade și sentimentele tale pentru ea sunt ceea ce au provocat situația de azi-dimineață. Ești îndrăgostit de ea?

Tot corpul mi s-a încordat, m-am ridicat și m-am dus până la birou și înapoi.

— Cum să fiu îndrăgostit de ea? O cunosc doar de câteva săptămâni.

— Atunci cum te simți la gândul că pleacă? Îți va fi dor de ea?

Dor de ea? Cuvintele astea nu însemnau nimic pe lângă cum m-aș fi simțit dacă ar fi plecat. Să n-o am pe Jade în preajmă ar fi fost ca o vară în Colorado fără soare, ca o pajiște fără căldărușe, ca Munții Stâncoși fără pini galbeni și plopi tremurători.

— Îmi va fi dor de ea.

Doctorița Carmichael a dat din cap aprobator.

— De ce crezi că ți-a fost atât de greu să rostești asta?

— Nu știu. Asta nu e treaba dumneavoastră? Să vă dați seama ce-i cu mine?

— Talon, corectează-mă dacă greșesc, dar eu cred că lucrurile din interiorul tău merg mult mai adânc decât îmi dezvălui. Sentimentele astea față de Jade care te supără — există un motiv pentru care nu le poți recunoaște. Spune-mi, ai fost apropiat de mama ta?

Doamne, de mama. E ora analizei freudiene.

— Mama mea a murit când aveam 12 ani.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Ai fost apropiat de ea înainte?

— Când eram foarte mic, da. Dar apoi s-a schimbat.

— Cum s-a schimbat?

— A făcut o depresie urâtă. Sora mea s-a născut prematur când eu aveam 10 ani, și aproape a murit. Poate mama a avut depresie postnatală. Nu știu.

— E posibil. Îmi spui că şi-a pus singură capăt zilelor?

Am încuviinţat. E posibil să fi avut şi depresie postnatală, dar nu de-asta şi-a pus capăt zilelor.

— Şi tatăl tău? Aţi fost apropiaţi?

Eram surprins că nu m-a întrebat mai multe despre sinuciderea mamei. Nu asta le plăcea psihiatrilor?

— Nu, nu prea. Era mai apropiat de fratele meu mai mare, Jonah. Dacă mă gândesc mai bine, era destul de apropiat şi de fratele meu mai mic, şi desigur că şi de Marjorie, singura fată. Ea era exemplul tipic de fata lui tata.

— Înţeleg. Povesteşte-mi despre dinamica familiei tale. Spui că ai un frate mai mare şi unul mai mic.

— Da. Jonah are 38 de ani, eu am 35, iar Ryan are 32. Marjorie a venit pe lume mult mai târziu. Ea are 25 de ani.

— Deci nici măcar nu şi-o aminteşte pe mama ei.

— Exact.

— Să revenim la tatăl tău. Câţi ani are acum?

— A murit acum şapte ani, imediat după ce Marjorie a plecat la facultate. Atac de cord.

— Îmi pare foarte rău.

Mi-am muşcat obrazul pe interior.

— Mă rog, după cum spuneam, nu am fost prea apropiaţi.

— Atunci să vorbim puţin despre copilăria ta. Ai fost apropiat de fraţii tăi în copilărie?

— Da, când eram mici.

— Ce vrei să spui cu asta — când eram mici?

— Adică vreau să spun cam până pe la 10 ani.

— Şi ce s-a întâmplat când aveai 10 ani?

M-am ridicat în picioare, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Pereţii — ziduri umede de beton — mă înconjurau. Mă prindeau la strâmtoare.

Am tras adânc aer în piept.

— Trebuie să plec acum.

— Mai avem mult timp încă. Sunt bucuroasă să stau și să te ajut cât pot azi.

— Nu. Nu vă faceți griji. O să am grijă să fiți plătită pentru timpul dumneavoastră. Dublu fiindcă ați venit în weekend.

— Talon, nu e nev...

Am ieșit iute pe ușă, cu broboane de transpirație pe frunte, cu inima bătându-mi într-un ritm rapid.

Înainte să ajung la ușă, picioarele mi s-au transformat în gelatină, mi-au cedat și m-am prăbușit.

Doctorița Carmichael a ieșit în fugă din cabinet.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Aburul violet... și apoi din nou zidurile de beton... Sufocându-mă...

Am încercat să respir...

Aer... aveam nevoie de aer...

Apoi flăcări...

Transformându-se în aripi violet și aurii.

O pasăre phoenix ridicându-se...

Și apoi întuneric.

Capitolul 15
Jade

— Jade, nu poți să pleci.

Marjorie îmi despăturea hainele la fel de repede pe cât le împăturream eu.

— Abia ai ajuns aici, continuă ea. Lucrezi atât de mult la Ryan la cramă, iar eu muncesc mult la fermă că abia dacă am avut timp să stăm împreună.

Am înghițit în sec. Mi se rupea inima, și nu doar fiindcă aveam s-o părăsesc pe Marj.

— Îmi pare tare rău! O să-mi găsesc ceva în oraș. O să putem să ne vedem.

— Dar n-o să mai fie la fel.

Marj mi-a luat perechea de pantofi de lac negru și a aruncat-o înapoi în șifonier.

— Uite, — m-am dus la șifonier și am luat pantofii înapoi — locul meu nu e aici. Pur și simplu nu pot…

— Ce nu poți?

— Nu pot să stau în preajma fratelui tău. Aproape l-a omorât în bătaie pe Colin în dimineaţa asta.

—Talon nu e aşa, a spus Marj. De fapt el e genul paşnic.

— Un fost puşcaş marin? Nu prea-mi miroase a paşnic.

Marj a aruncat pe podea o pereche de jeanşi din geamantanul meu.

— Cel puţin nu i-a făcut rău lui Colin.

Am ridicat jeanşii.

— Nu i-a făcut rău? Bine, nu are nicio rană care să-i rămână, dar i-a cam stâlcit faţa, nasul e rupt, cel mai probabil, şi e incredibil de norocos că n-are vreo coastă ruptă de la câte picioare i-a cărat Talon. Dacă n-ar fi sportiv şi n-ar şti cum să se apere...

Nu puteam termina.

Marjorie a încetat în cele din urmă să-mi mai cotrobăie prin geamantan şi s-a aşezat pe pat, ridicând din sprâncene.

— De ce crezi că l-a deranjat atât de tare pe Talon să-l vadă sărutându-te?

Marj dormise întotdeauna ca un prunc. În patru ani de stat împreună cu ea la facultate învăţasem asta. După cum spusese Talon, putea să doarmă şi dacă venea Al Treilea Război Mondial. Aşa că nu m-a surprins deloc că habar nu avea ce se întâmplase între mine şi el. Mai bine aşa. Cum anume ar fi trebuit să abordez subiectul? *Ah, apropo, mi-am cam tras-o de mama focului cu frate-tău în miez de noapte.* Chiar nu cred că ar fi mers prea bine.

— Talon se poartă cam ciudat de la o vreme, a continuat Marj.

Ciudat? Omul era cu mult mai rău decât *ciudat.*

— În dimineaţa asta m-am trezit devreme. Am venit în bucătărie şi am găsit un pahar spart. Apă şi cioburi peste tot. Am făcut curat. Din fericire îmi pusesem papuci.

Pahar cu apă spart...

— Ştii ce s-a întâmplat?

Nu era nevoie să răspundă. Talon stătea la masă cu paharul lui cu apă, ca de obicei, şi din cine ştie ce motiv, a decis să-l spargă. Sau

poate că a fost un accident. Dar de ce să-l lase acolo unde putea să calce oricine pe cioburi?

— Sunt destul de sigură că Talon a aruncat paharul, a spus Marj mușcându-și buza. N-ar fi prima dată.

Ce știa Marj?

— Deci știi că se duce la bucătărie în majoritatea nopților și stă cu un pahar cu apă în față?

Marj a încuviințat.

— Rareori mă trezesc noaptea. Dorm somnul de veci, după cum bine știi. Dar din când în când mă dau jos din pat și încep să mă plimb. Talon e de obicei în bucătărie, stând cu un pahar cu apă. Uneori mă așez cu el la masă și stăm de vorbă câteva minute. Dimineața asta a fost a doua oară când m-am trezit și am găsit un pahar spart în bucătărie. E posibil să se mai fi întâmplat și alte dăți, dar ori Felicia, ori Talon să fi făcut curat.

M-am încruntat.

— E ceva nou, de când s-a întors din Irak?

— Din câte știu eu, da. Cel puțin spartul paharelor. Întotdeauna s-a trezit noaptea, de când îmi aduc eu aminte. Are un somn foarte ușor. A suferit de insomnie cea mai mare parte din viață.

— A fost la vreun doctor?

— Sincer, nu știu. Eram mică pe atunci, iar apoi am plecat la facultate și apoi am călătorit. Dar acum că sunt adult, am observat mai multe lucruri la fratele meu.

M-am așezat lângă ea. Era momentul sincerității.

— Marj, cred că Talon are nevoie de ajutor.

A dat din cap aprobator și și-a mușcat buza.

— Mai ții minte când m-ai întrebat dacă suferă de tulburare de stres posttraumatic? Cred că da, de când a fost în armată.

— Da, ar avea sens. Ai vorbit cu el despre asta?

A clătinat din cap.

— Nu, dar Joe și Ryan au vorbit. Talon refuză să meargă la oricine.

Talon... Deja îmi arătase atât de mult, şi chiar dacă trebuia să plec, o parte din mine voia să rămână. O parte din mine voia să-l ajute, să fie cu el, să-i arate că totul va fi bine. Dar nu aveam studii de psihologie. Avocaţii sunt instruiţi să analizeze şi să argumenteze, nu să sape în sentimentele şi psihicul cuiva.

— Uite, Jade, nu trebuie să pleci din cauza lui Talon. E inofensiv.

— Inofensiv? Oricine ar fi putut să alunece şi să cadă pe cioburile pe care le-ai adunat tu de dimineaţă. Şi nu ai fost de faţă când a sărit la gâtul lui Colin.

— Ca să-i iau apărarea lui Talon, Jade, Colin e un bou.

Nu m-am putut abţine şi am chicotit. Avea dreptate.

— Mă rog, mă tem că tot nu pot...

Cineva a bătut în uşă.

— Marjorie, eşti aici?

— E aici, am zis eu. Intră.

Uşa s-a deschis cu putere, iar Jonah a dat buzna.

— Marj, slavă Domnului că te-am găsit! Trebuie să plecăm. Talon e la spital.

* * *

Marj şi cu mine am rămas în sala de aşteptare în timp ce Jonah vorbea cu asistenta de la Unitatea de Primiri Urgenţe în Grand Junction. Mă străduiam să aud, dar nu distingeam decât mormăieli. Inima îmi bătea repede, iar frica îmi curgea prin vene. Trebuia să fie bine. Neapărat. Ajunsese să însemne atât de mult pentru mine în atât de puţin...

Dar nu. Nu puteam fi împreună. Otrava aceea din el... Acel necunoscut...

Şi oricum nu mă voia. A spus că nu mă va putea iubi niciodată.

Dar, Doamne, fă să fie bine! Nu pot să-l pierd. Mă în...

Stai! N-o lua în direcţia asta, Jade. Nu eşti îndrăgostită de omul ăsta. Nu eşti.

După un timp, cred că o oră, Jonah s-a întors la noi.

— Ce s-a întâmplat, Joe? a întrebat Marj.

— Se pare că a leşinat la cabinetul doctoriţei.

— Doctoriţă? am zis eu. Ce doctoriţă? E bolnav?

Jonah şi-a trecut degetele prin claia de păr negru şi ondulat. Semăna atât de mult cu Talon, doar că părul lui începea să încărunţească la tâmple.

— Jade, nu sunt sigur că ar trebui...

— Joe, Jade face parte din familie, a zis Marj.

— E în regulă, am zis atingând-o uşor pe Marj. Înţeleg. E ceva ce fratele vostru nu vrea ca eu să ştiu.

Joe a clătinat din cap.

— Nu, cred că e OK să-ţi spun. Marj probabil ţi-ar spune oricum. Azi Talon s-a dus să vadă un psihiatru.

Inima a început să-mi bubuie. Cerea ajutor. Slavă Domnului! Dar de ce leşinase?

— Terapeuta, doctoriţa Carmichael, nu e tocmai sigură ce s-a întâmplat. Talon ieşise deja din cabinet şi era în sala de aşteptare când a leşinat.

— E bine? a întrebat Marj.

Jonah a dat din cap că da.

— Da, o să fie bine. N-a fost nimic grav, şi din fericire nu s-a lovit prea rău la cap când a căzut. Nu are nicio contuzie sau ceva. Îl luăm acasă cu noi în scurt timp.

Inima mi-a luat-o iar la galop. Îl luăm acasă cu noi... Eu n-ar trebui să fiu aici. N-ar face decât să înrăutăţească lucrurile pentru Talon, iar eu n-aş putea suporta asta.

— Marj?

S-a uitat la mine cu o privire tristă.

— Da?

— Cred... că o iau înainte spre casă.

— Şi cum crezi că o să ajungi acasă? Am venit toţi împreună.

Ce proastă sunt. Nu mă gândisem atât de departe. Ştiam doar că trebuie să plec naibii de acolo înainte ca Talon să iasă...

Prea târziu. Venea spre noi, flancat de două femei. Una era în mod evident doctoriță, după halatul alb. Cealaltă era blondă și purta pantaloni negri și o bluză roșie de satin.

Doctorița i-a întins mâna lui Jonah.

— Domnule Steel, sunt doctor Morgan, neurologul fratelui dumneavoastră. Iar dumneaei e doctor Melanie Carmichael, a spus doctorița Morgan arătând spre cealaltă femeie.

Doctorița Carmichael a întins mâna.

— Domnule Steel, mă bucur să vă cunosc. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la cabinetul meu.

— Haideți, doamnă, nu e vina dumneavoastră. Sunt bine, a zis Talon.

— Fratele dumneavoastră e bine, a aprobat doctorița Morgan. Am făcut niște teste neurologice. Nu a suferit nicio contuzie și nu are alte răni importante. Doar și-a pierdut cunoștința.

Talon m-a privit, roșu în obraji. Nu mi-am putut reține un zâmbet. Era stânjenit că îl vedeam așa.

— Doamne, Joe, nu era nevoie să vii cu cavaleria!

— Tal, la telefon mi-au spus doar că ești la Urgențe. Asta e tot ce am aflat. Așa că e evident că Marj și Jade au venit cu mine.

Jonah a făcut un gest către doctorițe.

— Mă scuzați. Ea e sora mea, Marjorie, și prietena ei, Jade.

Ne-am strâns mâinile în timp ce Talon și le ținea pe ale lui în buzunarele de la jeanși, la fel de arătos ca întotdeauna, cu excepția epuizării care îi împovăra trăsăturile.

Era obosit.

Sigur că era. Nu dormea niciodată. Ochii lui frumoși erau întotdeauna ușor adânciți în orbite, umbriți de cearcăne. Era atât de-al naibii de arătos că nu observasem până atunci, dar erau acolo.

Întotdeauna fuseseră acolo.

Doctorița Morgan s-a întors către Talon.

— Domnule Steel, dormiți, i-a spus ea întinzându-i o foaie de hârtie. V-am scris o rețetă pentru Zolpidem. E un somnifer obișnuit,

şi nu creează dependenţă. Folosiţi-l. Viaţa e mult mai uşoară când eşti odihnit.

Talon a luat reţeta şi a băgat-o în buzunar.

— Luaţi şi cartea mea de vizită, i-a spus în timp ce i-o întindea. Vreau să vă văd din nou peste o săptămână.

— Asta e ridicol. N-am nevoie să merg la neurolog.

— Aţi mai leşinat până acum, domnule Steel?

Talon a clătinat din cap.

— Sigur că nu.

— În regulă. Dar dacă se mai întâmplă, vreau să vă văd. Între timp, vă sugerez să continuaţi să mergeţi la doctoriţa Carmichael.

Dacă aşa ceva era posibil, obrajii i s-au înroşit şi mai tare.

— N-am nevoie de terapie.

Doctoriţa Morgan a oftat.

— Ei, bine, Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă în traistă... Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Steel. Vă rog să luaţi Zolpidemul. Odihniţi-vă. Fizic, sunteţi bine. Toate rezultatele analizelor sunt grozave. Hemograma e normală. Totul arată în regulă. Mă bucur că v-am cunoscut pe toţi.

Doctoriţa Morgan s-a întors şi a pornit înapoi pe coridor.

— Talon, a spus doctoriţa Carmichael, mă bucur tare mult că te simţi mai bine. Ai numărul meu dacă ai nevoie de ceva. Mă bucur că v-am cunoscut.

A plecat şi ea.

— Nu văd pentru ce tot tărăboiul ăsta, a zis Talon.

— Ai leşinat, a răspuns Jonah. De-asta tot tărăboiul.

— Nici măcar nu sunt sigur că am leşinat. Probabil doar m-am împiedicat.

— Talon...

— Trebuie să discutăm despre asta chiar acum, Joe?

Talon şi-a îndreptat fulgerător privirea spre mine.

Jonah a scos un oftat greu.

— Hai să te ducem acasă. Ai nevoie de o masă bună. Iar apoi ai nevoie de un somn bun. Se vede că muncești prea mult.

— Corect, a zis Talon. Muncesc prea mult. Asta e tot.

Bună mișcare. Dar Talon nu ne spunea totul. Oricât de mult îmi doream să știu ce era, și oricât de mult tânjeam să-l ajut să treacă peste lucrurile care îl torturau, nu puteam să o fac.

Aveam să plec — din seara asta, dacă se poate.

Capitolul 16
Talon

— Ultimul lucru pe care trebuie să-l faci e să pleci, Tal. Trebuie să treci peste asta. Şi noi la fel.

Am clătinat din cap către Jonah. El şi Ryan veniseră la mine în bârlog, în casa de la fermă, a doua zi după ce am leşinat. Nu ştiam unde sunt fetele. Eram bucuros doar că Jade nu era nicăieri prin preajmă. Încă nu plecase, iar acum nu mai era nevoită să o facă.

Eu aveam să plec.

— M-am gândit mult la asta. Voi trebuie să vă vedeţi de vieţile voastre, amândoi. La fel şi Marjorie. La fel şi prietena ei. Eu nu fac decât să perturb lucrurile.

— Şi unde crezi că o să te duci?

— Contează? Poate mă înrolez din nou.

— Te rog! a zis Ryan. Nu face asta. Avem nevoie de tine aici. Nimic n-a mai fost la fel când ai plecat data trecută.

— Nimeni n-are nevoie de mine. Distrug tot ce ating. Nu pot să rămân aici şi să-i fac şi surorii noastre ce v-am făcut vouă. Sau lui Jade.

Doamne, nu, nu lui Jade! Ea era o rază de soare, curcubeie, aerul proaspăt din Munţii Stâncoşi din Colorado. Ea era tot ce era bun în lume, iar dacă aş fi rămas, aş fi distrus-o.

Nu puteam trăi cu asta. Oricât de mult o doream, trebuia s-o las în pace.

— Nouă nu ne-ai făcut nimic, a zis Jonah.

Am clătinat din cap.

— Crezi că nu văd? Ce mi s-a întâmplat mie trăieşte în voi doi. Poate nu în acelaşi fel, dar sunteţi la fel de afectaţi de asta ca şi mine.

— Talon... a zis Jonah.

— Nu începe, Joe. Tu te învinovăţeşti pentru tot chinul. Ştiu că o faci. Te-am auzit spunând-o iar şi iar. Ar fi trebuit să fii tu. Ar fi trebuit să fii acolo să mă aperi. Ei, bine, n-ai fost acolo. Nu te-am învinovăţit niciodată pentru asta, aşa că trebuie să nu te mai învinovăţeşti nici tu.

M-am întors către Ryan.

— Iar tu Ryan, ai scăpat. Ăsta a fost un lucru bun.

— N-am scăpat decât datorită ţie, a spus Ryan, lăsându-şi privirea în pământ.

— Şi ce dacă? Important e că ai scăpat. Am vrut să scapi. Aş face-o din nou şi mâine dacă ar fi nevoie.

— Erai mai puternic, mai voinic. Puteai să fugi, Tal. De ce n-ai fugit? De ce te-ai sacrificat ca să mă salvezi pe mine?

Am dat din cap. Eram recunoscător că fratele meu mai mic scăpase. Şi fratele meu mai mare la fel.

— De ce nu puteţi pur şi simplu să vă bucuraţi? Să vă bucuraţi că nu vi s-a întâmplat vouă. Eu să ştiţi că mă bucur.

Jonah a oftat.

— Talon, nu e vorba că...

— Nu e vorba că ce? De ce ţi-e frică s-o spui? Spune-o şi gata, la dracu'! „Mă bucur că nu mi s-a întâmplat mie." *Ar trebui* să te bucuri. Ar trebui să cazi în genunchi şi să-i mulţumeşti zeităţii în

care crezi că nu ţi s-a întâmplat ţie. E OK să spui asta. E OK să fii fericit că n-ai trecut prin calvarul prin care am trecut eu.

— Talon! a zis Ryan.

— Spune-o! Spuneţi-o amândoi! Vreau s-o spuneţi. Spuneţi „Mă bucur că nu mi s-a întâmplat nimic din toate căcaturile alea".

Fraţii mei au rămas tăcuţi.

Nu că m-aş fi aşteptat la altceva. Eu cu siguranţă mă bucuram că nu li se întâmplase lor. Se-nţelegea de ce mi-era greu să trec peste asta. Dar ei? Asta chiar nu mai înţelegeam.

Poate nu voiam să înţeleg. Poate doar aşteptam ziua în care toate lucrurile astea aveau să dispară în fum. Dar ştiam eu ce ştiam. Ziua aceea nu avea să vină niciodată. Asta era povara pe care trebuia s-o port.

Nu aveam să mă eliberez de ea niciodată.

— Mă gândeam eu că n-o puteţi spune. Şi e OK. Dar chiar trebuie să plec. Încercaţi să înţelegeţi.

Am luat-o către uşă şi am ieşit, lăsându-i în urmă.

M-am îndreptat către apartamentul meu, iar apoi, brusc, m-am întors şi m-am dus în partea cealaltă, spre dormitorul lui Jade. Era duminică. Poate dormea mai mult. Încă nu le văzusem nici pe ea, nici pe Marjorie în dimineaţa aceea.

Am bătut încet la uşă.

Niciun răspuns.

Am bătut mai tare.

Câteva secunde mai târziu, Jade a deschis. Părul îi era încurcat şi sexy, căzându-i dezordonat pe umeri. Purta acelaşi maiou alb şi aceiaşi boxeri, şi şosete de bumbac în picioare.

Sfârcurile îi împungeau materialul alb, roşii-maronii şi senzuale. Am simţit o încordare între picioare.

— Te-am trezit?

Jade a căscat.

— Nu chiar. Eram în starea alfa, ştii? Când pluteşti între somn şi veghe?

Nu, nu știam la ce se referă.

— Putem să vorbim un minut? am întrebat eu.

— Presupun. Deși nu prea cred că avem despre ce vorbi.

Am intrat, închizând ușa în urma mea.

— Doar câteva minute.

— Sigur, intră, a zis ea pe un ton sarcastic.

Geanta ei de voiaj stătea la capul patului, pregătită. O valiză era deschisă pe podea, umplută cu haine și pantofi. Chiar voia să plece.

Acum nu mai era nevoită să o facă.

— Voiam doar să-ți spun că plec de la fermă, am zis eu.

— Tu? De ce pleci? E ferma ta.

Cum să mă exprim...

— Faptul că sunt aici... Îi afectează pe frații mei. Și nu vreau să te afecteze și pe tine și pe Marjorie.

— Pentru mine nu trebuie să-ți faci griji, a zis ea făcând un gest către geanta de voiaj și valiză. După cum vezi, o să plec azi.

— Dar acum nu mai e nevoie. Poți să rămâi aici cu Marjorie. Asta își dorește. Eu ar trebui să fiu cel care pleacă.

Ea a clătinat din cap.

— Despre ce e vorba? De ce vrei să pleci dintr-odată?

M-am așezat pe pat. Îi spusesem tot ce puteam.

— După cum ziceam, faptul că sunt aici nu le face bine fraților mei.

— Și te-au rugat ei să pleci?

— Nu, nu chiar.

— Atunci de ce pleci?

— Așa trebuie.

Jade mi-a cuprins un obraz în palmă, masându-mi ușor buza de sus cu degetul mare. Oh, Doamne — clasicul gest „îmi pare rău pentru tine". Nu suport așa ceva. Detest mila. Nu voiam milă din partea nimănui, și mai ales nu din partea ei.

I-am dat brusc mâna la o parte.

— Nu face asta.

— Talon, te rog... vreau să te ajut.

— Cu ce să mă ajuți?

— Doar... să te ajut.

— N-am nevoie de niciun ajutor.

Mi-a cuprins din nou obrazul în palmă, iar de data asta n-am mai putut să-i dau mâna la o parte. Atingerea ei mă liniștea, mă încălzea, îmi dădea ceva — ceva ce nu puteam exprima în cuvinte.

Foamea asta de nestăvilit pe care o aveam pentru ea — era fiindcă avea ceva ce îmi trebuia. Dar de unde să știu eu asta? Oare sufletul ei îi vorbise sufletului meu?

Vorbeam prostii. Aveam scula întărită, și voiam s-o fut. Asta era tot. Crezusem că doar o dată o să-mi stingă setea de ea, dar asta n-a făcut decât să-mi ațâțe mai rău pofta. A doua oară la fel. După logica asta, dacă i-o trăgeam iar, aveam s-o doresc și mai mult.

Du-te, Talon! Pleacă din camera asta și nu te mai uita în urmă.

Dar n-am putut. Mi-am pus mâna peste a ei, care încă îmi cuprindea obrazul. I-am luat-o, am dus-o la gură, și i-am sărutat palma, cu pielea atât de catifelată și dulce sub buzele mele. Am privit în ochii ei albaștri-cenușii, atât de tulburători, cu o umbră de tristețe în ei. Oare eu eram motivul acelei triști?

Eu aduceam triste tuturor celor pe care-i atingeam. Dar atunci buzele ei, buzele acelea frumoase și pline, de un roșu-rubiniu, și-au ridicat colțurile schițând un zâmbet. Mi-a zâmbit, cu ochii de oțel încreținându-i-se la colțuri.

Zâmbetul ei... Doamne, mi-aș vinde sufletul diavolului însuși doar ca să-și păstreze zâmbetul acela pe față pentru totdeauna!

Buzele ei au început să-i tremure.

— Sărută-mă, Talon! Te rog, sărută-mă!

M-am ridicat și i-am apăsat buzele cu ale mele. S-a deschis imediat pentru mine și și-a strecurat limba moale și dulce în gura mea. Voiam să fiu blând cu ea. Chiar voiam asta, dar ceva din Jade Roberts scotea la iveală animalul din mine. Nu eram obișnuit să fiu

blând. Nu eram obișnuit să mă gândesc la partenera mea deloc. În mod normal doar luam ceea ce ea îmi oferea de bunăvoie, fără să mă gândesc dacă era mulțumită de felul în care o făceam.

Mi-am strecurat și eu limba în gura ei, încet, altfel decât mă înfigeam din prima, ca de obicei. Penisul dădea să-mi sfâșie jeanșii. Nevoia de a mă implânta în ea era grozavă, dar m-am abținut, hotărât să iau lucrurile încet de data asta.

Dar Jade avea alte idei. M-a împins pe pat și m-a încălecat, sărutându-mă încă, și mi-a desfăcut nasturii de la cămașă. Curând, doar bumbacul subțire al maioului ne mai despărțea, iar sfârcurile ei mici și tari îmi împungeau pieptul dezgolit. Mă săruta cu patimă și foc, iar planul meu inițial de a o lua încet s-a dus dracului. Ne-am tot sărutat, iar apoi s-a rostogolit de pe mine, mi-a luat mâna și mi-a strecurat-o sub boxerii ei.

— Atinge-mă, Talon! Simte cât de udă sunt pentru tine.

Aproape am explodat. Era udă toată. I-am urmărit pliurile alunecoase cu degetele, înconjurându-i bumbul, explorându-i locul acela umed.

— Da, exact așa, a spus ea expirând. Ador când mă atingi. Mă exciți atât de tare.

I-am înfipt două degete în canalul acela cald. A tresărit, frecându-se de mâna mea. Mi-am vârât degetele în ea iar și iar, găsindu-i punctul G, frecându-l, alimentat de gemetele ei de dorință.

— Talon, da! Ce bine! E atât de bine.

Ah, dacă ar fi fost penisul meu cele două degete, năpustindu-se în ea, împingând, posedând-o...

Încet, Talon. Încet.

Dar, din nou, planul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Se zvârcolea la pieptul meu, cu sfârcurile tari împungându-i maioul. Trebuia s-o am. Mi-am retras degetele, iar ea a scâncit.

— Nicio grijă, ochi-albaștri! Nu plec nicăieri.

I-am dat jos boxerii. Apoi i-am desfăcut picioarele și m-am pierdut între ele. Mi-am trecut ușor limba în sus și în jos, peste

crăpătura ei umedă, sugând toată crema din păsărica ei roşie şi frumoasă. Doamne, ce gust bun putea să aibă! Înţepător, uşor citric — puteam să trăiesc doar cu esenţa ei. Mi-am avântat limba în deschizătura ei, înăuntru şi afară, înăuntru şi afară. Apoi am lins-o de sus până jos şi din nou până sus, la clitoris, sugându-l în timp ce vâram aceleaşi două degete înapoi în dogoarea ei umedă.

Şi-a arcuit spatele.

— Doamne, îmi dau drumul!

— Da, scumpo, dă-ţi drumul. Dă-ţi drumul pentru mine. Dă-ţi drumul pe degetele şi pe faţa mea. Dă-mi să văd crema aia dulce.

Şi-a încordat muşchii în jurul degetelor mele, cu vaginul cuprins de convulsiile orgasmului. Scula mi-era atât de tare că am crezut că o să-mi treacă prin materialul jeanşilor. Trebuia s-o am. Trebuia să intru în ea. Dar nu. Nu încă. Trebuia să mai juiseze o dată. I-am împins coapsele în sus şi mi-am trecut limba peste anusul ei strâns. S-a încordat puţin, iar eu am aşteptat. Dacă voia să protesteze, acum era momentul.

Când s-a relaxat, mi-am continuat asaltul. I-am lins găurica până când s-a relaxat sub buzele mele. I-am uns-o bine de tot şi apoi mi-am strecurat din nou limba până spre pizda ei, în timp ce-i pătrundeam gaura strâmtă cu un deget. S-a smucit.

— Relaxează-te, scumpo. O să-ţi placă. Îţi promit.

Am înaintat încet, până când sfincterul i s-a înmuiat. Apoi am început să intru şi să ies cu degetul din ea în timp ce-i sugeam labiile.

Am lins un nou flux de cremă şi apoi i-am măturat din nou clitorisul cu limba, i l-am supt, şi nu după mult timp era cuprinsă de un nou orgasm.

— Doamne, Talon! Doamne!

Când şi-a revenit, mi-am retras degetul din ea şi m-am ridicat o clipă ca să-mi dau jos jeanşii şi boxerii. Doamne, cât de tare îmi era scula! Am luat-o în mână, strângând bine la bază ca să-mi întârzii climaxul iminent. Tot corpul i se înroşise după orgasme, iar pizda umflată şi roşie era precum rodia.

— Scoate-ți maioul! am ordonat eu.

M-a ascultat, și curând stătea întinsă în fața mea, goală și pregătită, și, ah, atât de frumoasă.

— Acum o să te fut, ochi-albaștri! am zis eu. O să te fut atât de mult și atât de adânc, iar tu o să-ți dai drumul iar și iar în penisul meu.

M-am înfipt în dogoarea ei. Doamne, cât de strâns mă ținea. Puteam să-mi dau drumul chiar atunci, dar voiam cu adevărat s-o iau încet, să fie bine pentru ea. Am ieșit și am îndesat-o din nou, și nu după mult timp i-o trăgeam tare, tare, tare. M-a apucat de fese, forțându-se să mă primească și mai adânc.

Iar asta n-a făcut decât să mi-o întărească și mai mult. Doamne, cât de bună era!

— Ia-mă, Jade! Ia-mă cu totul!

— Dă-mi-o, Talon! a zis ea. Dă-mi tot ce ai. Vreau tot.

— Imediat, scumpo.

Am călărit-o mai tare, și mai tare… Am futut-o, am posedat-o, dar în același timp, în mine a început să fiarbă o senzație nouă.

Nu doar luam, ci și ofeream. Îi ofeream ceva ce nu-i mai oferisem nimănui până atunci.

Am ieșit din ea și m-am așezat pe pat.

A făcut imediat ochii mari, iar albastrul acela de oțel mă ardea.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai oprit?

Nu eram obișnuit să ofer. Nu eram sigur că voiam să-i ofer ceva.

Nu. Asta era o minciună.

Voiam, într-adevăr, să-i ofer ceva.

Ceva din adâncul sufletului meu.

Dar nu aveam nimic de oferit.

— Talon?

Penisul încă îmi era atât de tare că aș fi putut tăia diamante cu el.

— Vrei să ți-o sug?

S-a ridicat și s-a așezat lângă mine.

Am clătinat din cap. Nu că n-aș fi vrut…

— Ce se întâmplă? Mă sperii.

Tot nu aveam niciun răspuns pentru ea.

— Talon, ce vrei de fapt?

Am privit-o în ochii albaştri-cenuşii arzători, şi n-am putut să o mint.

— Pe tine, Jade. Te vreau *pe tine*.

Capitolul 17
Jade

L-am privit în ochi.

— Mă ai. Sunt chiar aici.

— Dar nu vreau să te vreau atât de mult.

— De ce, Talon? Ţi-am spus deja că nu mă aştept să mă iubeşti. Avem o atracţie sexuală extraordinară. Care e problema? Dacă mă vrei, ia-mă.

— Nu vreau să te iau.

— M-ai luat deja de câteva ori. Care e diferenţa?

Nu mi-a răspuns. Nu că m-aş fi aşteptat să o facă. Încă o avea tare ca piatra, şi un strop mic de lichid se ivea din vârf. Fără să mă gândesc, m-am întins spre el şi i-am netezit lichidul peste capul penisului. A închis ochii şi s-a cutremurat.

M-am lăsat în genunchi pe podea între picioarele lui, şi i-am luat-o în gură. I-am lins stropul sărat de pe vârf şi apoi i-am cuprins membrul cu buzele. Era atât de mare încât nu puteam ajunge până la bază, dar am luat-o cât de adânc am putut, până când vârful îmi împungea gâtul, apoi m-am retras. I-am lins partea de dedesubt

până jos de tot, apoi i-am presărat mici săruturi pe testicule. Am inhalat mirosul de mosc, apoi am trecut de la organele lui genitale la adâncitura sexy a coapselor. L-am sărutat pe abdomen, iar pielea lui era atât de caldă sub buzele mele. I-am lăsat săruturi mărunte pe coapsă.

Întorcându-mă la penisul lui, i-am ciugulit vârful și m-am uitat în sus la el, întâlnindu-i privirea.

— Spune-mi, Talon. Spune-mi ce vrei să fac.

— Vreau să…

— Ce?

În loc să-mi răspundă, m-a tras în sus, m-a întors pe palme și pe genunchi, și și-a implântat-o în mine.

— Vreau să te fut, ochi-albaștri. Vreau să te fut până când nu mai rămâne nimic din tine. Doar eu, și tu o parte din mine.

Exact ce voiam și eu.

— Da, Talon, fute-mă! Fute-mă tare!

S-a conformat, înșurubându-se în mine, în timp ce coaiele lui îmi plesneau buzele sexului. Câteva clipe mai târziu, vârful bont al degetului lui mi-a împuns cealaltă gaură. Da, avea s-o facă. Avea să se joace din nou cu degetul în rozeta mea. Iar eu nu aveam să-l opresc. Nu-l oprisem nici prima oară.

Iar în momentul acela mi-am dat dintr-odată seama că nu aveam să-l opresc niciodată.

Niciodată.

Putea să facă orice voia cu mine, cu corpul meu, iar eu aș fi primit totul cu bucurie. Orice.

Mi-am arcuit spatele când a pătruns în locul acela strâmt, iar degetul îi aluneca într-un alt ritm decât penisul.

— Aia e, ochi-albaștri. Ești a mea. Și pizda și curul. Într-o zi o să ți-o trag în fundul ăsta. O să te fut atât de tare în cur, și tu o să-ți dai drumul pentru mine.

Cuvintele lui m-au făcut să mă ud toată. Am explodat într-un climax zdrobitor. Am urlat, iar pereții vaginului mi s-au încleștat în jurul lui.

— Doamne, da! Ce bine e! Dă-ţi drumul pentru mine, scumpo. Umple-mă de cremă.

Orgasmul s-a dezlănţuit în mine, şi parcă mă priveam de deasupra, simţind totodată furnicături prin tot corpul.

Extaz. Extaz total.

M-a futut şi mai tare, în tot acest timp jucându-se cu anusul meu.

— Da, să te fut. Vreau să te fut.

Cu fiecare „să te fut", se înşuruba mai adânc şi mai adânc în mine.

— Asta e, primeşte-mă. Ia-mă, Jade. Ia-mi-o în păsărica asta mică şi bună. Ia-o pe toată. Ia-mă cu totul.

Şi odată cu ultima mişcare, a mormăit:

— Da, asta e, îmi dau drumul în tine. Te însemnez. Iau ce e al meu.

Au trecut câteva clipe atemporale cu noi doi uniţi, apoi s-a retras în cele din urmă din mine şi s-a prăbuşit pe pat, cu un braţ peste frunte.

Voiam să-i spun atâtea. Voiam să-i spun că nu trebuie să plece. Voiam să-i spun că hotărâsem să nu plec, că deşi ştiam că îl chinuie şi îl otrăveşte ceva, trebuie să stau aici şi să-l ajut. Voiam să-i spun că însemna ceva pentru mine. Încă nu eram sigură ce, dar însemna ceva pentru mine. Ceva important, ceva… esenţial.

Dar nu puteam spune nimic din toate astea. Cel puţin nu încă. M-am întins pe pat lângă el, când s-a auzit un pumn bătând în uşă.

— Rahat!

Mi-am luat boxerii şi maioul şi le-am aruncat pe mine.

— Cine e? am strigat eu.

— Marj. Pot să intru?

M-am uitat la uşă. O încuiasem? Nu-mi dădeam seama de unde stăteam. M-am apropiat. La naiba, era descuiată! Ce mi-o fi trecut prin cap? Ce-ar fi crezut Talon?

— Un minut. Nu sunt îmbrăcată.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Jade, am fost colege de cameră patru ani.

Clanța s-a rotit. Am apăsat repede mecanismul de blocare, în ultima clipă.

— Sunt gata într-un minut.

Talon se ridica, luându-și boxerii și jeanșii.

— Trebuie să te ascunzi în baie, am șoptit eu.

A chicotit ușor și a zis:

— Ai înnebunit? E casa mea.

— Vrei să afle soră-ta că ne-o trăgeam?

Ochii i s-au întunecat o clipă, iar colțurile buzelor i-au coborât ușor. Apoi a încuviințat.

— Ai dreptate.

S-a dus în baie și a închis încet ușa.

Am descuiat ușa și am dat ochii cu Marj.

— Ce e?

M-a măsurat din priviri de sus până jos.

— Porți pijamale. Parcă ziceai că ești dezbrăcată.

— Eram. Intenționam să intru în duș, dar apoi ai bătut la ușă, așa că a trebuit să-mi pun din nou pijamalele.

Asta a părut s-o împace, deși sprânceana ridicată cu scepticism îmi arăta că nu era tocmai mulțumită de explicație. Am împins-o afară din cameră.

— Hai să bem o cafea. Am nevoie de cafeină.

Nu a protestat, iar pentru asta i-am fost etern recunoscătoare.

— OK, ar trebui să fie niște cafea la bucătărie. Joe și Ryan au fost pe aici mai devreme.

Bineînțeles, pe plită era o cafetieră pe jumătate plină, caldă încă. Am turnat câte o ceașcă pentru mine și Marj, și ne-am așezat la masa din bucătărie.

— Deci ce voiai? De ce ai venit să-mi bați la ușă?

— Am vrut să aflu ce ți-ai dori să facem azi. E duminică, iar în orășelul ăsta, Snow Creek, asta înseamnă că totul e închis. E și ziua liberă a Feliciei, așa că m-am gândit să ne distrăm cumva.

— Da? am ridicat eu din sprâncene.

— Da. Hai să facem ceva. Hai să gătim azi.

Deşi lui Marj îi plăcea foarte mult să gătească, eu nu îi prea împărtăşeam sentimentul. Gătisem toată viaţa fiindcă nimeni altcineva nu era acasă să o facă.

— Asta e distractiv pentru tine, nu şi pentru mine, am râs eu.

M-a înghiontit în joacă.

— Dacă nu gătim, ori trebuie să mergem în Grand Junction să mâncăm, ori murim de foame.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă spui tu!

— În plus, avem cea mai bună vită din State chiar aici la Steel Acres. O să scot nişte fripturi. Ce zici?

Un lucru era clar cu Marj — putea să bage în ea ca un adolescent şi tot îşi păstra silueta superbă. Probabil fiindcă era atât de înaltă.

Un zâmbet mi s-a furişat pe buze.

— Hai să pregătim cina pentru Talon.

Marj a sărit în sus şi m-a luat de gât.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

Am îngheţat. Ştia ce se întâmpla între mine şi Talon? Ar fi fost de acord cu asta?

— Înseamnă că… te ajut să pregăteşti cina.

— Iuhuu! Deci nu mai pleci! Speram să te hotărăşti să rămâi.

Am scos un oftat de uşurare.

— Da, aşa cred. Deocamdată. Ar trebui să primesc rezultatele la examenul de barou săptămâna viitoare. Poate chiar mâine.

Am tresărit nervos.

— Doamne, sper să-l fi luat!

Marj s-a aşezat pe scaun.

— Eşti strălucită, Jade. Sigur l-ai luat.

— Sper să ai dreptate. Examenul a fost destul de stresant. Două zile întregi. Subiectele n-au fost atât de rele. Vreau să spun că ştiu materia. Dar testul ăla grilă…

— Cum să fie ăla cel mai greu?

— Pentru că subiectele au fost la obiect. Testul grilă nu avea un răspuns corect. Trebuia să alegi *cel mai bun* răspuns. Puteam să elimin două destul de rapid, dar apoi mai erau alte două care o puteau lua în orice direcţie. Când am început să mă gândesc care ar putea fi, mi-am dat seama că pierdeam vremea. Testul e cronometrat, aşa că a trebuit să mă hotărăsc asupra unui răspuns şi să merg mai departe. Cred că ştiu patru la care am răspuns sigur corect. În rest, nu sunt deloc sigură.

Marj a zâmbit şi şi-a lăsat mâna pe braţul meu.

— Jade, eu chiar nu-mi fac griji. Ştiu că l-ai luat.

— Să te audă Dumnezeu. Aşa sper. Deşi trebuie să-ţi spun că îmi place tare mult să lucrez cu Ryan la cramă.

— Nu văd niciun motiv pentru care n-ai putea să continui.

— Având licenţa de practică, ar cam trebui să şi profesez în domeniu. Dar măcar pot să lucrez în continuare la cramă până când îmi găsesc un loc de muncă.

În spatele meu s-au auzit paşi grei.

— 'Neaţa, Tal! a zis Marj.

M-am întors. Talon stătea îmbrăcat în jeanşi şi în picioarele goale. Nu se obosise să-şi pună tricoul pe el. Speram că Marj nu-l văzuse venind din partea noastră de coridor. Doamne, ce bine arăta — cu părul ciufulit şi sexy, abia atingându-i umerii, cu genele lungi tivindu-i ochii negri ca noaptea, cu buzele roşii şi umflate de la sărutările noastre. Practic, arăta ca şi cum tocmai făcuse sex sălbatic.

Mi s-a făcut pielea de găină. Deodată m-am simţit foarte expusă. Dacă el arăta ca şi cum tocmai făcuse sex grozav... cum arătam eu?

— Hei! a fost tot ce a răspuns el.

S-a dus către cafetieră şi şi-a turnat o ceaşcă.

— Stai cu noi câteva minute, a spus Marjorie.

— Nu pot. Am de lucru.

— Talon, e duminică. Şi tocmai ai fost în spital ieri. Ia-o mai uşor, pentru Dumnezeu.

Talon s-a încordat vizibil.

— Sunt bine. Iar copacii nu se opresc din crescut doar pentru că e duminică, Marjorie.

Marj şi-a dat ochii peste cap.

— Bine atunci. Du-te şi vezi-ţi de copaci. Dar să te întorci aici la şase fix, pentru că Jade şi cu mine pregătim un festin de calitate în seara asta.

— Pe bune? a zis întorcându-se către mine.

— Hei, nu te uita la mine. A fost ideea ei. Contribuţia mea va fi sendvişuri cu Cheddar şi roşii la tigaie.

A roşit. Doar puţin, dar am observat.

— Avem antricot, Tal. Vită sută la sută de la ferma Steel.

Lui Talon i-a apărut o gropiţă în obraz.

— Cea mai bună.

— Vezi dacă pot să vină şi Joe şi Ryan. O să scot cinci fripturi.

— Sigur, cum vrei.

Talon şi-a luat cafeaua şi a ieşit din bucătărie.

Am oftat.

— Nu-i deloc vorbăreţ.

În afară de momentele când face sex sălbatic. Dar am ţinut asta pentru mine.

— Aşa e el. Deşi îmi cam fac griji pentru ce s-a întâmplat ieri.

Am dat din cap aprobator. Şi eu îmi făceam griji pentru el, dar încă nu voiam să-i spun lui Marj. Deocamdată tot nu ştiam cum ar fi primit faptul că mă culcam cu fratele ei, şi nu cu orice frate — ci cu cel chinuit. De ce nu vedea şi Marj ce vedeam şi eu?

Iar apoi mi-a picat fisa, ca şi cum un bloc de beton m-ar fi lovit în cap. Talon probabil era aşa încă de când se născuse Marj. Ea nu ştia niciun alt Talon.

Dar Ryan şi Jonah da. Văzusem recunoaşterea — şi tristeţea — din ochii lor atunci când vorbisem cu ei despre Talon. Ei ştiau ceva — ceva ce ţineau bine ascuns. Ryan spusese că nu e povestea lui de spus.

Marj nu ştia, altfel mi-ar fi spus. Nu aveam secrete una faţă de cealaltă. Doar că acum aveam. Nu-i spusesem despre mine şi Talon.

Mă cuprinse un val de vinovăție. Trebuia să-i spun. Dar nu puteam. Nu era doar povestea mea de spus. Era și a lui Talon, și trebuia să mă gândesc și la sentimentele lui.

Ea continua să pălăvrăgească despre nimicuri în timp ce eu îmi sorbeam cafeaua — trebuia neapărat să-i învăț pe oamenii ăștia ce înseamnă o cafea tare — și ascultam cu o singură ureche.

— Și ce părere ai? a întrebat ea.

Habar nu aveam ce mă întreba.

— Scuză-mă, poftim?

— Jade, n-ai ascultat nici măcar un cuvânt din ce spuneam.

Am oftat.

— Îmi pare rău! Sunt cu gândul în altă parte, presupun. Ce era?

— Am zis: ce părere ai de tulpini de sparanghel și cartofi copți de două ori cu fripturile din seara asta?

— Sigur, sună grozav.

— Mă gândeam să fac sparanghelul la grătar afară, împreună cu fripturile. Ai mâncat vreodată sparanghel la grătar? Mori de bun ce e.

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Nu. Cel puțin nu din câte știu.

— Mă rog, o să-ți placă la nebunie. Ce crezi că ar trebui să facem la desert?

De ce mă întreba pe mine? Ideea mea de desert era să deschid o cutie de înghețată Ben & Jerry's. Ceea ce suna foarte bine în momentul de față.

— Nu știu. Ceva cu ciocolată?

— Da! Perfect. O să fac celebra mea plăcintă franțuzească cu cremă de ciocolată. Sper doar că avem toate ingredientele în cămară, fiindcă magazinele nu sunt deschise azi. Nu vreau să mă duc cu mașina până în oraș doar ca să cumpăr biscuiți.

Marj s-a ridicat și a traversat bucătăria vastă, până la cămara în care se intra direct.

— Zahăr, avem. Ciocolată fără zahăr, avem. Biscuiți, avem.

A ieșit din cămară și s-a dus la frigider.

— Unt, avem. Ouă, avem. Smântână grasă n-avem, dar e în ordine, pot s-o înlocuiesc cu smântână normală și lapte, le fac jumătate-jumătate. O să fie grozav. Și avem o grămadă de sparanghel și patru kile jumate de cartofi în cămară.

A deschis congelatorul și a scos două pachete de carne învelită în hârtie albă de măcelărie.

— Și antricoate. Jade, în seara asta vei gusta cea mai bună friptură din viața ta.

Am râs.

— Am mai mâncat vită Steel, îți amintești? Când am venit în vizită în timpul facultății? Și exact asta mi-ai spus și atunci.

A râs și ea.

— Păi, e la fel de adevărat. Sunt atât de entuziasmată să gătesc.

— Ești acasă de ceva timp. Cum se face că n-ai gătit niciodată?

— Păi, îmi place atât de mult cum gătește Felicia. Ca să fiu sinceră, nu prea știu. Ar trebui să gătesc mai mult.

— Te-ai gândit să te apuci de o școală culinară?

Marj a înclinat capul.

— E visul meu. Dar trebuie să rămân aici și să ajut la fermă. Adică, un sfert *este* al meu.

Am dat din cap aprobator. O înțelegeam. De ce să plece din imperiul unde locuia? Eu cu siguranță n-aș fi făcut-o. Iată-mă aici, împovărată de împrumuturile pentru colegiu și facultatea de Drept, trăind de pe urma lui Marjorie și a banilor tatălui ei.

Speram să-mi găsesc de lucru ca avocat. Până de curând, avusesem de gând să mă alătur echipei juridice de la filiala din Denver a firmei tatălui lui Colin. Planurile acelea au fost distruse în ziua nunții mele inexistente.

Dar nu era vorba despre mine aici. Era vorba despre Marjorie.

— Dacă chiar asta visezi să faci, de ce nu vorbești cu frații tăi? Sunt sigură că ar înțelege.

— Da, ar trebui. Doar că e mai ușor să rămân aici. Nu trebuie să-mi fac griji pentru nimic.

Uşor. Da, lui Marj chiar îi era uşor. Mi-am muşcat limba simţind un val de invidie. Cu siguranţă nu eram geloasă din cauza norocului ei, dar viaţa mea ar fi fost într-adevăr mult mai uşoară dacă aş fi avut ceva bani. Tatăl meu a făcut tot ce-i stătea în putere, dar n-am primit niciun bănuţ de la mama mea. Al doilea soţ al ei, mult mai tânăr, a avut grijă de asta.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am ridicat.

— Mă duc să fac un duş. La ce oră ai nevoie de mine aici să începem pregătirile pentru ospăţ?

— Aş zice pe la cinci. Nu, mai bine la patru. Cartofii trebuie să se coacă în două reprize. Plus că trebuie să ne apucăm de desert ca să se răcească.

Am încuviinţat, mi-am pus ceaşca de cafea în chiuvetă şi m-am întors în camera mea.

Iar pe patul meu stătea Talon Steel.

Capitolul 18
Talon

— Ăă, salut, a zis Jade.

— Fraţii mei nu vor să plec, am spus eu.

A clătinat din cap.

— Salut şi ţie. Ce faci aici?

— Mai pleci?

S-a dus la comodă, a deschis sertarul de sus şi a scos o pereche de chiloţi. Am încercat să nu-mi imaginez chiloţii de bumbac alb învelindu-i fundul bine făcut. Ce era cu chiloţii albi simpli şi femeile? Doamne, atât de sexy!

— Nu, cel puţin nu încă.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Îndrăzneam să sper că jucasem şi eu un rol în decizia ei.

— Nimic anume. Adică, am dat examenul de barou în Colorado, aşa că voi locui oricum undeva în statul ăsta. Şi i-am promis lui Marj că o să încerc să-mi găsesc ceva de lucru aici, în Snow Creek.

Desigur. Pentru Marjorie. Nu pentru mine. Ceea ce era în regulă oricum, pentru că nu o puteam iubi. Nu-i puteam oferi ce merita. Dar să nu fie aici... aş fi fost sfâşiat în două.

M-am uitat lung la ea — la ochii aceia albaştri-cenuşii care păreau să taie prin numeroasele mele straturi, la buzele acelea roşii încă umflate după săruturile de mai devreme, la părul bogat, şaten-auriu, care îi cădea în valuri în jurul umerilor de culoarea smântânii, la chipul perfect, la sânii ei mari, uimitori şi frumoşi, la sfârcurile brun-rozalii care îi împungeau maioul acela alb de bumbac. Femeia asta putea să poarte un neglijeu de dantelă de la Victoria's Secret, dar n-ar fi arătat mai sexy decât într-un maiou alb şi boxeri în carouri.

O doream din nou. Penisul mi se scula în pantaloni, iar testiculele mi se strângeau. Cum de mi se întâmpla aşa ceva? Abia dacă o cunoşteam pe femeia asta. Să fi fost pur şi simplu atracţie fizică? Dacă era doar atracţie... de ce erau implicate şi sentimentele mele?

Sentimente... Pusesem punct la o mulţime de sentimente cu mult timp în urmă, doar ca să trec prin nebunia care era viaţa mea. Acum sentimentele se strecurau din nou în mine, şi pe cât îmi doream să le opresc, pe atât de neputincios eram în faţa lor.

Dacă Jade ar fi plecat, poate aş fi putut să revin la normal.

Dar dacă Jade ar fi plecat... ar fi luat cu ea o parte din mine.

Trebuia să mi-o scot din minte o dată pentru totdeauna. Puteam s-o mai fut o dată. Asta mi-ar fi potolit foamea fizică, dar nu pentru mult timp, având în vedere starea în care-mi era scula în momentul de faţă. Tocmai o posedasem cu o oră în urmă, iar acum o doream din nou. Adevărul e că o doream din clipa în care terminaserăm.

Se juca puţin cu chiloţii albi pe care-i ţinea în mână, uitându-se la podea.

— Trebuie să fac un duş, scuză-mă...

Duş. Puteam s-o iau în duş cu mine. Dar nu. Aveam s-o posed din nou pe patul ei.

— Uită-te la mine, am zis eu.

Ea încă privea în pământ.

M-am dus spre ea. I-am ridicat bărbia şi am forţat-o să se uite în ochii mei.

— Am zis să te uiți la mine.

Ochii îi scânteiau, căpătând aproape o nuanță de cenușiu-albastru ca miezul nopții. Am așteptat să vorbească, dar nu a făcut-o. Penisul mi se zbătea în pantalonii care-l țineau captiv. Tânjeam să pun mâna pe ea, să îndoi genunchii și să-mi înfig penisul în pelvisul ei cât încă eram complet îmbrăcați.

În schimb, am aplecat capul și am sărutat-o pe buze. S-a deschis pentru mine și ne-am sărutat tandru câteva secunde, însă apoi sărutul a devenit tot mai fierbinte. Doamne, era divin s-o sărut! Limba ei moale și dulce, buzele ei pline și ferme, dinții cu care mă ciugulea... Da, era divin s-o sărut. Iar până la Jade nu mai cunoscusem nimic divin.

Am mângâiat-o pe umeri, pe brațe, iar apoi am urcat, luându-i în palme sânii plini și fermi. Mi-am trecut degetele mari peste sfârcurile ei tari, prin bumbacul subțire. A scos un geamăt. Le-am luat pe amândouă între degetul mare și cel arătător și le-am ciupit o dată, de două, de trei ori...

A gemut din nou. Doamne, cât îi adoram sfârcurile atât de frumoase și de receptive! Le-am ciupit iar și iar, și gemetele ei îmi alimentau dorința. Când am pus în cele din urmă capăt sărutului pentru a lua o gură de aer, m-am aplecat și am mușcat un sfârc drept prin material.

— Doamne, Talon, da! Ador când mă ciupești de sfârcuri.

Am continuat să-i sug și să-i mușc ușor sfârcurile prin bumbac în timp ce-i coboram boxerii peste șolduri, lăsându-i să cadă pe podea. I-am atins păsărica umedă cu degetele. Lunecoasă și gata să mă primească... atât de sexy.

— Da, exact așa, a spus ea. Ce bine e!

I-am dat drumul sfârcului cu un sunet ușor și am întors-o cu spatele, așa încât să am în față fundul ei frumos. I-am strâns în palme fesele ferme, apoi am îngenuncheat și mi-am strecurat limba în crăpătura ei. Jade a oftat. Păsărica îi era roșie și umflată, iar nectarul ei dulce se scurgea din ea. Mi-am îngropat fața în ea, frecându-mi

obrajii, bărbia şi buzele, sugând-o până când am curăţat-o de tot. Avea un gust atât de bun, de citrice şi sex. Trebuia s-o posed. Din nou.

M-am ridicat şi mi-am dat repede jos jeanşii. Penisul a luat poziţia de drepţi, tare ca întotdeauna. Tânjeam să fiu în ea.

— Vino şi aşază-te în scula mea, scumpo. Mai întâi scoate-ţi tricoul şi apoi aşază-te la mine în sculă. O să mă joc cu sfârcurile tale cât timp tu mă fuţi.

Nu a avut nevoie de alte încurajări. Când şi-a aşezat păsărica umedă deasupra mea, aproape m-am fărâmat. Atât de bună era strânsoarea ei dulce. Aşezându-şi genunchii de o parte şi de alta a şoldurilor mele, s-a ridicat uşor şi apoi a coborât dintr-odată. I-am luat amândoi sânii în palme, jucându-mă cu un sfârc şi muşcându-l pe celălalt.

— Da, Talon! Muşcă-mă! Muşcă-mi sfârcul! Doamne, o să-mi dau drumul atât de tare!

— Da, ochi-albaştri, dă-ţi drumul pentru mine. Vreau să-ţi dai drumul.

I-am prins din nou sfârcul tare în gură.

Ea se tot ridica şi cobora, apoi s-a descărcat deasupra mea. Convulsiile ei m-au strâns ca într-o menghină în timp ce ea urca pe aripile orgasmului.

— O, Talon! a strigat ea. Îmi dau drumul, dragule. Îmi dau... Cât de bine e!

Eram gata să-mi vărs sămânţa în ea, dar voiam să mai aibă un orgasm. Plus că voiam să-i gust păsărica dulce.

Am dat-o jos de pe mine şi am întins-o pe pat. I-am desfăcut picioarele şi mi-am înfipt faţa între ele, mâncând-o cu totul. I-am supt clitorisul şi am vârât două degete în ea. Curând se încleşta din nou în jurul lor.

Doamne, adoram să o fac să termine. Reacţiile ei mă înnebuneau. Nu mă mai interesase niciodată atât plăcerea unei partenere. Îmi plăcea ca ele să juiseze, dar dacă nu terminau, nu-mi făceam prea

multe griji. Cu Jade, însă — fiecare orgasm care o fărâma mă fărâma şi pe mine.

Plăcerea noastră era unită cumva.

Încă un climax cu degetele mele încordate în ea, şi nu mai puteam rezista. Am încălecat-o şi m-am înfipt în ea. Casă, dulce casă! Mă strângea ca nimeni alta, iar în timp ce mă împingeam în ea şi o muşcam de gât, ea gemea sub atingerea mea.

Două, trei, patru mişcări, şi am terminat din nou. M-am vărsat înăuntrul ei.

M-am rostogolit pe spate şi am închis ochii, răsuflând greoi.

Câteva minute mai târziu, am deschis ochii. Ea stătea pe o parte, odihnindu-şi capul în palmă, cu părul ei superb căzându-i pe umerii albi, uitându-se la mine. Am aşteptat să vorbească, dar nu a făcut-o.

Se uita la mine cu nerăbdare.

— Mă bucur că nu pleci, am şoptit eu.

Ea a zâmbit.

— Deocamdată nu, după cum spuneam.

Am dat din cap şi am închis din nou ochii.

— Talon?

Am recunoscut tonul vocii ei. Voia să „vorbim" despre asta. Nu ştiam ce să-i spun.

— Talon? a zis ea din nou.

Acum ori niciodată.

— Ce e?

— Ce e lucrul ăsta dintre noi, mai exact?

Mi-ar fi fost mai uşor să explic sensul vieţii şi existenţa lui Dumnezeu.

— E... sex.

Mi-a dat un ghiont, dar cel puţin era unul prietenos... sau cel puţin aşa credeam.

— Evident că e sex. Dar prima dată când m-ai dus în pat, ai spus că va fi singura dată. Până la urmă n-a mai fost aşa. Deci ce se întâmplă cu noi?

— Ce vrei să se întâmple cu noi?

Toate potenţialele răspunsuri la întrebarea aceea mă speriau de moarte, dar era mai uşor s-o întreb decât să răspund eu la întrebarea ei.

— Păi... nu simt că aş putea să-i spun lui Marj ce se întâmplă între noi. Crezi că ar fi OK... să-i spun?

Nu era tocmai ce mă aşteptam. Cele mai multe femei ar fi vrut să discute despre angajamente, sentimente şi toate celelalte porcării. Jade nu voia să ştie decât dacă îi putea spune prietenei ei celei mai bune. Ceva în mine s-a întristat puţin.

— Vrei să-i spui?

Doi-zero pentru mine. O altă întrebare în loc să răspund la cea pusă de ea.

— Sincer, nu ştiu. În mod normal aş vrea. Noi două nu avem secrete. Dar în situaţia asta ceva pare... foarte intim pentru mine. De ce crezi că se întâmplă asta?

— Tu de ce crezi?

— Ah, nu, nu. Să nu crezi că nu m-am prins. Răspunzi la fiecare întrebare de-ale mele cu o alta. Am făcut Dreptul. Cunosc tactica asta. Vreau un răspuns. Ce e între noi? Şi de ce simt că nu pot să vorbesc despre asta?

Avea obrajii roşii. Intim? Nu ştiam de ce pare ceva intim. Nu aveam niciun răspuns, iar acum... tânjeam din nou după ea.

— Îţi vreau din nou păsărica, am zis eu.

— Nu vorbeşti serios.

— N-am vorbit niciodată mai serios.

I-am desfăcut picioarele.

— Eşti atât de frumoasă aici. Mai ales după ce ai terminat. Atât de roşie, inflamată şi zemoasă. Te-aş mânca de bună ce eşti.

— Ai făcut asta deja de câteva ori. Ah!

Mi-am lăsat limba să şerpuiască de-a lungul pliurilor ei umede. Delicioase, desăvârşite. I-am împins coapsele înainte, i-am lins găurica strâmtă a fundului, apoi i-am supt labiile cu totul, luându-le în gură şi trăgând uşor de ele.

— Doamne! Doamne, ce bine e!

Între picioarele ei, i-am întâlnit privirea albastru-cenușie. Sfârcurile erau tari și încordate.

— Atinge-ți sfârcurile pentru mine, scumpo, am spus eu. Ciupește-ți sfârcurile tari pentru mine.

Și-a dus mâinile la sâni și i-a luat în palme, jucându-se ușor cu ele.

— Foarte sexy, scumpo. Acum ciupește-le. Ciupește-ți sfârcurile tari cât eu îți sug păsărica.

Ea le-a ciupit, iar scula mi s-a făcut de granit. La dracu', era sexy rău de tot! I-am lins păsărica, sugând, trăgând de labii, apoi am ridicat din nou privirea.

— Cum e, scumpo? Cum e când îți ciupești sfârcurile așa?

Jade a gemut, zvârcolindu-se, împingându-se în fața mea.

— Talon, îmi dau drumul iar.

M-a cuprins un fior de bucurie.

— Da, scumpo, dă-ți drumul pentru mine. Dă-ți drumul pe toată fața mea. Lasă-mă să sug toată crema aia dulce din păsărica ta.

Jade s-a fărâmat, scăldându-mă în esența ei dulceagă. Penisul îmi zvâcnea, tânjind după teaca ei fierbinte. În timp ce încă juisa, m-am apropiat și mi-am înfipt-o în ea. Am futut-o. Am futut-o mai tare. M-am pus în genunchi, i-am ridicat șoldurile și m-am înfipt în ea.

Împinge. Împinge. Împinge. Împinge. Testiculele mi se strânseseră. *Împinge. Împinge. Împinge.* Micile convulsii au început la bază. *Împinge. Împinge. Împinge.* Creierul mi-a explodat, pielea mă furnica peste tot, penisul îmi zvâcnea în timp ce-mi dădeam drumul în dogoarea ei mustoasă.

Cel mai exploziv orgasm pe care mi-l aminteam... și tot juisam în continuare... până când m-am retras în cele din urmă și m-am prăbușit lângă ea.

O liniște calmă m-a cuprins în timp ce starea de după mă purta către un alt plan. Stăteam acolo întins, săturat. Prezența ei lângă

mine mă umplea de o beţie liniştită care îmi era străină. Pluteam în jos, topindu-mă în pilota moale.

Doamne, să îndrăznesc să o gândesc?

Mă simţeam... *bine.*

Dar câteva minute mai târziu...

— Ce e lucrul ăsta dintre noi, mai exact?

Capitolul 19
Jade

Nu mi-a răspuns. Nu că m-aş fi aşteptat să o facă. M-am ridicat să mă duc la duş. Mă gândeam că de data asta mă lasă. Avusese trei sau patru orgasme deja astăzi. Nu avea să se ţină după mine pentru încă unul.

M-am întors să-l privesc, stând cu ochii încă închişi, cu braţul peste frunte, ca de obicei. Avea un genunchi îndoit şi aşezat peste celălalt picior. Glorie dezbrăcată — într-adevăr, era întruchiparea frumuseţii masculine.

M-am asigurat că uşa e încuiată, apoi am mers să fac un duş.

Douăzeci de minute mai târziu, când am ieşit din baie ca să mă îmbrac, Talon nu mai era.

* * *

— Nu-mi vine să cred.

Marj a adus fripturile de pe grătar şi a trântit platoul pe masa de pe terasă.

— I-am zis la şase fix.

Jonah şi Ryan se relaxau în jacuzzi cu câte o bere. Eu beam dintr-un pahar de cupaj de Ron făcut de Ryan, aşezată într-un scaun din lemn de brad roşu. Îmi tresărea inima. Grijile pentru Talon mă consumau. Oare leşinase pe undeva?

— Nu te mai stresa atât, surioară, a zis Ryan jovial.

Mereu jovial, aşa era Ryan. Mereu zâmbea. O să-mi fie dor să lucrez cu el după ce o să primesc rezultatele la examen.

— E vreo infracţiune să vreau să iau cina cu familia mea? a spus Marj clătinând din cap. Cu *toată* familia mea? Gătesc de două ore!

Jonah a ieşit din jacuzzi, cu şortul fleaşcă, şi şi-a înfăşurat un prosop în jurul taliei.

— Miroase grozav. Nu te simţi prost, Marj! Ştii cum e Talon, a oftat el. Mi-aş dori doar să fie aici. A trecut doar o zi de când a fost la Urgenţe, pentru numele lui Dumnezeu.

Deci şi Jonah era îngrijorat.

— Mi-a stricat cina deosebită, a zis Marj, cu o privire sumbră în ochii săi negri.

Am dat pe gât ce îmi mai rămăsese din vin. Nu-mi plăcea deloc să o văd supărată pe prietena mea cea mai bună. Da, eram îngrijorată, dar eu nu aveam s-o las baltă pe Marj. M-am ridicat.

— Haide! am zis luând-o pe după umăr. Joe şi Ryan sunt aici. Eu sunt aici. Şi totul miroase grozav. În plus, a fost un efort teribil să presar sare şi piper pe sparanghelul ăla.

Asta i-a smuls un zâmbet lui Marj.

— Ascult-o pe Jade, surioară, a zis Ryan. Mi-e o foame de lup. Hai să mai turnăm nişte vin şi să băgăm la ghiozdan.

Cina a fost savuroasă. Cel puţin aşa presupun. Pentru mine a avut gust de carton. Grijile pentru Talon mă izbeau în stomac. Mai aveam şi un sentiment de mânie. Cum putea să-i facă aşa ceva lui Marj? Se mai liniştise după câteva pahare de vin, dar se vedea că e supărată că îi trăsese clapa. Mi-am pus un zâmbet pe faţă şi am stat de vorbă cu Marj şi cu fraţii ei, dar între noi se simţea un curent de nelinişte.

Unde era Talon?

Am ajutat-o pe Marj să strângă masa şi apoi m-am oferit să servesc desertul. M-am dus în bucătărie să aduc plăcinta franţuzească cu cremă de ciocolată din frigider, când s-a auzit soneria de la uşă. Marj şi băieţii erau afară şi nu au auzit. Am ieşit din bucătărie, traversând holul până la uşă. Cine să sune duminică seara?

Am deschis uşa. Pe pridvor stătea un poliţist.

— Da? am zis eu.

Poliţistul şi-a dres glasul.

— Ofiţer Steve Dugan, doamnă. Domnul Steel e acasă?

— Care din ei?

— Talon Steel.

Am clătinat din cap.

— Nu, e plecat. Dar fraţii lui sunt aici, am zis în timp ce-i întindeam mâna. Jade Roberts, prietena lui Marjorie. Vreţi... să-i chem pe Jonah şi pe Ryan?

Dugan a încuviinţat.

— Da, dacă nu e un deranj.

— Sigur, am spus deschizând uşa larg. Poftiţi.

A păşit înăuntru şi şi-a scos cascheta. Politicos.

— Revin într-un minut.

Am ieşit repede pe terasă, prin bucătărie. Râdeau. De ce, nu aveam idee. Erau primele hohote de râs pe care le auzisem în seara asta, iar cu veştile pe care le aduceam, fără îndoială că aveau să fie şi ultimele.

Mi-am dres vocea.

— Mă scuzaţi, dar a venit un ofiţer Dugan să-l vadă pe Talon. Vrea să discute cu voi doi.

Jonah a ridicat din sprâncene.

— Steve? Ce se întâmplă?

— Habar n-am, am spus eu, dar aşteaptă în hol.

Jonah s-a ridicat şi a trecut pe lângă mine, cu Ryan şi Marj urmându-l. M-am dus repede după ei. Poate că nu făceam parte din familie, dar trebuia să ştiu ce se petrece. Aveam nervii făcuţi arşice.

— Steve — Jonah i-a întins mâna — ce se întâmplă, amice?

— Salut, Joe!

Dugan a dat mâna cu toți cei trei frați.

— Îmi pare rău că dau buzna așa!

— Presupun că ai cunoscut-o deja pe prietena lui Marj, Jade? a spus Ryan.

Dugan a zâmbit... oarecum, apoi mi-a strâns mâna.

— Încântat.

Avea o mână mare și cărnoasă. Și lipicioasă de transpirație. Polițistul era agitat. Sau ezitant.

— Vino în living, a spus Jonah. Vrei ceva de băut?

Dugan a clătinat din cap.

— Am venit să-l văd pe fratele vostru.

— Mai pregătiți o partidă de poker? a întrebat Ryan, zâmbind. De ce nu mă chemați și pe mine niciodată?

— Pentru că nu te pricepi, Ry. Dar nu de-asta am venit, a spus Dugan, după ce și-a dres glasul. Mă tem că nu e o vizită de curtoazie.

De atâta îngrijorare, aerul devenise greu de respirat. Ceva era în neregulă. Foarte în neregulă.

— Trebuie să-l iau pe Talon la secție. Am un mandat de arestare.

* * *

O ajutam pe Marion în biroul de la cramă în dimineața următoare, încercând cu disperare să mi-l scot pe Talon din cap.

Nu venise acasă seara trecută. Făcusem mai multe drumuri la bucătărie, sperând să-l găsesc uitându-se fix la paharul ăla nenorocit cu apă, dar în zadar. Nu dormisem, iar după cum arăta Ryan când am sosit la birou de dimineață, nici el nu dormise.

Aproape am scăpat din mână dosarul la care lucram când a dat năvală Marjorie ca o tornadă, cu obrajii îmbujorați și ochii încercănați, cu un plic mare în mână. Clar, nici ea nu dormise.

— Jade, a spus ea forțându-se să zâmbească, ți-au venit rezultatele.

Mi s-a pus un nod în gât. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să deschid plicul în faţa lui Marj şi Marion.

— 'Neaţa, fetelor!

Ryan a intrat în birou, fără zâmbetul lui obişnuit pe faţă.

— Cum sunteţi în dimineaţa asta? a continuat el.

Iar acum să-l deschid în faţa lui Ryan. De ce nu putuse să rămână la depozit cu butoaiele de vin?

Mi s-a făcut pielea de găină şi mă treceau fiori de gheaţă.

— Marj...

— Ei, hai, de ce ţi-e teamă? Ştii că ai trecut cu brio. Prietena mea genială n-are cum să nu reuşească, a zis oftând. În plus, cu toţii am avea nevoie de o veste bună în dimineaţa asta.

Nu puteam s-o contrazic. Marjorie, care de obicei dormea ca un copil, se foise toată noaptea. Era clar. Se vedea în ochii ei.

Încă din facultate, Marj trăise cu iluzia că sunt genială. Adevărul e că nu eram cu nimic mai genială decât alţii. Eu învăţam. Trebuia să învăţ ca să obţin burse. Marj, care venea din Imperiul Steel, nu trebuia să-şi facă griji din pricina banilor. Eu îmi dădusem silinţa la şcoală toată viaţa, iar tata îmi băgase în cap că trebuie să ajung la facultate şi să obţin bursele necesare ca să pot s-o termin. Întotdeauna avusesem bursă, şi luasem împrumuturi ca să acopăr restul pe care tata nu reuşea să-l plătească, apoi am lucrat ca să-mi acopăr cheltuielile de zi cu zi.

Iar acum Marj mă lăuda în faţa lui Marion şi a lui Ryan şi îmi flutura în faţă rezultatele la examenul de primire în barou. Ce trebuia să fac? Trebuia să le deschid. Iar dacă nu trecusem... Asta e. Aş fi fost doar extrem de umilită, atâta tot.

Dar aşa cum făcusem pentru toate examenele din întreaga mea studenţie, învăţasem şi pentru acesta. Iar când învăţam pentru examene, de obicei luam nota maximă. Aşa că acum trebuia să mă iau după probabilităţi. De ce să-mi fac griji deja?

— Nu mai am răbdare, Jade.

Marj mi-a întins plicul. L-am luat fără nicio tragere de inimă. Nu avea rost să-i spun că nu vreau să-l deschid în faţa tuturor. Deja

știau că ajunsese oricum, și oricare ar fi fost rezultatul, l-ar fi aflat în cele din urmă.

— Da, te rog să nu ne ții în suspans, a zâmbit Marion.

Am tras adânc aer în piept și am desfăcut plicul. Înăuntru erau două foi de hârtie. Ochii mi s-au înceţoşat în timp ce încercam să citesc prima foaie. Nume, adresă, *scanează, scanează, scanează, scanează, scanează, scanează…*

Rezultat.

Am tras adânc aer în piept.

Admis.

Am făcut ochii mari ca să mă asigur că nu citisem greșit.

Admis.

— L-am luat! am chițăit eu.

Marj s-a aruncat asupra mea, îmbrățișându-mă. Aproape s-a împiedicat, dar Ryan ne-a ținut pe amândouă.

— Ușor, ușor, pișpirică! a zis el. Primul ei proces o să fie împotriva ta.

Marj mi-a dat drumul, iar eu tremuram în timp ce mă uitam la a doua foaie de hârtie.

— Ce e aia? a întrebat ea.

Am aruncat rapid o privire.

— E despre ceremonia de învestire de luna viitoare din Denver.

— Ce grozav! a spus Marj bătând din palme. O să venim cu toții să-ți facem galerie.

— Nu e necesar. Poate nici eu nu mă duc. Nu e ca și cum ar fi o obligație.

— Prostii, a spus Ryan. Ar trebui neapărat să te duci. O să avem grijă să trecem cu toții evenimentul în calendar.

Am tras adânc aer în piept. Slavă Domnului!

Dacă ar fi fost și Talon aici…

Marjorie mi-a întrerupt îngrijorările.

— Trebuie să-ți cauți un post de avocat, a zis ea.

— Lucrez aici azi, Marj.

— De fapt, eu tocmai veneam să vă spun că azi nu prea e mare lucru de făcut aici, a zis Ryan. Marion se descurcă cu toate. Ce-ar fi să-ţi iei ziua liberă, să te pui la patru ace şi să te duci în oraş? E o singură firmă de avocatură, plus biroul avocatului municipal. Poţi să mergi la amândoi astăzi, să faci impresie. Poate unul dintre ei are un post liber.

— Vezi? a spus Marj. Totul se rezolvă. Hai să mergem înapoi acasă, să te îmbraci, iar apoi vin cu tine. Îţi fac cinste cu prânzul. În plus, asta o să mă ajute să-mi iau gândul de la...

Talon.

Nu era nevoie să-i rostească numele. Cu toţii ne gândeam la el.

Toate veneau peste mine atât de repede. Nu eram sigură că aş fi fost în stare să vorbesc coerent, darămite să mai şi încerc să-mi găsesc un loc de muncă azi. Am vrut să spun asta, dar Marion şi Ryan ne-au scos pe uşă afară.

— Hai, duceţi-vă, a spus Marion. Ryan şi cu mine ne descurcăm aici. Tu găseşte-ţi de lucru, don'şoară.

* * *

Abia luasem prânzul la restaurantul italienesc Enzio's — vinetele alla parmigiana, preferatele mele de obicei, fuseseră lipsite de gust din cauza grijilor — şi Marj deja mă împingea de la spate către biroul avocatului municipal.

— Pe avocatul municipal îl cheamă Larry Wade. Nu-l cunosc prea bine, dar cred că a făcut afaceri cu tata. Vrei să intru să te prezint?

Am clătinat din cap. Marj făcuse deja o mulţime de lucruri pentru mine. În plus, voiam să fac asta singură.

— Nu, mulţumesc. Mă duc singură. Nu vreau să se audă în oraş că bat la porţi şi cer favoruri pentru că îi cunosc pe cei din familia Steel.

— Înţeleg, a spus Marj. Acum du-te şi arată-le ce ştii.

Mi-am făcut curaj şi am intrat pe uşa micii clădiri municipale. Eu eram obişnuită cu clădirile şi tribunalele masive din Denver. Aceasta era o clădire de cărămidă care aparent găzduia primarul,

avocatul municipal și personalul acestora, care nu părea să fie prea numeros.

O femeie tânără stătea după un perete. M-am dus la ea:

— Mă scuzați!

— Da, cu ce vă pot ajuta?

Mi-am dres glasul.

— Aș dori să discut cu avocatul municipal, vă rog, dacă e disponibil?

O făcusem din nou, îmi modulasem vocea la finalul unei afirmații făcând-o să sune ca o întrebare, de parcă ceream o favoare, de parcă nu eram demnă să întâlnesc avocatul municipal.

Trebuia să încetez să mai fac asta.

— Aveți programare?

— Nu, am clătinat eu din cap.

— Aș putea să-i spun despre ce este vorba?

Am respirat lent.

— Sunt avocat. Îmi caut de lucru aici, în Snow Creek.

— Ah, deci ați venit pentru anunț.

— Anunț?

— Da, caută un avocat asistent. Sunt sigură că va dori să vă primească. Nu am avut prea mulți candidați. Nu sunt foarte mulți avocați care aleg să locuiască în Snow Creek, a zis scoțând un hohot scurt de râs. Mă duc să-i spun că ați sosit.

Inima mi-a luat-o la galop. Chiar căutau pe cineva. Puteam să mă sincronizez mai bine? Lucruri din astea nu mi se întâmplau niciodată.

Femeia a revenit.

— Larry e în birou și vă va primi. Se bucură că ați venit.

M-am uitat în jur. Cu siguranță un avocat municipal nu avea prea multe lucruri de făcut în Snow Creek. De ce își căuta un asistent? Salariul probabil nu avea să fie prea mare, dar atâta timp cât puteam să-mi închiriez un apartament mic și să mă mut de la fermă, ar fi fost de ajuns pentru mine.

— Luaţi un loc.

Femeia mi-a făcut semn spre canapea şi câteva scaune din zona de aşteptare.

— Coboară într-un minut.

Câteva clipe mai târziu, a venit spre mine un bărbat blond cu un început de chelie, de înălţime medie, îmbărcat în pantaloni bej şi cămaşă, care mi-a întins mâna.

— Larry Wade. Dumneavoastră sunteţi avocata?

M-am ridicat şi am dat din cap că da.

— Jade Roberts, i-am spus strângându-i mâna. Mă bucur să vă cunosc. Apreciez foarte mult că m-aţi primit.

— Nicio problemă. Sunt încântat că sunteţi aici, ca să fiu sincer. Încep să mă aglomerez cu munca, dar după cum v-a spus probabil Carol, nu avem prea mulţi avocaţi care să se stabilească aici, în Snow Creek.

M-a condus într-o sală mică de conferinţe şi mi-a făcut semn să iau loc. El s-a aşezat în faţa mea.

— Deci, ce vă aduce la Snow Creek, doamnă Roberts?

— Vă rog, Jade. Prietenii, de fapt. Marjorie Steel e prietena mea cea mai bună.

A ridicat imediat din sprâncene.

— Familia Steel?

— Da.

Oare era o problemă?

— Sunt oameni buni cei din familia Steel.

OK, poate nu era o problemă.

— Da, aşa e.

— Şi de cât timp practici dreptul?

Obrajii au început să-mi ia foc.

— Nu practic, de fapt. Abia am primit rezultatele la examenul de intrare în barou în dimineaţa asta.

Am scos hârtia din servietă şi i-am întins-o peste masă domnului Wade.

— Ei, atunci, felicitări! a zâmbit el. Şi bun venit în club.

S-a uitat pe CV-ul meu, scanându-l din priviri.

— Văd că ai fost secretară la Davis şi Stubbs. Bun, foarte bun. Ai experienţă în ce priveşte lucrările municipale?

Am scuturat din cap.

— Mă tem că nu, dar mă descurc într-o sală de judecată. Am asistat-o pe Sherry Malone în mai multe cazuri de malpraxis medical, i-am făcut mare parte din munca de teren.

— După cum îţi poţi imagina, aici, în Snow Creek nu avem prea multe cazuri celebre, a chicotit el. Tot ce e mai serios ajunge la procurorul-şef districtual în Grand Junction. Dar avem o mulţime de amenzi de circulaţie, încălcări ale interdicţiilor de circulaţie, conducerea sub influenţa alcoolului, lovire şi alte violenţe, uneori nişte violenţă în familie. Nimic prea captivant, dar ne descurcăm.

— Cu tot respectul, domnule Wade...

— Te rog, Larry.

Mi-am dres glasul.

— Larry. Cred că nu sunt sigură de ce ai nevoie de un asistent.

— Nu am niciun anchetator în echipă, a răspuns Larry. La şedinţa consiliului municipal de luna trecută, am spus că am nevoie de unul, dar consiliul a sugerat, iar eu am fost de acord, să angajez un avocat asistent în schimb, cineva care să poată face cercetări, dar şi să-mi preia din atribuţii dacă va fi necesar.

— Înţeleg.

Deci aveam să fiu un referent juridic cu un titlu mai pompos. Minunat.

— Nu mă înţelege greşit. Va fi o slujbă grozavă de început pentru tine. Vei învăţa cu ce se mănâncă dreptul municipal şi munca pentru oraş. Şi da, va trebui să faci şi cercetări, dar cei mai mulţi avocaţi fac asta oricum.

Am încuviinţat, muşcându-mi buza. Voiam să întreb cu cât se plăteşte, dar nu eram sigură cum să abordez subiectul.

— Dacă eşti interesată, Jade, mi-ar plăcea să începi de mâine.

— Sunt cu siguranţă interesată. Şi probabil n-ar fi o problemă să încep de mâine. Dar aş putea să întreb de pachetul de beneficii?

La naiba, de ce întrebasem aşa? Aveam tot dreptul să ştiu ce fel de beneficii şi ce remuneraţie aş fi primit.

— Desigur, desigur. Oraşul are un plan de asigurări medicale pentru angajaţi, achitate integral. Dacă ai un soţ sau persoane în întreţinere, ce depăşeşte se va elimina din salariu.

— Nu e o problemă. Nu sunt căsătorită.

— Bun, bun. Acoperim şi asigurări stomatologice şi oftalmologice. Suntem încadraţi în sistemul de pensii de stat.

Am încuviinţat. *Treci la bani.*

— Iar salariul începe de la şaizeci şi cinci de mii de dolari pe an.

Mai puţin decât îmi doream, dar pentru un oraş mic, probabil era o sumă comparabilă.

— Te-ar putea interesa să ştii că salariul mediu al avocaţilor municipali din Statele Unite este de circa nouăzeci de mii de dolari. Dar noi suntem un oraş mic, iar tu eşti o avocată în primul an de practică. Am fost autorizaţi să oferim acelaşi salariu oricărui avocat cu cel mult zece ani de experienţă, aşa că primeşti o ofertă destul de bună.

Nu prea îi puteam combate logica, şi nici nu eram în măsură să o fac.

— Nu ştiu cât de serioase sunt planurile tale de a rămâne aici, în Snow Creek, dar singura firmă privată de avocatură din oraş nu angajează în momentul de faţă, din câte ştiu. Mai e şi Newt Davis, un practician individual care şi-a deschis un birou în cealaltă parte a oraşului acum câteva luni. Dar aud că îi e destul de greu să-şi găsească de lucru şi pentru el.

Uau! Chiar voia să accept postul. Nu prea eram sigură de ce, dar nici nu îmi păsa prea mult, cel puţin nu acum.

— Deci îmi oferiţi postul?

— Da, a zâmbit el.

M-am ridicat.

— Atunci mi-ar face plăcere să accept. Mulţumesc foarte mult... Larry.

S-a ridicat şi el, a ocolit masa până a ajuns la mine şi a întins mâna.

— Atunci bun venit în echipă, Jade. Sunt încântat să te avem aici. Să-ţi fac un tur al biroului. Poţi să-i cunoşti pe ceilalţi membri ai echipei, iar apoi îţi voi da primul tău caz.

— Grozav! Permite-mi doar să mă duc să-i spun prietenei mele că o să fiu prinsă puţin, şi revin imediat.

— Nicio problemă. Întoarce-te când eşti gata.

I-am spus repede lui Marj că am primit slujba şi că poate să o ia înainte. Apoi m-am întors în birou. Larry mi-a întins un dosar de carton.

— Iată primul tău caz, domnişoara consilier, a spus el. Poţi să-l iei acasă în seara asta şi apoi să vii mâine-dimineaţă la prima oră să începi treaba. Aici începem la nouă.

— Sună grozav.

Mi-am pus dosarul în servietă. Larry m-a condus într-un birou mic, dar care cel puţin avea o fereastră. Era decorat simplu, cu o masă de metal, o măsuţă pentru computer, un calculator şi câteva fişete şi rafturi.

— Nu e mare lucru, a zis el, dar merge.

— Ah, e în regulă. Mă voi simţi foarte confortabil aici, am spus eu.

M-a prezentat lui Michelle, secretara noastră, şi lui David, arhivistul.

— Avem un personal destul de restrâns. E un oraş mic, la urma urmei.

— Sunt sigură că totul va fi bine. Mie mi se pare grozav.

— Excelent! Ne vedem mâine-dimineaţă la ora nouă.

— Abia aştept.

În timp ce mă îndreptam către uşă, am scos dosarul din servietă ca să arunc o privire.

Inima mi s-a prăbuşit în stomac.

Municipalitatea împotriva lui Talon Steel.

Capitolul 20
Talon

Cârpa vârâtă în gură îl făcea să-i vină să verse. Avea gust de ciuperci, pământ şi vomă. Băiatul era legat la ochi şi avea încheieturile legate strâns cu sfoară la spate. Numai picioarele îi erau libere, dar epuizarea nu-l lăsa să-şi lovească răpitorii. Deja îi lovise şi-i lovise şi-i lovise din nou... şi tot ajunsese aici.

— Hai, du-te acolo, înăuntru! a spus o voce.

O pereche de braţe puternice îl forţă să coboare un şir lung de trepte, iar el aproape se împiedică.

— Bine ai venit acasă, târfuliţă! a zis un alt glas. O să-ţi placă aici. O să avem grijă să te simţi foarte confortabil, a râs omul într-un mod straniu.

Rău. Ca un şarpe negru care se strecoară în întuneric, cu ochii roşii sclipind. Aşa suna vocea aceea. Răul pur.

Băiatul se cutremură. Când ajunse la capătul scărilor, bărbaţii îl împinseră într-un colţ.

— Eşti gata, băiete? a zis prima voce. Eşti gata?

Cu căluşul încă în gură, băiatul nu putu răspunde. Gata pentru ce?

Află în curând.

* * *

— Te rog, Steve. Nu suport cătuşele.

Transpiram pe bancheta maşinii de poliţie, cu mâinile legate la spate. Am încercat să trag adânc aer în piept. Nu puteam inhala destul.

— Scuze, Tal! Tre' s-o fac ca la carte. Ştii asta, a zis ofiţerul Steve Dugan. De ce l-ai bătut pe puştiul ăla?

Nu i-am răspuns. Ştiam că e mai bine să nu vorbesc. În plus, băiatul avea 25 de ani, cel puţin. Nu era un puşti.

Jumătate de oră mai târziu, am ajuns la Secţia de Poliţie şi Tribunalul din Snow Creek, de lângă clădirea Administraţiei Municipale. Steve a ieşit din maşină şi mi-a deschis uşa.

— Haide, Tal!

Am rămas paralizat. În cap îmi zbârnâia zgomotul alb.

— Haaaaideeee... Tallll...

Vocea lui Steve era profundă şi întinsă, ca şi cum ar fi fost distorsionată în timp.

O mână cărnoasă m-a apucat de braţ.

M-am smucit să scap.

— Nu! am strigat eu. Nu vin!

— Doamne, Talon, ce-i cu tine?

Frânturi de imagini mi s-au format în minte. Mă întorceam din Grand Junction... singur acasă... soneria de la uşă... Steve... arestat... cătuşe...

Nu rezistasem până acum. De ce nu rezistasem? Totul era în ceaţă. O ceaţă neagră şi malefică. O ceaţă cu un tatuaj cu o pasăre phoenix...

M-am ridicat, am ieşit din maşină şi l-am lovit pe Steve în piept cu piciorul. El s-a prăbuşit la pământ, iar eu am fugit. Am fugit şi am tot fugit... cum ar fi trebuit să fug cu ani în urmă...

Până când am devenit o scândură. Corpul meu s-a prăbuşit pe asfalt cu o bufnitură, iar muşchii mi-au fost cuprinşi de spasme. Trebuia să mă piş, să mă cac. Nu mă puteam mişca deloc.

— Ajutaţi-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă!

Nu a venit nimeni.

Niciodată nu venea nimeni.

Muream. Era evident că muream, şi nimănui nu-i păsa. Minut după minut...

Nimeni...

— Bun, haide, Steel!

Un braţ m-a ajutat să mă ridic.

— Ce ţi-a trecut prin cap, să loveşti un poliţist?

— E în regulă, sergent!

Vocea lui Steve.

— Trece doar printr-o perioadă mai grea. Nu depun plângere. Pistolul cu electroşocuri a fost o pedeapsă suficientă.

Pistol cu electroşocuri. Fusesem electrocutat. Am privit în jos. Aveam pantalonii uscaţi, slavă Domnului. Nu făcusem pe mine. Deşi aveam mâinile încă legate, îmi puteam mişca degetele. Am făcut un pas în faţă. Puteam să merg. Mă durea capul, de parcă un ciocan îmi izbea tâmplele.

— Eşti bine, Tal? a întrebat Steve. Zece secunde de electroşocuri e mult de suportat.

Zece secunde? Mai degrabă o oră.

— Nu e locul meu aici, a fost tot ce am spus.

— Ba e, atunci când rupi în bătaie pe cineva, a spus o voce, alta decât a lui Steve.

M-am întors. Un poliţist mai în vârstă — probabil sergentul — avea pistolul îndreptat către mine. L-a ţinut aşa tot timpul cât Steve m-a condus în clădire. Nu mă temeam de pistoale. Pe lume se găsesc alte modalităţi de tortură mult mai rele.

Din nou zgomot neclar în timp ce ei completau hârtiile, îmi luau amprentele şi îmi făceau fotografiile din faţă şi din profil.

Din nou în timp ce mă priveau cum mă dezbrac şi mă îmbrac cu hainele portocalii de deţinut pe care mi le dăduseră.

Din nou când m-au împins într-o celulă.

Cu mâinile libere de-acum, m-am ghemuit în colţ, iar zgomotul a dispărut în cele din urmă. Voci întunecate şi sinistre l-au înlocuit, aruncându-mă înapoi în timp.

* * *

Băiatul s-a ghemuit în colţul beciului întunecat, săgetat de durere, cu sângele pătând pătura cenuşie ponosită pe care i-o dăduseră răpitorii. Vomitase ce îi mai rămăsese în stomac — biscuiţi cu fulgi de ovăz şi o felie de pepene verde, gustarea lui de după-amiază.

Lângă el era un sendviş. Îl lăsaseră după ce terminaseră.

Nu putea mânca. Nu o să mai mănânce niciodată.

Cel puţin acum nu mai era legat. Îl încuiaseră acolo. Singur.

„Ridică-te! Ridică-te şi încearcă să găseşti o ieşire!", i-a poruncit vocea din capul său.

Dar corpul îi era slăbit. Sfâşiat. Folosit. Nu se putea mişca.

Fratele lui mai mic scăpase. Fugise ca vântul când băiatul îi spusese s-o facă. Slavă Domnului!

„Haide! Ridică-te!" Din nou vocea interioară. „Nu meriţi asta. Ieşi de aici! Poţi să-ţi revii. Poţi să mergi mai departe. Luptă, la naiba, luptă!"

Băiatul nu se mişca.

Iar vocea nu s-a mai auzit.

Capitolul 21
Jade

Am răsfoit repede dosarul. Colin depusese plângere împotriva lui Talon pentru lovire şi alte violenţe. La naiba! La asta nici nu mă gândisem, şi probabil ar fi trebuit să o fac. Un lucru era sigur — nu puteam lua cazul. Aveam conflicte de interese majore de ambele părţi.

Am vrut să spun asta, dar Larry nu i-a luat-o înainte.

— Talon Steel tocmai a fost arestat azi. Din câte ştiu, e în clădirea de lângă noi, în celula de la secţia de poliţie. Sunt sigur că unul dintre fraţii lui bogaţi o să-l scoată pe cauţiune din clipă în clipă.

Am rămas cu gura căscată. Cel puţin era în siguranţă. Pe unde umblase? Probabil fusese arestat după ce plecasem eu la lucru de dimineaţă. Mi s-a făcut pielea de găină. Nu suportam gândul că era ţinut într-o celulă rece şi umedă.

— Domnule Wade...

— Larry, te rog.

Am încuviinţat.

— Larry, ştii că stau la ferma Steel. Şi simt că e obligaţia mea să-ţi spun şi că presupusa victimă din acest caz, Colin Morse, e fostul meu

logodnic. Aşa că în mod evident, înţelegi că am un conflict de interese. Nu cred că pot să lucrez la acest caz.

— Prostii. Într-un oraş mic ca al nostru, întotdeauna există un fel de conflict, într-un fel sau altul. Cu toţii ne cunoaştem.

— Dar eu...

— Nu e nicio diferenţă faţă de ce vedem tot timpul aici. Vei lua cazul. Domnul Morse stă la un hotel din Grand Junction. Datele sale de contact sunt în dosar. Nu ştiu dacă domnul Steel şi-a angajat un avocat, dar dacă vrei să te duci la secţia de poliţie să vorbeşti cu el, acum ar fi momentul potrivit.

Nu-mi venea să cred. Poate că Larry nu credea că ceea ce face nu e deloc etic, dar eu cu siguranţă aşa credeam. Da, am înţeles că într-un oraş mic potenţialul de apariţie a unui conflict de interese e destul de ridicat, dar eu aveam conflicte de ambele părţi ale cazului.

— Larry, te rog în calitate de profesionist. Te rog să nu mă forţezi să iau cazul.

— Jade, îi cunosc pe băieţii Steel de când erau copii. Am un conflict de interese la fel de mare ca al tău. Dar cineva trebuie să preia cazul.

— Nu, nu ai un conflict la fel de mare ca al meu. Eu am conflicte de ambele părţi. Am fost logodită cu presupusa victimă, pentru Dumnezeu. Şi am fost martoră la atac.

Larry s-a făcut roşu la faţă. Întrecusem măsura? Voiam foarte mult acest post, şi eram încântată că Larry îmi oferea această oportunitate.

— Dacă nu poţi prelua cazurile pe care ţi le aloc, va trebui să găsesc un alt avocat pentru postul tău.

Da, întrecusem măsura. Ştiam ce înseamnă o încălcare a eticii, dar aveam nevoie de locul acesta de muncă. Nu puteam să rămân la fermă la nesfârşit. Şi avea dreptate când spunea că într-un oraş mic sunt conflicte de interese la tot pasul. În plus, aşa puteam să mă asigur că Talon nu avea să fie pedepsit prea aspru. Dintr-un motiv necunoscut, nu mi se părea în regulă să predau controlul asupra

sorții lui Talon lui Larry sau oricui altcuiva. O să mă asigur că Talon își va lua un avocat, și orice avocat care își merita licența urma să se asigure că nu mă voi ocupa de caz.

— Nu, nu e nevoie să găsești un alt avocat. Apreciez oportunitatea de a lucra aici. Voi prelua cazul.

— Cred că e o decizie înțeleaptă. Dar te sfătuiesc să nu-mi mai pui vreodată etica la îndoială, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, Jade.

Am încuviințat. Nu aveam nicio îndoială. Din ce învățasem la cursul de etică juridică, Larry încălca în mod evident principiile etice dându-mi acest caz, drept urmare, și eu făceam același lucru. Dar *eram*, într-adevăr, într-un oraș mic. Avea sens ce spunea. Dacă am fi fost atât de stricți în privința conflictelor de interese, ar fi trebuit să aducem avocați externi pentru urmărirea fiecărui caz, ceea ce nu era convenabil. Așa că urma să lucrez la caz cât de bine puteam. Nu voiam ca Talon să ajungă la închisoare. Puteam să am grijă să plătească daune și să facă muncă în folosul comunității sau ceva asemănător.

Am ieșit din clădire, iar Marj mă aștepta cu mâncare la pachet.

— Am luat ceva de mâncare. Mă gândeam să mâncăm în parc. E o zi așa de frumoasă. Poate ne ajută să ne luăm gândul de la Talon.

Talon. De ce trebuia să fiu eu cea care să-i spună?

— Talon s-a întors, am zis eu.

Ea a zâmbit.

— Serios? Unde e? Ce s-a întâmplat?

Apoi i-a picat fața.

— O, Doamne!

Am înghițit în sec, dând aprobator din cap.

— Marj, nu pot să iau masa cu tine chiar acum. Trebuie să mă duc la poliție. Am un caz de care trebuie să mă ocup. Talon a fost arestat. Colin a depus plângere împotriva lui pentru lovire și alte violențe. De-asta îl căuta poliția aseară.

Marj și-a dus mâna la gură.

— Ce ne facem? Vin cu tine.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să merg singură. Asta ține de serviciu.

— Dar e fratele meu.

— Tocmai de-aia trebuie să merg eu. Tu ești prea implicată emoțional.

Ce tâmpenie! Și eu eram la fel de implicată emoțional, dacă nu mai mult.

— În plus, asta e treaba mea.

— Dar tu lucrezi pentru avocatul municipal. Asta înseamnă...

Am dat din cap.

— Da, asta înseamnă că lucrez împotriva lui Talon. Dar nu-ți face griji. O să am grijă să aibă cât mai puține neplăceri cu putință. Îți promit.

— Trebuie să mă duc la firmă și să-i angajez un avocat, a spus Marj.

Am încuviințat.

— E o idee bună. Grăbește-te! E aproape cinci. S-ar putea să închidă curând. O să-i spun că e pe drum un alt avocat.

Marj a plecat în fugă, cu mâncarea noastră cu tot, în timp ce eu m-am îndreptat cu greu către secția de poliție.

Cincisprezece minute mai târziu, stăteam la o masă dintr-o sală din secția de poliție, față în față cu Talon. Chiar și în portocaliu, era un zeu. Făcea uniforma de deținut să pară făcută de Armani.

Nu vorbea, și era clar că e cu nervii întinși la maximum. I se citea pe față, de la buzele strânse și maxilarul încleștat până la fruntea încruntată.

Mi-am dres ușor glasul.

— Talon, vreau să știi că poți avea un avocat de față la această discuție.

— Adică nu ești avocatul meu?

Am clătinat din cap. Cât mi-aș fi dorit să fiu.

— Nu, sunt avocatul municipal asistent. Larry Wade m-a angajat și mi-a dat cazul ăsta.

Talon şi-a dat ochii peste cap.

— Of, pentru Dumnezeu...

S-a uitat urât la mine.

— Ştiu la ce te gândeşti. Dar o să fie bine. Pot să am grijă ca totul să se termine cu bine. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-ţi găsim un avocat.

— Jade, trebuie să mă scoţi de aici. Nu vreau un avocat.

— Dacă vrei să ieşi de aici, ai nevoie de avocat. Marj se duce chiar acum la firmă să-ţi găsească pe cineva.

— Papagalii ăia? Nu l-aş plăti pe niciunul dintre ei să mă reprezinte.

— Talon...

— Pledez vinovat, la dracu'! Pledez vinovat, ce mama naibii! Trimite-mă la închisoare!

Pentru o clipă creierul mi s-a zăpăcit. Îl auzisem bine?

— Talon, o să consider că tot ce vorbim e neoficial. Nu ştii ce spui.

— Eşti o reprezentantă a oraşului Snow Creek, drept urmare şi a statului Colorado. Pledez vinovat în faţa ta, funcţionar al instanţei. Ia-mi declaraţia şi trimite-mă la dracu'!

Ce era cu el? Acum trei secunde voia să-l scot de aici.

— După cum spuneam, am continuat cu dinţii încleştaţi, tot ce vorbim e neoficial. Conversaţia asta nu are loc. Orice declaraţie de vinovăţie pe care vrei s-o depui la mine nu va fi înregistrată. Nu iau nicio declaraţie de la tine, doar de la avocatul tău.

S-a lăsat pe spate pe scaun şi a oftat.

— Cum vrei.

— Uite, eu pot să te ajut. Colin e un om rezonabil. Sunt sigură că va fi de acord să-şi retragă plângerea dacă îi plăteşti daune.

— Nu-i plătesc nimic dobitocului.

— Talon, l-ai bătut măr. S-ar putea să aibă facturi medicale. Îi eşti dator măcar cu atât.

Talon nu a spus nimic, doar şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat urât la mine.

— Fii rezonabil.

— Să fiu rezonabil? Vrei să fiu rezonabil? A venit poliția la mine acasă de dimineață, m-a luat din casă cu cătușe la mâini, ce naiba, ca pe un infractor de rând. M-au închis într-o celulă, Jade. Habar n-ai...

— Habar n-am ce? La ce te așteptai? Când bați pe cineva de-i sună apa-n cap, omul ăla poate decide să depună plângere. *Ești* un infractor, Talon. Dar putem să rezolvăm toată treaba asta, dacă mă lași să te ajut.

Talon a închis ochii. Erau încercănați, iar ridurile erau mai pronunțate decât de obicei. Era clar că nu dormise noaptea trecută. Unde fusese? Intenționam să întreb, dar a început el să vorbească.

— Poate nu vreau să se rezolve. Poate sunt prea obosit ca să rezolv treaba asta.

— Fii atent, și dacă pledezi vinovat, probabil n-o să ajungi la pușcărie pentru lovire. Colin e bine. Nu are probleme pe termen lung. Probabil o să iei o amendă, sau o să plătești daune morale, poate faci niște muncă în folosul comunității. Probabil n-o să stai nici măcar o zi la pușcărie.

— Se întâmplă să știu că lovirea în statul Colorado se pedepsește cu până la trei ani de închisoare, a spus ridicând din sprâncene.

— Văd că ești familiarizat cu codul penal din Colorado.

— Citesc mult, a spus el. Nu dorm niciodată, ai uitat?

Am oftat. Ce să mă fac cu el? Părea hotărât să se distrugă singur. Ei, bine, nu sub ochii mei.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar eu m-am întors.

Un ofițer în uniformă a condus un bărbat în sală.

— Domnule Steel, a ajuns avocatul dumneavoastră, a zis ofițerul.

M-am ridicat și i-am întins mâna.

— Sunt Jade Roberts, de la biroul avocatului municipal.

— Peter O'Keefe, s-a prezentat el strângându-mi mâna. Vă deranjează dacă vorbesc cu clientul meu între patru ochi?

Am clătinat din cap.

— Deloc.

Talon s-a ridicat.

— Mă deranjează pe mine. Rămâne.

— Talon, nu e o idee bună. Domnul O'Keefe a venit să te ajute.

M-am întors către avocat.

— Poate dumneavoastră reuşiţi să-i băgaţi minţile în cap.

— Domnule Steel, sora dumneavoastră mi-a explicat circumstanţele şi mi-a explicat şi modul în care doamna Roberts e implicată. Voi încerca să o scot din gestionarea cazului pe motiv de conflict de interese.

— Ca să ştiţi, am zis eu, am încercat deja să nu mă ocup de acest caz. Larry n-a vrut să mă lase.

O'Keefe a încuviinţat.

— Larry are tendinţa de a ocoli principiile etice ori de câte ori poate.

Nu aveam niciun dubiu.

— Îmi puteţi lua cazul dacă vreţi, dar sunt dispusă să ajungem la o înţelegere destul de bună.

Am apăsat clanţa.

— Anunţaţi-mă când sunteţi gata să discutăm.

— La dracu'!

M-am întors şi l-am înfruntat din priviri pe Talon după izbucnirea lui.

— Nu m-am făcut înţeles? Am zis că rămâne.

O'Keefe a scos un oftat greoi.

— Bine. Dar dacă îţi spun să taci, atunci cel mai bine ar fi să taci. Poate putem să rezolvăm treaba asta azi.

— E rezolvată deja. Pledez vinovat. Vreau să merg la puşcărie.

Eu am clătinat din cap.

— Talon, te rog! Nu există niciun motiv pentru care să mergi la puşcărie. Colin nici măcar nu e atât de rănit.

— Mă tem că nu prea înţeleg ce spuneţi, domnule Steel, a zis O'Keefe. Doamna avocat municipal e clar dispusă să lucreze cu noi. De ce vă împotriviţi aşa?

— Am săvârşit o infracţiune. Locul infractorilor e la puşcărie.

— Teoretic, e vorba de o contravenție, nu de infracțiune, am spus eu.

— Doamna Roberts are dreptate. Nu ai fost acuzat de nicio infracțiune. De fapt, încă nu ai fost acuzat de nimic. Doar ai fost arestat. În momentul de față, sora ta se ocupă de eliberarea pe cauțiune. Ar trebui să ieși de aici în câteva ore.

— Nu, cred că am să rămân.

Am ridicat mâinile în aer, neputincioasă.

— Vă las să vă duelați.

M-am întors către O'Keefe.

— Mă tem că încă nu am cărți de vizită. Azi e prima zi.

Mi-am scris în grabă numărul de telefon pe un bilețel autocolant.

— Mă găsiți la numărul ăsta.

— Vă mulțumesc. Ținem legătura, a spus el.

— Ți-am spus că rămâne!

Am plecat.

Capitolul 22
Talon

Peter O'Keefe era un idiot. Ce i-o fi trecut lui Marj prin cap să-l trimită pe el? Stătea în fața mea și mă umplea de salivă de fiecare dată când vorbea. Mi-a pus câteva întrebări despre afurisitul de Colin, iar eu am răspuns sincer.

— Sunt destul de sigur că putem rezolva pledând pentru lovire din culpă, poate scăpăm cu muncă în folosul comunității. N-ar trebui să fie mare lucru.

— Jade e de părere că ar putea să-l convingă pe tip să-și retragă plângerea.

— Nu ne putem baza pe asta. Dar ar fi grozav dacă ar reuși.

— Mă rog. Nu-mi pasă dacă rămân aici, chiar nu-mi pasă.

Ce mai minciună! Nu suportam gândul să fiu închis. Nervii mei erau un amestec de gelatină. Dar o să mă ocup de asta și aveam s-o fac dacă asta însemna că nimeni altcineva nu va fi distrus din cauza mea. Locul meu era undeva unde nu puteam răni pe nimeni. Chiar dacă zidurile se închideau în jurul meu. Puteam s-o fac. Mai trecusem prin asta o dată.

— Domnule Steel, vorbiţi prostii! După ce ieşiţi de aici, veţi înţelege.

O'Keefe a scos o carte de vizită din portofel şi mi-a întins-o peste masă.

— O să vă ignor pledoaria pentru că în momentul de faţă nu sunteţi în măsură să pledaţi în niciun fel. Acuzaţiile încă n-au fost formulate oficial.

— Nu-mi pasă.

— Ar trebui să înceapă să vă pese. Ţinem legătura.

O'Keefe s-a ridicat, dar înainte să iasă, în cameră a intrat un ofiţer în uniformă.

— Steel, a spus el, ţi s-a plătit cauţiunea. Eşti liber.

Grozav. Liber. Liber ca pasărea cerului. Liber să mă bucur de viaţă.

Ce tâmpenie! Nu aveam să fiu liber niciodată.

L-am urmat pe ofiţer până la un vestiar. El mi-a dat o pungă de hârtie.

— Aici sunt bunurile tale personale. Mergi şi schimbă-te! Ne vedem în faţă, şi te scot de aici.

Am luat punga fără să scot un cuvânt. Ce era de zis? Mulţumesc? De data asta nu a rămas să mă privească în timp ce mă îmbrac. Am aruncat punga pe bancă şi m-am aşezat, iar zidurile albe de beton zvâcneau în ritmul inimii mele.

Zidurile înaintau din nou…

Nu merg acolo. Nu pot.

Dar zidurile monstruoase se apropiau clătinându-se. Podeaua s-a înclinat, iar eu am căzut de pe bancă, cu pielea lipicioasă, cu inima bubuindu-mi în piept. Mă uitam la tavanul gol, iar luminile fluorescente mă orbeau. Mi s-a întors stomacul pe dos, iar bila mi-a urcat în gât.

Trebuia să respir. Nu puteam… să… respir…

Ajutor! Cuvintele mi s-au blocat în gât. Am urcat înapoi pe bancă, într-un loc sigur. *Respiră, Talon! Respiră! Dacă îţi pierzi iar cunoştinţa, n-o să te lase niciodată în pace.*

Glasul băiatului devenise răguşit de atâta urlat. Unghiile îi erau tocite, iar vârfurile degetelor erau pline de coji, fiind rănite de la cât zgîriase zidurile de beton.

După o vreme, nu a mai strigat, iar în cele din urmă glasul i s-a refăcut şi degetele i s-au vindecat. Stătea jos, înconjurându-şi picioarele cu braţele, odihnindu-şi bărbia pe genunchi.

Se obişnuise cu condiţiile sale. În colţul camerei stătea o găleată în care îşi făcea nevoile. Răpitorii i-o schimbau numai când veneau după el. Zilele se împleteau laolaltă. Oare fuseseră aici ieri? Sau trecuse mai mult timp? Uneori primea trei mese pe zi. Alteori nu primea nimic. Stomacul încetase de mult să-i mai ceară de mâncare. Uneori îi aduceau apă. Cel mai adesea îl chinuiau cu paharul plin cu apă cu gheaţă.

Nopţile erau cele mai urâte. Podeaua de beton era deseori rece, chiar dacă era vară. Mai era vară? Zilele se rostogoliseră una după alta. De cât timp era aici? La început, ţinuse evidenţa fiecărei dăţi când veniseră la el, dar încetase să o mai facă. Nu voia să se gândească la momentele acelea.

Uşa de la cămăruţă s-a deschis, şi unul dintre ei a coborât scările, cu cagula pe faţă, desigur. Întotdeauna purtau cagule.

Nu a vorbit cu băiatul, doar i-a lăsat o tavă cu mâncare. Băiatul nu a îndrăznit să se mişte până ce bărbatul nu a urcat, şi nu a încuiat uşa. Apoi s-a dus împleticindu-se la tavă şi a înghiţit fiecare bucăţică de mâncare lipsită de gust. Poate era otrăvită.

* * *

M-am ridicat brusc când ofiţerul a intrat din nou în vestiar. Zidurile s-au întors zburând la locurile lor.

— Gata, domnule Steel?

Am încuviinţat. Eram în regulă. Totul era în regulă. Trebuia să ajung acasă. Trebuia s-o văd pe Jade. Ea avea să rezolve totul.

Marjorie şi Jade stăteau în sala de aşteptare. Marj a venit în fugă la mine şi mi s-a aruncat în braţe.

— Talon! Am fost atât de îngrijorată. Eşti bine?

Nu puteam să-i spun că tocmai avusesem un atac de panică.

— Sunt bine.

Jade nu a spus nimic, dar s-a ridicat, iar ochii ei albaştri-cenuşii mă săgetau ca două lănci.

— Hai să mergem acasă! a zis Marj.

Acasă. Unde era acasă, de fapt? De douăzeci şi cinci de ani nu mă simţeam ca şi cum aş fi fost acasă. Am ieşit împreună. Maşina lui Marj era parcată în apropiere, pe stradă. Jade încă nu spusese nimic.

— Ţi-e foame? a întrebat Marj. Putem să ne oprim să luăm ceva. Eu şi cu Jade am mâncat deja.

Am clătinat din cap. Nu, nu mi-era foame. Rareori îmi era foame. Mâncam ca să trăiesc. La dracu'! Ratasem friptura făcută de Marj la cină seara trecută. Trebuia să-mi cer scuze. Doamne... Nu suportam s-o rănesc pe sora mea. Nu suportam să-i rănesc pe fraţii mei.

— Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat asta, Talon!

Ochii lui Marj se umplură de lacrimi.

Puteam să suport orice, mai puţin lacrimile ei. Atâtea lacrimi au fost vărsate pentru mine de-a lungul vieţii. Mă săturasem până peste cap de aşa ceva.

După aceea, Marj a încetat să mai vorbească, şi am rămas cu toţii tăcuţi în jumătatea de oră pe care am făcut-o până la fermă. Eu stăteam pe scaunul din faţă lângă Marj, iar Jade stătea în spate. Nu o puteam vedea, dar prezenţa ei mă înconjura, mă învăluia, mă pătrundea. Ea era înăuntrul meu, iar eu eram tras în alte direcţii. O parte din mine o dorea mai mult decât orice, dar cealaltă parte o îndepărta. Nu puteam suporta gândul că o s-o rănesc, iar dacă va rămâne, avea să fie rănită. Eu eram vraişte — şi nici ea, nici altcineva nu trebuia să aibă de-a face cu mine.

Am ajuns la fermă, iar Jade s-a dus în camera ei fără niciun cuvânt. Am urmărit-o pe hol, îndepărtându-se. Numai ea putea face un costum bleumarin conservator să pară mai sexy decât orice altceva. Voiam să sfâşii materialul de pe ea şi s-o fut ca lumea chiar acolo.

Dar asta trebuia să mai aştepte. Marj mă răsfăţa şi se gudura pe lângă mine. Mă simţeam vinovat. Ratasem cina pregătită de ea, dar Marj nu a deschis subiectul ăsta. În schimb, mi-a pregătit un ceainic plin şi mi-a spus să mă duc în cameră să mă odihnesc. Odihna era ultimul lucru de care aveam nevoie. Da, eram în permanenţă obosit, dar în momentul de faţă, corpul meu era agitat. Trebuia să rămân în mişcare, trebuia să mă eliberez de presiune. Trebuia să mă eliberez...

Şi ştiam unde puteam găsi eliberarea. Cum să trec de Marj era problema.

După ce am aşteptat o vreme, m-am strecurat afară din dormitor şi am traversat holul până la camera lui Jade. Am bătut încet la uşă.

— Intră.

Se schimbase de costum şi stătea pe pat îmbrăcată într-o pereche de jeanşi scurţi şi un maiou roz-bombon. Penisul meu a reacţionat din prima. Pe pat mai erau un dosar de carton şi câteva documente răsfirate.

Jade a ridicat privirea către mine.

— Hei, tocmai mă uitam prin dosarul tău.

— Deci chiar ai de gând să lucrezi la caz, ha?

A clătinat din cap.

— Nu şi dacă pot să mă sustrag. Dar am nevoie să cooperezi.

— Crezi că poţi să-l convingi pe păpuşel să-şi retragă plângerea?

— O să încerc. Şi chiar dacă nu şi-o retrage, ai şanse mari să obţii negocierea pedepsei. Dar, sincer, punem carul înaintea boilor. Încă n-au fost formulate acuzaţiile oficiale.

— Păi, tu eşti avocata municipală. Tu formulezi acuzaţiile, nu-i aşa?

Jade a dat din cap.

— Larry face asta, mă tem. Dar am să-i recomand să fim destul de indulgenţi în cazul ăsta.

— Nu-ţi face iluzii, am zis eu. Oamenii buni din Snow Creek abia aşteaptă să le-o tragă fraţilor Steel.

A ridicat din sprâncene.

— De ce spui asta?

Nu eram sigur de ce spusesem asta, ca să fiu sincer. Din câte știam eu, nu avea nimeni nimic împotriva noastră în oraș.

— Nu știu. Pentru că noi suntem fermierii bogați. Jumătate din oraș e al nostru.

Ea a dat din cap.

— Înțeleg.

S-a oprit o clipă.

— Și unde ai fost aseară, de fapt? Marj s-a spetit să gătească o cină delicioasă pentru noi toți. A fost tare jignită că n-ai venit.

Am înghițit în sec. Ce puteam să spun? Până la urmă nu a trebuit să spun nimic, fiindcă Jade a continuat să vorbească.

— Iar apoi a venit polițistul ăla să te caute, spunând că are un mandat de arestare. Ai idee măcar prin ce ne-ai făcut să trecem? Eu eram moartă de îngrijorare. Dar lasă-mă pe mine. Cum rămâne cu Marj și cu frații tăi? Niciunul dintre noi n-a pus geană pe geană azi-noapte.

Am pufnit în râs.

— Bun venit în club.

— În niciun caz. Înțeleg că ți-e greu să dormi și îmi pare rău. Dar asta nu schimbă cu nimic ce ai făcut aseară. Iar acum ai somnifere. De ce nu le iei?

Nu știam ce să spun. Vorbea în continuare.

— Îi datorezi scuze surorii tale. Și pentru Dumnezeu, unde ai fost aseară? Oamenilor de aici le pasă de tine, să știi. Nu poți să-ți iei zborul așa când soră-ta te așteaptă la cină, și apoi să ne trezim cu un polițist la ușă...

— Hei! Nu știam că Steve o să vină acasă. Nu e vina mea că afurisitul ăla de fost iubit al tău i-a făcut să mă aresteze.

— Nu e vina ta? Tu te asculți ce spui, Talon?

A clătinat din cap.

Eu am privit în pământ. Nu știu de ce am spus că nu e vina mea. Dar el o săruta, o atingea...

— Ți-am spus că pledez vinovat.

— Şi iar ne întoarcem la asta, a oftat Jade. Chiar eşti hotărât să-ţi distrugi viaţa, nu-i aşa?

Nu era nevoie să-mi distrug eu viaţa. Era deja atât de distrusă că nu se mai înţelegea nimic din ea.

— Bine. Ce trebuie să fac? O să-şi retragă plângerea?

Ea s-a uitat din nou la dosarele de pe pat, clătinând din cap.

— Bine, o să vorbim despre cazul tău, de vreme ce de fiecare dată când e vorba de ceva personal, te închizi ca o scoică.

Şi-a dres glasul.

— Sincer, nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Am încercat să-l sun pe Colin şi i-am lăsat un mesaj vocal. Când o să mă sune înapoi, mă ocup de asta. La urma urmei, îmi e dator cu mult mai mult decât atât.

— De ce îţi e dator?

Gândul că el îi datora ceva mă făcea să scrâşnesc din dinţi.

— Alo? M-a părăsit în faţa altarului şi m-a umilit dincolo de orice limită. S-a întors aici să-şi ceară scuze şi să încerce să rezolve lucrurile, totuşi. O să-i spun că poate să rezolve lucrurile retrăgându-şi plângerea.

— Nu-i nevoie să-ţi foloseşti favorurile pe spinarea mea.

Jade a strâns hârtiile şi le-a pus la loc în dosarul pe care l-a strecurat într-o servietă îngustă. Apoi a ridicat privirea către mine, cu ochii uşor înlăcrimaţi.

— De ce nu vrei să te ajut? Sunt aici şi sunt dispusă să te ajut. Eu ţin la tine.

Am simţit furnicături în tot corpul.

— Nu, nu vreau să ţii la mine.

A venit repede pe marginea patului şi s-a ridicat, înfruntându-mă.

— Nu te înţeleg, Talon! Ne-am simţit extraordinar împreună, şi nu-mi spune că n-ai simţit şi tu legătura dintre noi. Ştiu că ai simţit-o.

Nu am spus nimic. Nu puteam să neg. Simţeam legătura şi mă speria de moarte. Oricât de mult mi-aş fi dorit să mă desprind, nu puteam să stau departe de ea.

— Fii atent, ai fost foarte clar când mi-ai spus cum stau lucrurile când a început toată treaba asta. N-o să te îndrăgosteşti de mine.

Foarte bine, pot să fac față. Dar pentru numele lui Dumnezeu, acum pot să te ajut! Te rog să mă lași, a spus ea, cu buzele tremurând.

Toate gândurile mi-au dispărut din minte. Am apucat-o, am tras-o spre mine și am sărutat-o.

Ca de obicei, a răspuns din prima, deschizându-se, strecurându-și limba mătăsoasă lângă a mea. Avea gust de căpșune și dulceață, iar eu tânjeam după aroma ei.

Și-a pus brațele pe după gâtul meu și și-a apăsat sânii de pieptul meu. Când a trebuit să respir, am întrerupt sărutul.

— Doamne, ce mi-ai făcut? am spus cu gura lipită de gâtul ei.

Nu a răspuns. Doar mi-a aplicat sărutări mărunte pe piept. Tânjeam după atingerea ei. Era ceva la ea... Să fiu cu ea...

Aproape mă simțeam întreg.

Am împins-o ușor.

— Dă-ți jos hainele! am poruncit eu.

M-am dus la ușă s-o încui. Când am revenit, ea stătea în picioare în fața mea, goală și ispititoare. Atât de frumoasă. I-am trasat o linie cu degetul de la obraz până la bărbie, mai jos spre gât, peste sânii plini și umflați, și am trecut rapid cu degetul peste un sfârc. Ea a gemut și a tresărit.

— Acum dezbracă-mă! am zis.

M-a împins până când m-am așezat pe pat, apoi a îngenuncheat în fața mea, scoțându-mi cizmele și șosetele. S-a ridicat senzual, mi-a desfăcut catarama de la curea, și mi-a deschis fermoarul jeanșilor.

Penisul mi se zbătea. O doream atât de mult. Voiam s-o am sub mine, ascultătoare.

S-a ridicat și m-a tras în picioare. Mi-a scos boxerii și jeanșii. Apoi și-a îndreptat atenția asupra cămășii mele, desfăcându-i nasturii și trăgându-mi-o de pe umeri până când am ajuns la fel de gol ca ea.

— Întinde-te pe pat, cu fața în jos, am spus...

M-a privit cu ochii aceia albaștri de oțel, apoi a făcut ce i-am spus. O puteam poseda acum, o puteam poseda oricum voiam. M-ar

fi lăsat. Îmi acorda puterea asta. Avea încredere în mine. Aşa nedemn cum eram, ea avea încredere în mine.

Mi-am luat jeanşii de pe podea şi am scos baticul albastru din buzunar. I-am legat repede mâinile la spate.

Ea s-a încordat, dar nu a spus nimic.

— OK? am întrebat eu.

A dat din cap şi mi s-a părut că aprobă, dar nu eram tocmai sigur.

— Trebuie să-mi răspunzi. Verbal.

— OK, a zis ea.

Mi-am trecut degetul peste sferele fundului ei frumos şi apoi prin crăpătură. Jade s-a cutremurat.

— Închide ochii! am spus eu.

Ea m-a ascultat.

— O să fac ce vreau cu tine, ochi-albaştri, am zis eu. Dacă vrei să mă opresc, îmi spui să mă opresc. OK?

Din nou, a încercat să dea din cap.

— Verbal, am spus eu.

— OK, a răspuns ea, cu glasul uşor tremurând.

Chiar era pregătită pentru aşa ceva? Nu ştiam, dar avea să mă oprească dacă trebuia.

Începând cu degetele ei de la picioare, am atins-o în treacăt cu mâna până sus, pe picioarele fine, până la fund, apoi pe spate, până la umeri. Nu i-am lăsat niciun milimetru de piele neatins. Când am coborât din nou şi am atins-o între picioare, era udă toată. Oh, Doamne! Nicio femeie nu-mi mai răspunsese vreodată ca Jade.

— Eşti udă, scumpo. Eşti atât de udă pentru mine.

A încercat din nou să dea din cap.

— O să alunec în tine acum, scumpo, am zis eu. Ţine-ţi picioarele strânse aşa, iar eu o să alunec drept în pizda aia dulce. O să fie atât de strâmtă, şi o să se simtă atât de bine.

I-am dat o palmă delicată peste fund. A tresărit, dar nu a spus nimic. Îi spusesem să-mi zică să mă opresc dacă trebuie, aşa că am

continuat. Am plesnit-o din nou peste fund, de data asta puţin mai tare. Fesele i-au căpătat o nuanţă rozalie seducătoare. Apoi m-am aplecat şi le-am acoperit cu săruturi ca să-i potolesc usturimea.

— Îţi place, scumpo? Îţi place când îţi dau palme peste fund?

— D-da, s-a bâlbâit ea.

De data asta aveam s-o iau uşor. Oricât de mult mi-ar fi plăcut s-o plesnesc peste fundul ei drăguţ până i-l înroşeam, nu puteam s-o fac. Trebuia să mă înţeleagă mai bine înainte să putem ajunge acolo. Iar ea nu avea să mă înţeleagă niciodată pe deplin. Nu puteam să las să se întâmple aşa ceva.

M-am urcat peste ea şi mi-am frecat penisul între fesele ei. I-am potrivit capul în crăpătura ei şi apoi m-am strecurat din nou printre fesele ei, lubrifiind-o cu propria umezeală.

— Ţine-ţi picioarele strânse, scumpo, am zis eu din nou. O să intru în dogoarea aia strâmtă chiar aşa.

M-am aşezat cu genunchii de o parte şi de alta a coapselor ei. Mi-am potrivit penisul la intrarea în sexul ei, şi încet, dureros de încet, am lunecat în paradisul acela umed.

Ea a scos cel mai delicat şi mai dulce oftat când am pătruns-o.

Sunetul acela era mai plăcut decât cea mai dulce muzică pe care o auzisem vreodată, mai plăcut decât răpăitul delicat al ploii pe acoperiş, mai plăcut decât râsetele unui bebeluş. Iar odată cu acel oftat, s-a deschis ceva în mine. O bucăţică măruntă a inimii mele care fusese tare ca piatra atât de mult timp s-a desprins de la locul ei.

Din colţul ochiului mi-a lunecat o lacrimă. Nu ştiam de ce. Habar nu aveam de unde venea. Dar ceva s-a rupt în mine, chiar dacă doar pentru o clipă. M-am retras încet şi am intrat înapoi, la fel de lent, lăsându-i dogoarea strâmtă să mă învăluie, să mă cuprindă, să rezolve totul.

Oare ea era persoana pe care o căutam? Oare ea era persoana care putea să ia tot răul cu mâna? Exista măcar o astfel de persoană? Jade stătea nemişcată, fără să se opună, lăsându-mă să iau de la ea tot ce îmi trebuia.

Şi chiar dacă nu ştia nimic despre trecutul meu, despre lucrurile prin care trecusem, ceva din mine, ceva la un nivel profund carnal ştia că ea înţelege.

Am intrat din nou în ea o ultimă dată şi mi-am lăsat orgasmul să mă împresoare. Pe obraji mi-au curs alte lacrimi în timp ce gemeam şi juisam.

Am turnat tot ce aveam în mine în acea eliberare, în ea. Jade stătea sub mine, gemând în pătură, mişcându-şi coapsele, cu mâinile legate la spate. Luându-mă, având încredere în mine, şi oferindu-mi atâtea lucruri în schimb.

Măcar de le-aş fi meritat.

Capitolul 23
Jade

S-a zguduit în mine, şi deşi nu avusesem orgasm, ceva la această uniune a trupurilor noastre era mai special şi mai dulce decât orice avusesem înainte.

Când penisul a încetat să-i mai pulseze, s-a retras. Mi-a eliberat mâinile, iar eu m-am întors cu faţa spre el. Ochii îi erau adânciţi în orbite şi apoşi, iar chipul îi era brăzdat de urme umede unde îi curseseră lacrimile.

I-am luat obrazul în palmă, ştergând cu buricul degetului urma unei lacrimi. Îmi doream din tot sufletul să-l întreb ce se întâmplă, de ce plânge, dar ştiam că nu va răspunde. Aşa că nu am spus nimic, şi după ce i-am mai ţinut obrajii câteva secunde, m-am ghemuit în braţele sale.

El m-a strâns, iar eu mi-am îngropat faţa la pieptul lui. I-am inhalat aroma masculină, de scorţişoară sărată. Îmi plăcea la nebunie parfumul lui. Îmi plăcea că miroseam ca el câteva ore după ce eram împreună. Uneori ezitam să fac duş ca să pot să-i păstrez aroma pe mine încă puţin.

Nu a spus nimic, nu a dat nicio explicaţie de ce plânsese. Nu i-am cerut aşa ceva. Doar ne-am ţinut în braţe.

Iar în noaptea aceea ne-am apropiat puţin mai mult unul de celălalt.

* * *

— Dacă îţi retragi plângerea, pot să-l conving să-ţi plătească daune. Sunt aproape sigură.

— De ce să fac asta? Ţăranul ăla m-a zvântat în bătaie. Dacă tu eşti noua avocată a oraşului, n-ar trebui să fii de partea mea?

Mi-am dat scaunul pe spate şi am oftat în telefonul mobil.

— Sunt de partea oraşului, Colin. Ar însemna să ne batem joc de resursele oraşului dacă am lăsa cazul să ajungă în instanţă. Tu singur mi-ai spus că eşti bine. Că n-ai efecte pe termen lung în urma incidentului.

— Aproape mi-a spart nasul.

— Dar nu ţi l-a spart.

Eram surprinsă că nu i-l spărsese. Nasul lui Colin sângerase destul de rău.

— Putea să-mi rupă coastele la cum mi-a tras şuturile alea.

— Dar nu ţi le-a rupt.

— Doar pentru că ştiam cum să mă apăr aşezându-mă în poziţia potrivită.

— Cu toţii putem fi recunoscători că ai ştiut cum să te aperi, am spus oftând din nou. Nu trebuie să te întorci la Denver? Chiar vrei să stai aici să depui mărturie?

— Pot să vin oricând cu avionul să depun mărturie. Biroul municipal l-a pus deja sub acuzare?

— Da, şeful meu s-a ocupat de dimineaţă. Dar, Colin, este vorba de o contravenţie. N-a folosit o armă, şi tu nu ai răni de durată.

— Nu-mi retrag plângerea, a spus Colin şi mi-a închis telefonul.

Şi acum? Trebuia să discut cu avocatul lui Talon şi să vin cu o propunere de negociere a pedepsei. Oare Larry avea să obiecteze? Am zâmbit în sinea mea. Nu avea de ce. El îmi dăduse cazul.

Dacă obiecta, puteam foarte ușor să mă duc la judecător și să-i spun că Larry mi-a dat cazul în ciuda tuturor conflictelor de interese. Era cazul meu. Aveam să mă ocup de el așa cum consideram de cuviință.

Am citit cu atenție Codul Penal din Colorado. Lovirea din culpă era pedepsită cu maximum șase luni de închisoare și o amendă maximă de cinci sute de dolari. Probabil l-aș fi putut convinge pe Talon să pledeze vinovat de așa ceva și să primească amendă în loc de închisoare. Dumnezeu știe că bani avea destui.

Am râs în hohote. Eu eram avocatul acuzării, pentru numele lui Dumnezeu. Apărarea ar fi trebuit să pledeze să obțină o pedeapsă mai mică. Unde era O'Keefe? El ar fi trebuit să se ocupe de asta.

I-am scos cartea de vizită din servietă și i-am format numărul.

— Peter O'Keefe, vă rog.

— Pot să întreb cine sună?

— Jade Roberts, de la biroul avocatului municipal.

Câteva minute mai târziu:

— Bună ziua! Peter O'Keefe la telefon.

— Domnule O'Keefe, bună ziua! Sunt Jade Roberts de la biroul avocatului municipal. Vă sun în legătură cu Talon Steel.

— Da, cu ce vă pot ajuta?

— Am examinat dosarul, și nu cred că există motive pentru a ajunge cu el în instanță. Municipalitatea este dispusă să încadreze fapta la lovire din culpă și să solicite o amendă de cinci sute de dolari plus daune achitate presupusei victime.

— Este o ofertă generoasă, doamnă Roberts. Cred că îl pot convinge pe clientul meu.

— Grozav. Ținem legătura.

Și vă rog să-l convingeți, am adăugat în sinea mea.

Acum trebuia convins Talon. M-am uitat la ceas. Era aproape cinci. Larry plecase de o oră să-și scoată nepoții la cină și înghețată. Eu lucrasem toată ziua, așa că mi-am strâns lucrurile. Mi-am luat rapid la revedere de la Michelle și am plecat.

Când am ieșit din clădire, l-am găsit pe Talon așteptând.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu m-aș plictisi niciodată să mă uit la el. Purta o cămașă neagră de bumbac, cu mânecă scurtă, iar brațele îi erau bronzate și musculoase. Jeanșii de denim îi strângeau coapsele și pulpele. Era un tip aspru, ce mai, până în vârful cizmelor negre de cowboy. Pe cap avea o pălărie de fetru negru, și am crezut că o să leșin acolo. Arăta exact ca un cowboy, iar mie-mi venea să mă arunc drept în brațele lui.

— Ce faci aici? am întrebat.

— Am venit să pledez vinovat.

Am scos un oftat.

— N-am mai discutat despre asta?

— M-am răzgândit. Vreau să pledez vinovat pentru o infracțiune mai ușoară. Nu... nu vreau să intru la închisoare.

— Ei, bine, atunci ai noroc. Tocmai am vorbit cu avocatul tău la telefon. Îți ofer posibilitatea să pledezi vinovat de lovire din culpă și să achiți o amendă de cinci sute de dolari, plus orice daune cere Colin.

— Și șeful tău o să fie de acord?

— Șeful meu n-are de ales. Mi-a dat cazul ăsta deși i-am spus că n-ar fi trebuit să-l iau.

— De ce n-ar fi trebuit să-l iei?

— Am conflicte majore de interese. Presupusa victimă este fostul meu logodnic, iar inculpatul — adică tu — mă rog, tu ești fratele celei mai bune prietene ale mele, iar tu și cu mine suntem...

I-au tremurat buzele puțin. Doar puțin, dar am observat. A privit în pământ și a mormăit ceva ce n-am înțeles.

— Poftim? Nu te aud.

A ridicat privirea, iar ochii lui negri mă sfredeleau.

— Îți mulțumesc! a spus el încet.

Acele două cuvinte mi-au pătruns în suflet și m-au ridicat în văzduh. Instinctiv, știam că i-a fost greu să le spună.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, Talon. Doar îmi fac treaba.

— Ochi-albaştri, treaba ta e să mă acuzi, nu să mă scoţi basma curată.

— De fapt, aici greşeşti. Colin nu e clientul meu. Municipalitatea e. Treaba mea e să fac ce e în interesul oraşului Snow Creek. Şi sinceră să fiu, opinia mea profesională e că interesul oraşului e deservit mai bine dacă nu cheltuim banii contribuabililor cu continuarea acestui caz.

— Dacă greşeşti? Dacă ar trebui să fiu urmărit penal? Dacă o să rup în bătaie pe altcineva?

— Nu vei face asta.

— De unde ştii?

— Pentru că n-o să te las s-o faci, Talon.

Spre surprinderea mea, a dat din cap aprobator.

— Şi acum ce fac?

— O să te sune avocatul şi o să-ţi dea detaliile. O să fie o audiere în curând şi vom prezenta pledoaria în faţa judecătorului.

— În regulă.

Şi-a vârât mâinile în buzunare şi a lăsat din nou privirea în pământ.

— Jade, vreau să ştii că... îmi pare rău.

Am zâmbit. Alte cuvinte dificil de rostit.

— Pentru ce? Că l-ai bătut pe Colin?

A chicotit scurt.

— Doar pentru că am ajuns atât de departe. Nenorocitul ăla merita o bătaie bună pentru ce ţi-a făcut.

— Nu pot să spun că nu sunt de acord cu tine în privinţa asta. Şi Talon, şi mie îmi pare rău. Îmi pare rău că ai fost pus în situaţia să faci ce ai făcut. Colin n-ar fi trebuit să vină aici. N-am vrut asta. Între noi totul s-a terminat. Sper că înţelegi asta.

Nu mi-a răspuns. Nu că m-aş fi aşteptat să o facă.

— Bun, am zis eu, cred că mă duc înapoi la fermă.

— Mă gândeam că poate...

— Ce?

— Poate ai vrea să ieşim la cină sau ceva?

— Mă inviți în oraș?

— Păi... ești aici, și eu sunt aici, și e aproape ora cinei...

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs. Așa ceva...

— Talon, mi-ar plăcea să iau cina cu tine. Unde vrei să mergem?

— Vino cu mine.

Apoi a zâmbit.

Aproape mi-a crescut inima de bucurie. Bărbatul ăsta avea un zâmbet frumos. Mi-aș fi dorit totuși să i-l văd mai des.

Am traversat cam două cartiere până la centura verde a orașului. O cărare de cărămidă de vreo patru sute de metri intra în parc pe sub un stejar mare și umbros. Pe iarbă era așezată o față de masă cu carouri albe și roșii, alături de un coș de picnic și o sticlă de vin. Mi s-a tăiat respirația, și i-am mulțumit lui Dumnezeu în gând că m-am îmbrăcat în pantaloni de dimineață, și nu în fustă, înainte să plec la birou.

— Tu ai făcut toate astea? am întrebat.

— Ei, nu! Felicia a făcut mâncarea. Eu doar am adus-o aici și am așezat-o pe iarbă.

Mi-au dat lacrimile. Talon Steel era un bărbat cu multe fațete, iar mie îmi plăceau aproape toate.

Ca să-l scutesc de alte momente jenante, am înaintat.

— Ce avem la cină?

— Mâncare rustică, simplă și gustoasă. Celebrul pui prăjit al Feliciei, salată de cartofi și salată de fructe proaspete.

— Fără vită Steel? am râs eu.

— Fripturile nu se consumă ușor la picnic, decât dacă le frigem aici, dar nu e voie cu grătare în parcul orașului.

Talon a desfăcut coșul și a scos un tirbușon. A deschis cu îndemânare sticla de vin roșu și a turnat două pahare, dându-mi și mie unul. S-a uitat la mine o clipă, iar eu aproape am crezut că va propune un toast, dar nu a făcut-o. Doar a luat o gură, iar eu am făcut la fel.

Apoi a scos două farfurii.

— Lasă-mă să te ajut.

Am scos cutia cu pui prăjit și am deschis-o.

— Mie îmi plac pulpele. Ție ce-ți place? am continuat eu.

— Pulpe? Serios? Adică nu ești genul de tipă care preferă pieptul de pui? Cea mai slabă carne?

— Ți se pare că încerc să fiu slabă ca un fotomodel? Oi fi eu fata lui Brooke Bailey, dar corpul l-am moștenit de la tata. În plus, când e, nu mai contează că alegi cea mai slabă carne.

Talon a râs. Un râs vesel.

— Mie chiar îmi place pieptul, dar nu fiindcă mi-aș face griji să nu iau în greutate.

I-am scanat trupul frumos sculptat. Nu, cu siguranță nu avea nevoie să-și facă griji în privința greutății. I-am pus un piept pe farfurie și eu am luat o pulpă. El mi-a pus niște salată de cartofi și fructe în farfurie, iar eu am zâmbit și i-am mulțumit. Am început să mâncăm și nu am vorbit prea mult, dar în mod straniu, tăcerea nu părea stânjenitoare. Am râs când a scăpat puțină salată de cartofi pe cămașă. I-am șters-o cu șervetul meu. Câteva clipe trecătoare, am fost aproape ca un cuplu, iar eu voiam să mă bucur de asta.

Sentimentele mele față de Talon deveniseră mai profunde. Nu eram gata să spun că-l iubesc, și știam că nici el nu mă iubește, dar unele dintre sentimentele pe care le aveam erau dincolo de orice simțisem vreodată cu Colin, un om de care se presupune că fusesem îndrăgostită. Ceva îl îmbolnăvea pe Talon, și îmi doream să știu ce e ca să-l pot ajuta. De vreme ce nu puteam, voiam doar să mă bucur de masa aceasta simplă pe care o luam cu el. Poate și el se bucura de ea, și poate că aveam s-o repetăm și altă dată.

— Mai vrei o bucată de pui? am întrebat când am văzut că și-a terminat porția.

A încuviințat.

— Da, aș vrea să încerc cealaltă pulpă, dacă n-o vrei tu.

Am clătinat din cap.

— Nu, e a ta. Dacă mai vreau, iau din ciocănele. Sunt destul de ușor de mulțumit.

M-am blestemat în clipa în care vorbele mi-au ieşit pe gură. Nu voiam să interpreteze greşit.

Dar Talon a continuat să mănânce, bându-şi vinul, împungând câte o căpşună sau o bucată de ananas cu furculiţa. Părea... confortabil, şi nu cred că-l mai văzusem vreodată aşa.

Mi-am terminat porţia. Mă săturasem deja.

— Felicia e o bucătăreasă grozavă. Chiar mi-a plăcut ce a gătit de când am venit aici.

— E cea mai bună.

— Ştiai că Marj ar vrea să meargă la şcoala culinară?

El a clătinat din cap.

— Serios? E o bucătăreasă bună, asta e cert.

— Mă mir că nu găteşte mai des.

— Nu e obişnuită să muncească. E mult mai tânără decât noi, şi ea a fost foarte răsfăţată, fiind cea mai mică. Aşa că o lasă pe Felicia să gătească de obicei.

Am încuviinţat. O iubeam tare mult pe Marjorie, dar chiar *era* puţin răsfăţată. Patru ani cu ea în cameră la facultate m-au învăţat asta.

— Poate reuşesc s-o conving să gătească mai des. O să-i spun cât de mult îmi place ce pregăteşte. De fapt, ce-ar fi să-i spuneţi şi voi, tu, Jonah şi Ryan? S-ar putea să însemne mai mult dacă vine din partea fraţilor ei.

— Jade...

Am ridicat privirea. Ochii i se întunecaseră. Aveam senzaţia că subiectul gătitului lui Marj se încheiase.

— Da?

— Nu vreau să...

— Ce?

— Nu vreau să te rănesc.

I-am luat obrazul în palmă.

— Ţi se pare că sunt rănită?

— Te pricepi la asta, nu?

— La ce să mă pricep?

A scos un hohot scurt de râs.

— La a pune o întrebare în loc să răspunzi. Vei fi o bună avocată.

— Aşa sper. Şi Talon, nu m-ai rănit.

— Nu înţeleg ce îmi faci. În momentul ăsta, sunt tare ca piatra doar stând lângă tine. Ceva din tine mă cheamă, şi sunt neputincios, n-am cum să-i rezist.

Chiar şi în soarele cald al serii de vară, obrajii mi s-au încălzit şi mai mult. Şi eu eram udă pentru el.

— Dacă ai observat, nici eu nu ţi-am rezistat.

— Cred că la asta mă refer. Poate ar trebui să-mi rezişti.

— De ce? Dacă amândoi ne simţim bine, de ce nu?

— Pentru că, după cum spuneam, nu vreau să te rănesc.

— Ţi se pare că sunt rănită?

A pufnit.

— Vrei să încetezi să mai faci asta, te rog?

— N-o să mă răneşti. N-o să te las. Dacă am impresia că o să ajung să fiu rănită, o să pun punct acestei...

Acestei ce? Habar n-aveam cum să termin fraza.

— Acestei... am zis eu din nou. Ce naiba e lucrul ăsta dintre noi, de fapt?

Capitolul 24
Talon

Pofta mea.

Lucrul ăsta dintre noi era pofta mea. Cum să-i spun că îmi devenise atât de necesară ca hrana sau apa? Că era pâinea mea cea de toate zilele? Că m-aş târî bucuros prin adâncurile infernului doar ca s-o am câteva secunde în fiecare zi? Că atunci când nu eram cu ea, jumătate din mine lipsea? Mi s-a făcut pielea de găină. Lucrul ăsta devenise mai mult decât o poftă. Jade devenea obsesia mea.

Nu înţelegeam nici eu. Cum să-i explic ei?

Aşa că am ales calea uşoară.

— Nu ştiu, am spus.

— Nici eu nu ştiu, a oftat ea. Ai spus că nu vrei o relaţie şi că nu mă vei iubi niciodată. Nu-ţi cer să mă iubeşti, Talon. Abia am ieşit dintr-o relaţie de şapte ani şi ţin prea mult la tine ca să te transform într-un iubit de consolare. Aşa că hai să lăsăm lucrurile să decurgă aşa cum sunt. Hai să ne bucurăm unul de altul cât durează.

Am încuviinţat. Avea mult sens ce spunea. Dar dacă nu dura? Dacă avea să plece într-o bună zi? Aproape plecase cu câteva zile în

urmă. Să nu-i mai pot vedea zâmbetul, privirea de oţel, să nu-i mai aud vocea dulce... am închis ochii. Nu suportam ideea.

Îi spusesem că n-o pot iubi. Dinainte de a împlini zece ani, nu mai iubisem niciodată pe nimeni, decât pe Marj. Îi iubeam pe fraţii mei, şi îi iubisem pe mama şi pe tata. Îi iubisem pe toţi suficient cât să nu-i chinui, motiv pentru care le spusesem lui Jonah şi Ryan că voi pleca.

Dacă Jade o să rămână, nu îi voi provoca decât durere, aşa cum o făceam şi în cazul fraţilor mei. Un cuţit invizibil mi-a spintecat stomacul. Jade era un înger şi merita fericire, nu o existenţă apăsătoare din cauza mea.

În cele din urmă o să fiu nevoit s-o părăsesc. Ştiam adevărul ăsta în sinea mea. Dar deocamdată, poate era în regulă să facem ce spunea ea — să ne bucurăm cât timp mai dura. Am luat o gură de vin şi i-am lăsat aciditatea fină să mi se scurgă pe gât şi să mă încălzească. Era cupajul de Ron al lui Ryan, preferatul meu, deşi băutura pe care o alegeam întotdeauna era un whisky bun şi fin, sec.

Îşi muşca buza inferioară, plină şi frumoasă, avea părul incredibil de sexy, deşi era prins într-un coc în vârful capului. Purta pantaloni elastici negri şi o bluză albă în anchior cu decolteu.

Dacă nu o s-o pot iubi vreodată? Poate o va iubi altcineva, iar ea mă va părăsi.

Deodată mi s-a strâns pielea pe mine, şi am început să respir mai repede. Nu. Nu mă putea părăsi. Am dat iute pe gât restul de vin şi am apucat-o de braţ.

— Ce? a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

— Te vreau. Acum.

— Suntem în public.

— Nu-mi pasă.

Şi nu-mi păsa. Eram gata să ne sfâşii hainele şi s-o posed sprijinită de stejar, cu forţa, însemnând-o, făcând-o a mea şi doar a mea.

Am luat farfuria din poală şi m-am ridicat, trăgând-o după mine. Mi-am lipit buzele de ale ei şi am sărutat-o cu putere. Penisul mi se zbătea în pantaloni, şi m-am frecat de ea.

Jade s-a smuls, dezlipindu-şi gura de a mea.

— Talon, opreşte-te!

Dar nu mă puteam opri. Aveam s-o posed şi aveam s-o posed acum.

I-am luat sânul în palmă şi l-am strâns, găsindu-i sfârcul prin materialul subţire al sutienului şi ciupindu-l.

— Talon, te rog! a exclamat ea.

Nu-mi păsa cine ne vedea. Nu-mi păsa cine era martor. Urma s-o posed. Trupul meu striga după al ei.

— Potoleşte-te! a insistat ea.

Am ciupit-o din nou de sfârc, şi din nou a strigat.

Şi s-a retras de lângă mine.

— Ce naiba crezi că faci? a zis printre dinţii încleştaţi. Trebuie să te opreşti. Acum. Ce facem noi în intimitatea dormitorului e una, dar nu poţi să-mi faci aşa ceva în public, ziua în amiaza mare. Nu-mi pasă ce a fost între noi până acum. Aşa ceva nu accept.

Se înfuriase. Nările îi fremătau, ochii ei argintii mi-i sfredeleau pe ai mei, iar buzele îi erau roşii şi umflate de la săruturile noastre agresive. Aşa, o doream şi mai mult.

Am luat-o în braţe iar şi i-am sărutat flămând buzele, strecurându-mi limba în gura ei.

În loc să-i strâng sfârcul, am coborât cu mâna şi i-am apucat pubisul prin pantalonii elastici.

M-a împins din nou la o parte.

— Ce naiba! Nu m-ai auzit?

A ridicat mâna şi m-a plesnit peste obraz.

Nici n-am simţit usturătura. Şi-a aranjat pantalonii şi bluza. Am întins din nou mâna către ea, dar s-a retras poticnindu-se, aproape împiedicându-se.

— Mă duc acasă, a zis ea. Nu te obosi să te apropii de mine în seara asta.

Şi-a luat servieta şi a plecat călcând apăsat.

Tot corpul îmi era în flăcări. Fundul i se legăna uşor în timp ce mergea. Voiam să fug după ea, dar... la dracu'! Aveam o erecţie cât

casa. Abia aş fi fost în stare să merg, darămite să alerg. Puteam să merg cu maşina în Grand Junction şi să sun orice femeie aş fi vrut. Dar n-ar fi funcţionat. Mai încercasem asta o dată. Trupul meu şi-o dorea pe Jade şi doar pe ea.

Aveam nevoie de un pahar de tărie.

Când m-am răcorit puţin, m-am îndepărtat, lăsând coşul de picnic şi faţa de masă pe iarbă. După câteva străzi, am intrat în barul lui Murphy.

— Salut, Steel! a spus Sean Murphy, patronul. Nu te-am mai văzut de mult. Cu ce te servesc?

M-am aşezat la bar.

— Peach Street, sec.

— Aveţi gusturi bune tu şi fraţii tăi, a zis el.

Mi-a turnat whisky-ul şi l-a aşezat în faţa mea. Apoi şi-a văzut de treabă.

Îmi plăcea de Sean. Nu era genul de barman care să te tragă de limbă. Îţi turna un pahar şi apoi îşi vedea de ale lui.

Voiam să fiu singur. Am luat o gură din whisky-ul fin, lăsându-l să-mi plutească pe limbă o clipă înainte să-l înghit, iar căldura sa mi-a căptuşit gâtul. Ce naiba? Am terminat restul ca pe un *shot* şi am pus paharul la loc pe bar.

— Încă unul, Sean.

— S-a făcut.

Sean mi-a luat paharul şi l-a umplut din nou.

— Cum mai merg lucrurile la fermă?

— La fel.

— Jonah a fost aici aseară. Am stat de vorbă puţin.

Am dat din cap aprobator. Sean mi-a aşezat paharul pe tejghea cu un zâmbet şi apoi s-a întors către un alt client.

Am dat peste cap al doilea pahar şi am mai comandat unul. Din fericire, nu băusem mult vin la cină. Mintea mi se învolbura. Ce să fac cu Jade? Nevoia asta neîncetată mă mânca de viu, mă distrugea, mă consuma. Era ca un drog fără de care nu puteam să trăiesc. Era

momentul să mă las brusc? Dacă era într-adevăr ca un drog, aveam să sufăr simptomele sevrajului?

Am chicotit scurt. Sigur că da. Sufeream de sevraj ori de câte ori nu eram lângă ea. O posedam, iar apoi la câteva secunde după finalizare, îmi era din nou poftă de ea. Ce puteam face? Poate ar fi trebuit să plec. N-ar fi trebuit să-i las pe Joe și pe Ryan să mă convingă să rămân.

Nu puteam avea o viață cu Jade. Nici măcar nu voiam o viață cu Jade. Sau...? Dorința asta, pasiunea asta care mă consuma pe de-a-ntregul... oare indica altceva? Oare voiam mai mult decât sex? Oare simțeam ceva ce nu mai simțisem niciodată?

Am terminat al treilea pahar și l-am trântit pe tejghea. Nu. Nu simțeam nimic de genul acesta. Nu-mi puteam permite să simt așa ceva. Nu avea să ducă decât la alte suferințe. Jade nu merita să fie împovărată cu bagajul meu emoțional.

Ea merita ce e mai bun.

M-am ridicat, puțin amețit, dar nu beat. Un lucru bun, fiindcă trebuia să merg cu mașina. Trebuia să mă duc acasă, s-o găsesc pe Jade și să-mi cer iertare.

Iar apoi o să-i spun că orice ar fi fost lucrul ăsta dintre noi, s-a terminat.

Speram doar ca sevrajul să nu fie prea dureros.

Capitolul 25
Jade

Eram în duș când a dat buzna în încăpere fără ca măcar să bată la ușă. Am țipat, am apucat ușa cabinei de duș și aproape am căzut. Când m-a prins am simțit că mirosea a alcool. Mi-a întins un prosop.

— Usucă-te! Trebuie să vorbim.

A ieșit din baie, închizând ușa după el.

Sigur că trebuia să vorbim. Îmi datora o mare scuză. Și dacă avea impresia că aveam să-i cad drept în brațe după aceea...

La dracu'! Pe cine încercam să păcălesc? Sigur că i-aș fi cedat. M-am uscat repede, storcându-mi părul, am îmbrăcat un halat scurt de satin și am ieșit din baie.

Stătea pe patul meu, cât se poate de sexy. Părul îi era ciufulit, dar mereu era puțin dezordonat. Mă ardea cu privirea. Putea să-mi topească halatul imediat.

— Ce vrei, Talon?

S-a ridicat, cu o privire pătimașă.

— Trebuie... să ne oprim.

Am ridicat din sprâncene. Nu era exact la ce mă aşteptam, şi tristeţea mi-a străbătut corpul ca un şoc electric. Deşi o parte din mine — o mare parte — era de acord cu el, nu voiam să ne oprim.

— Trebuie? De ce?

— Nu contează neapărat de ce, a spus el. Crede-mă. Trebuie să ne oprim.

— Contează pentru *mine* de ce, Talon.

M-am apropiat de el şi m-am oprit abia când corpurile noastre erau la câţiva centimetri unul de celălalt. Dorinţa plutea în aer. Inima îmi bătea cu putere, iar pielea mi s-a făcut de găină.

— Dacă voiai într-adevăr să ne oprim, n-ai fi intrat peste mine în baie. Ai fi aşteptat până când eram complet îmbrăcată.

S-a dat un pas înapoi şi s-a aşezat pe pat.

— Ai încredere în mine. Trebuie să ne oprim.

— Nu accept aşa ceva.

Încet, mi-am dezlegat halatul şi l-am lăsat să-mi cadă de pe umeri pe podea. Am rămas goală în faţa lui, ca o ofrandă. M-am lins pe buze şi mi-am cuprins sânii în palme, oferindu-i lui Talon. Mi-am ciupit un sfârc şi apoi pe celălalt, şi un fior de dorinţă m-a străbătut până între picioare.

— Tu eşti gata să accepţi?

M-a tras la el în poală.

— Te rog! Nu face lucrurile mai grele decât sunt.

L-am cuprins cu braţele pe după gât şi mi-am apropiat un sân de buzele lui.

— Sărută-mi sfârcul, Talon!

A închis ochii, dar nu a întors capul.

Am început să-mi unduiesc şoldurile, frecându-mi sexul de erecţia lui acoperită de jeanşi.

— Sunt udă pentru tine, Talon. Sunt udă de când ne-am văzut la birou. Te-am respins fiindcă eram în public. Trebuia să fiu raţională. Dar te doream. Te doream atunci şi te doresc acum.

A deschis ochii.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci spune-mi despre ce e vorba.

A închis din nou ochii, iar eu am ridicat din nou șoldurile, împungându-i buzele cu sfârcul.

— Jade...

— Nu-mi rezista, Talon. Știu că mă dorești. Și eu te doresc.

Mi-a cuprins sfârcul cu buzele și a început să sugă. Dulce capitulare.

Iar atunci mi-a venit în minte, de parcă o știam dintotdeauna. Aveam să capitulez întotdeauna în fața acestui bărbat. Poate că nu aveam un viitor împreună, dar atâta timp cât eram aproape unul de celălalt, aveam să-i capitulez, indiferent ce se întâmpla. Îmi făcea ceva, ceva ce nu înțelegeam. Poate că nu o să înțeleg niciodată. Poftă era cuvântul pe care-l folosise. Poate asta era tot — o poftă care poate nu avea să fie satisfăcută niciodată.

Mi-a supt sfârcul mai tare, iar pielea mi-a fost străbătută de furnicături. Sexul meu tânjea după penisul lui.

— E atât de bine, Talon! Nimeni nu-mi suge sfârcurile ca tine.

M-a mușcat, iar eu am scâncit. Aproape mi-am dat drumul în clipa aceea. Sexul mă ardea. Îl simțeam împungând materialul jeanșilor lui.

Urma să-i cer ceea ce voiam.

— Prefă-te că încă suntem în parc, Talon! Prefă-te că lumea se uită, și ia-mă! Ia-mă chiar aici!

A gemut și s-a ridicat odată cu mine și apoi m-a întins pe pat. S-a dezbrăcat repede și m-a tras spre el. M-a ridicat și, încă în picioare, s-a înfipt în mine.

Un oftat mi-a scăpat de pe buze în clipa în care m-a umplut. Dulce comuniune. De fiecare dată era mai bine ca ultima. De fiecare dată eram sigură că nu mă putea umple mai mult decât ultima oară, și de fiecare dată o făcea.

Avea ochii închiși, dar eu i-am înconjurat gâtul cu brațele.

— Deschide ochii! Uită-te la mine! Uită-te la mine!

A deschis ochii, iar privirea a scăpărat când s-a întâlnit cu a mea. M-a ridicat de fese şi m-a coborât iar şi iar, umplându-mă de fiecare dată cu penisul lui. Privirile noastre au rămas nedezlipite, şi jur că ochii lui vedeau până în sufletul meu. N-am întrerupt nicio clipă contactul vizual, iar când am început să simt furnicături în clitoris, urmate de alte furnicături drept în sex, şi ştiam că sunt pe cale să termin, l-am atins pe obraz.

— O să-mi dau drumul, Talon! Dă-ţi drumul odată cu mine, dragule! Vreau să terminăm împreună.

A gemut şi a început să mă ridice şi să mă coboare şi mai repede şi mai tare, până când, exact în clipa în care explodam, a mârâit şi s-a înfipt atât de adânc în mine încât am simţit că-mi atinge inima. Atât de bine, atât de mult extaz!

Sexul îmi pulsa, zdrobindu-mi nervii, făcându-mi pielea să ia foc. Când orgasmul s-a mai potolit, mi-am trecut degetele prin părul lui des şi l-am sărutat pe buze.

M-a întins uşor pe pat şi apoi s-a aşezat lângă mine. M-a sărutat din nou, un sărut dulce. Un sărut al bucuriei, al satisfacţiei. Buzele noastre lunecau una peste alta, iar limbile ni se încolăceau laolaltă.

Ne-am sărutat iar şi iar. Întinşi pe patul meu, goi. Mult timp.

* * *

Nu-mi amintesc când ne-am oprit din sărutat, dar probabil am adormit. Când m-am trezit de dimineaţă cu alarma de la telefon, Talon nu mai era. Încă stăteam întinsă pe cuvertură, goală. Am zâmbit, lăsându-mă cuprinsă de amintirile pasiunii noastre. Pe cât de satisfăcător fusese sexul, ce îmi plăcuse cel mai mult noaptea trecută fusese că am stat întinşi împreună după şi ne-am sărutat. Ne-am sărutat atâta timp. Fusese atât de dulce şi de blând, atât de... diferit de Talon. Sărutările lui erau aromate de gustul picant de whisky şi

de propriul mosc dulce. Am zâmbit şi am întins braţele deasupra capului.

Dar gata cu visatul cu ochii deschişi. Trebuia să mă întorc la treabă.

* * *

Când m-am întors de la lucru, Talon nu era de găsit, dar Marj era în bucătărie.

— Hei! a zis ea. Fac manicotti.

— A, da? Unde e Felicia?

— I-am dat liber după-amiază. Aveam chef să gătesc în seara asta.

— Miroase delicios. Pot să te ajut cu ceva?

— Sigur. Vrei să faci o salată?

M-am dus la frigider şi am scos o salată de grădină, o roşie, câteva ridichi şi nişte baby spanac.

— Unde e Talon?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu l-am văzut de azi-dimineaţă.

Mi-o luase înainte. Eu nu-l văzusem de dimineaţă. Plecase din patul meu cândva în timpul nopţii.

— Apropo, Ryan şi Joe vin la cină.

Bun. Poate că Marj şi cu mine puteam să vorbim cu ei despre Talon.

— OK. Când?

— Trebuie să sosească din clipă în clipă.

— Dar Talon nu vine?

Marj a ridicat din umeri.

— Cum spuneam, n-am nici cea mai vagă idee. Maşina lui nu e, şi habar n-am unde s-a dus. Am renunţat să mă mai gândesc. La urma urmei, ţii minte că ne-a tras clapa data trecută. Bănuiesc că o să fie plecat toată ziua şi toată seara. Mai face asta uneori, se duce în Grand Junction cu treburi şi ia cina acolo.

— Şi-a cerut scuze pentru data trecută?

Mie nu-mi spusese unde a fost. Poate lui Marj îi zisese.

— Da, a dat ea din cap. Oarecum. Talon are probleme când e vorba să-şi ceară scuze. Dar îi părea rău. Mi-am dat seama.

— Unde s-a dus?

— În Grand Junction. N-a zis de ce.

Am lăsat-o baltă. Băieţii au sosit la scurt timp după aceea, iar Marj ne-a turnat tuturor câte un pahar din cupajul italienesc al lui Ryan. Aroma robustă a sosului de roşii zemoase ieşea din cuptor când ne-am aşezat la masa din bucătărie să bem vin şi să ronţăim frigărui de pepene galben şi prosciutto stropite cu ulei de măsline.

Am trăncănit, până când în cele din urmă a venit momentul potrivit să aduc vorba despre Talon.

— N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc, Jade, a spus Jonah, pentru cum ai rezolvat treaba cu Talon şi municipalitatea.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Mi-a făcut plăcere. Voi aţi făcut cu toţii atâtea lucruri pentru mine, m-aţi lăsat să locuiesc aici, iar tu, Ryan, m-ai lăsat să lucrez la cramă în primele săptămâni cât am fost aici.

— Ne lipseşti, a spus Ryan. Oricând vrei să te întorci, invitaţia rămâne valabilă.

— Acum are autorizaţia de a profesa dreptul, Ry, a spus Jonah. Mă îndoiesc că vrea să facă vin toată viaţa.

— De fapt, nu sună prea rău. Sincer, nu sunt sigură că dreptul a fost vreodată menirea mea adevărată. Ştiam că vreau să fac ceva din care să produc bani buni. Tata şi cu mine am trăit practic de pe o zi pe alta, şi n-am vrut să fac asta tot restul vieţii. În plus, nu sunt prea mulţumită de şeful meu în momentul de faţă. A fost o încălcare clară a principiilor etice chiar şi numai să-mi dea să lucrez la cazul lui Talon, dar mă bucur că am putut ajuta. Nu sunt sigură ce-ar fi făcut Larry cu el.

Jonah a pufnit.

— Larry Wade e un idiot. Normal că n-a văzut nicio problemă etică în faptul că trebuia să lucrezi la cazul lui Talon. Omul ăsta n-ar recunoaşte etica nici dacă i-ar da una peste cap. Sincer, mă bucur că te ocupi tu, indiferent că încalci principiile etice. N-am încredere deloc în Larry.

Am dat din cap şi eu. Nici eu nu aveam încredere în omul acesta, şi nu-l cunoşteam decât de câteva zile.

— Iniţial, Talon a vrut să pledeze vinovat şi să intre la închisoare. Ştiaţi asta? am întrebat eu.

Jonah a ridicat din sprâncene.

— Asta nu sună a Talon.

Ryan a clătinat din cap.

— Nu, sigur că nu. Talon detestă să fie închis.

— Mă rog, sunt sigură că nimănui nu-i place să fie închis, am zis eu. E claustrofob sau ceva?

— Păi, nu chiar...

Jonah a coborât privirea, în paharul său de vin.

Marj a intervenit.

— Atunci la ce te referi *de fapt*?

— La nimic, a spus Ryan. Nu se referă la nimic. E cum a spus Jade. Nimănui nu-i place să fie închis.

— Nu ţine, a spus Marj.

Nici eu nu credeam, dar în calitate de oaspete, nu aveam tocmai libertatea de a o spune. M-am bucurat că a spus-o Marj.

— Ce să ţină, Marjorie? a întrebat Jonah.

Marj a chicotit scurt.

— Îmi spui pe numele întreg? Atunci chiar am atins un nerv undeva, a spus întorcându-se către mine. De ce nu ne spuneţi exact ce se întâmplă aici? Jade mă întreabă de săptămâni întregi care e faza cu Talon, iar eu îi spun acelaşi lucru pe care mi l-aţi spus şi voi întotdeauna. Aşa e el. Întotdeauna a fost aşa. Dar mă gândesc că voi îl cunoaşteţi de mult mai mult timp decât mine. E fratele meu şi-l iubesc la fel de mult ca pe voi doi. Ce se întâmplă?

Ryan şi Jonah au schimbat o privire trecătoare. Dar eu am observat-o. Eram cu radarele pornite când venea vorba de Talon. Aş fi observat orice.

— Las-o baltă, Marj! a spus Jonah încet.

— Nu pot s-o mai las baltă, a răspuns Marj. E şi fratele meu, ce naiba! Ce-mi ascundeţi?

— Nu-ţi ascundem nimic, a zis Ryan. Talon suferă probabil de sindrom de stres posttraumatic de când a fost în armată. Am vorbit cu el să ceară ajutor, dar nu e deschis la varianta asta. Nu avem ce altceva să mai facem.

— S-a dus la doctor, totuşi, la doctoriţa Carmichael, care era la Urgenţe. Aşa că poate *este* deschis la varianta asta.

— Şi ai văzut cum s-a terminat, a spus Jonah.

Marj nu a răspuns. Eu mai aveam multe întrebări, dar le-am lăsat baltă. Una era ca Marj să ceară răspunsuri, şi alta era s-o fac eu. Când a sunat cronometrul cuptorului, Marj s-a ridicat şi a scos manicotti. Le-a pus pe masă şi a adus salata făcută de mine. A dat castronul de salată tuturor, şi fiecare am luat câte puţin.

— E un sos grozav, Marj. Reţetă nouă? a întrebat Ryan.

Marj a clătinat din cap.

— Jade a făcut salata.

— E doar o vinegretă franţuzească simplă, am zis eu şi am luat o gură.

Înapoi la conversaţie de dragul conversaţiei pentru tot restul cinei.

Iar eu încă aveam o mulţime de întrebări referitoare la Talon.

* * *

Stăteam întinsă pe pat şi citeam când a bătut cineva la uşă. Am tresărit. Poate se întorsese Talon.

— Intră! am zis eu.

Era Marj. Deşi eram puţin dezamăgită că nu-l vedeam pe Talon, mă bucuram să o văd. Jonah şi Ryan se oferiseră să facă ordine în bucătărie după cină, aşa că Marj şi cu mine am plecat în direcţii

diferite, dar tot aveam legătura noastră de când fuseserăm colege de cameră în facultate. Amândouă ne dădeam seama că vrem să stăm de vorbă, dar nu puteam să o facem cu fraţii ei de faţă.

— Au plecat? am zis eu.

A dat din cap că da.

— Şi am primit un mesaj de la Talon. Rămâne în oraş la noapte.

Mi s-a strâns inima. De ce rămânea în oraş? De ce rămăsese şi noaptea trecută? Avea vreo femeie acolo? Probabil multe femei. Gândul acesta mi-a frânt inima puţin.

Pe de altă parte, dacă Jonah şi Ryan se duseseră acasă, iar Talon era plecat toată noaptea, puteam să stau de vorbă cu Marj.

— Deci ce părere ai?

— Mint, a zis Marj. De mult mă întreb ce-i cu Talon, şi e posibil să sufere de tulburare de stres posttraumatic. Eu eram adolescentă când a plecat în Irak, dar chiar şi aşa, îmi amintesc că era cam la fel şi înainte să plece. Aşa că nu sunt sigură că totul poate fi pus pe seama armatei.

— Bănuiesc că nu prea avem ce face, am spus eu.

Marj a rânjit diabolic.

— Punem pariu? Cred că ar trebui să facem nişte cercetări. Putem să începem cu dosarele vechi ale tatei. Mereu m-am gândit că ar trebui să umblu prin ele, dar apoi m-am gândit că nu e treaba mea. Dar ştii ceva? Un sfert din ferma asta e a mea. Iar Talon e fratele meu şi îl iubesc. Aşa că *e* treaba mea.

M-a apucat de braţ şi m-a tras de pe pat.

— Haide!

Marj m-a condus nu în birou, unde credeam că mergem, ci pe scară în jos, la subsol. Acesta avea o superbă cameră de recreere şi trei dormitoare suplimentare, dar ea nu m-a dus în niciunul dintre aceste locuri. În spate era o nişă. A împins uşa şi s-a târât înăuntru, îndemnându-mă s-o urmez. Am ascultat-o, lovindu-mă la genunchi pe podeaua cu pietriş. Mirosea a umezeală şi mucegai.

— Marj, chiar trebuie să fiu aici? Nu poți să găsești ce ne trebuie și să scoți hârtiile alea afară?

— Nu prea știu ce ne trebuie, Jade. Aici sunt mai multe cutii marcate „confidențial". Sunt lipite destul de bine.

— Ce sunt?

— Lucruri vechi de-ale tatei. Mereu mi s-a zis că sunt vechituri, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul. O mulțime de cutii de carton maro, mai bine de douăzeci, stăteau în spațiul acela, lipite așa cum spusese Marj.

— Hai să le tragem pe toate aproape de ușă, a zis ea. Apoi putem să le scoatem una câte una și să trecem prin fiecare.

— OK, am aprobat-o eu.

Amândouă am tras toate cutiile aproape de intrare. Când am terminat, genunchii mei aveau cruste de pământ și mă dureau ca naiba. M-am târât afară din nișă, iar Marj a venit după mine, trăgând după ea prima cutie într-un dormitor și apoi a pus la loc ușa nișei.

— O să avem nevoie de ceva ca să tăiem toată banda asta adezivă, am spus eu.

Marj a zâmbit.

— Nicio problemă. Întotdeauna sunt pregătită.

A scos o unealtă multifuncțională din buzunar și a tăiat repede banda adezivă, deschizând prima cutie.

— Cum bănuiam. O grămadă de dosare și registre vechi, a oftat ea. Mă rog, hai să trecem prin ele.

Mi-a dat și mie un teanc, iar eu am deschis primul dosar și l-am răsfoit.

— Astea par să fie mai degrabă acte de cedare. Vreau să spun că sunt foarte vechi, de acum mai bine de un secol. Sunt chiar și niște ipoteci mobiliare vechi aici. Nu mai vezi așa ceva în zilele noastre.

— Ce e o ipotecă mobiliară? a întrebat ea.

— O ipotecă pe un lucru, în loc de o proprietate. Sunt acte vechi, din Anglia.

— Familia Steel e originară din Anglia, a spus ea.

— Din astea nu vezi în State, am zis eu. Ce avem aici sunt tranzacţii garantate.

— Cum sunt garanţiile colaterale?

Am încuviinţat.

— O ipotecă mobiliară e practic acelaşi lucru. De exemplu, se pare că asta e asupra unei maşini de treierat.

I-am întins actul. Ea a clătinat din cap şi mi-a făcut semn să pun documentul la loc.

— Probabil nu l-aş înţelege oricum.

— Ce căutăm mai exact?

— Ca să fiu sinceră, n-am idee. Dar pun pariu că o să ne dăm seama când o să-l găsim.

Am chicotit. Era chiar distractiv să căutăm indicii. Am terminat teancul meu de acte şi am întins mâna după altul.

— Tu ce-ai în teanc? am întrebat.

— Nişte acte vechi de recensământ, se pare, de când a venit din Anglia prima dată aici familia Steel, cu mai multe generaţii în urmă. Nişte certificate de naştere ale unor rude de care n-am auzit niciodată.

A continuat să caute.

— Astea sunt alte ipoteci mobiliare de care ziceai?

Mi-a întins nişte hârtii.

— Da, am răspuns eu. Trebuie să ajungem la fundul cutiei curând.

Marj a scos un oftat.

— Oare merită să trecem prin cutiile astea? E istorie antică.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, am spus, deşi ceva din mine voia să continue. Poate ar trebui să ne mai uităm într-o cutie.

— Bine, a zis ea punând capacul pe prima cutie. O s-o lipesc la loc mai târziu.

A deschis uşa de la nişă, a tras a doua cutie şi a deschis-o.

Mi-a întins un teanc de dosare şi a luat şi ea unul. L-am deschis pe primul, şi ia te uită!

— Cred că e certificatul de naştere al tatălui tău, am zis eu, întinzându-i un document.

— Da. Bradford Raymond Steel. Mă întreb de ce certificatul lui de naştere a fost închis aici cu toate chestiile astea istorice?

— Cred că asta înseamnă că *sunt* lucruri istorice, am zis eu. Poate va trebui să trecem prin toate cutiile, la urma urmei.

— Probabil ai dreptate.

Am continuat să răsfoiesc dosarul.

— Hei, am certificatul de căsătorie al părinţilor tăi! Bradford Raymond Steel şi Daphne Kay Wade.

— Wade?

Marj şi-a muşcat buza.

— Eşti sigură? a întrebat ea.

I-am întins actul.

— Destul de sigură.

A citit cu atenţie documentul, apoi a spus:

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar mereu mi s-a spus că numele de fată al mamei a fost Warren. De fapt, al doilea nume al lui Ryan e Warren, după numele de fată al mamei.

Nu vedeam cum ar fi putut avea asta vreo legătură cu Talon, dar era suspect, într-adevăr.

— Probabil ar trebui să-l întrebăm pe Jonah despre asta.

Marj a dat din cap aprobator.

— Absolut. Dacă m-au minţit cu asta, atunci pot foarte uşor să mă mintă şi cu altele.

— Hei, uite! am zis eu, frunzărind restul hârtiilor. Uite certificatul de naştere al lui Jonah. Şi al lui Talon şi al lui Ryan. Şi uite, ăsta e al tău, Marj.

M-am uitat lung la document.

— Cum de nu mi-ai spus niciodată că te mai cheamă şi Angela?

— Ce?

Mi-a smuls documentul din mână.

— Ai grijă. Sunt acte vechi.

M-am uitat peste celelalte. Jonah Bradford Steel. Ryan Warren Steel. Talon John Steel, toţi cu părinţii Bradford Raymond Steel şi Daphne Kay Steel, născută Wade.

Talon John. Un nume atât de puternic şi de aspru pentru un bărbat puternic şi aspru.

— E foarte bizar, Jade. Nu mă cheamă Angela. Întotdeauna mi-au spus că numele meu e Marjorie Steel, cu un singur prenume.

— Cine ţi-a spus întotdeauna asta?

— Tata, când trăia. Şi nu i-am întrebat niciodată pe fraţii mei, dar bănuiesc că şi ei mi-ar spune acelaşi lucru.

Era ciudat.

— Poate doar au decis să-ţi spună Marjorie.

— Da, sigur, asta pot înţelege, dar de ce să nu-mi spună că îmi folosesc al doilea prenume? Semnătura mea ar trebui să fie A. Marjorie Steel. Nu doar Marjorie Steel. Şi dacă mă gândesc mai bine, toţi trei fraţii mei au câte un al doilea prenume. De ce să decidă să nu-mi dea unul şi mie? Nu are sens. Haide! a spus ea şi s-a ridicat în picioare.

— Ce?

Certificatul de naştere al lui Talon mă fascina, şi nu-mi venea să-l las din mână.

— Mergem să ne vedem cu Joe. Vreau răspunsuri. Şi le vreau acum.

M-am uitat la ceasul meu de mână.

— E trecut de nouă.

— Nu-mi pasă. Tocmai am aflat că mă cheamă Angela. Presupun că nu e aşa mare chestie, dar de ce nu mi-a spus nimeni?

— OK. Tu ia-o înainte, şi eu mă mai uit prin actele astea.

— Nu, vreau să vii cu mine. Te rog. E mai puţin probabil s-o facă pe fratele cel mare cu mine dacă eşti şi tu acolo.

Am scos un hohot de râs.

— OK, ai dreptate.

Am închis dosarul, l-am aşezat la loc în cutie şi m-am ridicat, ştergându-mi din nou genunchii.

— Conduci tu.

Capitolul 26
Talon

Băiatul nu purta pantaloni. Îi fuseseră luați încă din prima zi. Purta doar tricoul. Deși era vară, îi era frig cea mai mare parte din timp în subsolul cu ciment rece și umed. Își petrecea majoritatea zilelor și a nopților înfășurat în pătura murdară pe care i-o dăduseră.

Răsuflarea fierbinte în ceafă — asta detesta cel mai mult. Duhoarea râncedă de trabucuri stătute și alcool. Mereu beau înainte să vină. Uneori beau în timpul.

Durerea, umilința — oricât le-ar fi urât, învățase să se detașeze. Într-o zi o să fie atât de consumat încât o să moară pe podeaua tare. Nimeni nu va observa și nimănui nu-i va păsa.

Dar răsuflarea fierbinte... duhoarea demonică... adierea aceea a iadului care plutea deasupra lui.

Niciodată nu se detașa de ea.

* * *

Răsuflare fierbinte... duhoarea de alcool, fumul stătut al trabucurilor...

Un obiect tocit m-a împuns în spate.

— Portofelul, boule! a spus vocea.

I-am tras atacatorului un cot în coaste, trântindu-l la pământ. I-am dat un şut armei, azvârlind-o pe alee, şi apoi i-am tras câteva lovituri în coaste.

— Cine pula mea te crezi? Crezi că poţi să iei cu japca tot ce vrei? Viaţa nu merge aşa, cretinule.

I-am dat vagabondului un şut în figură şi m-am îndepărtat.

Nu era prima dată când mă jefuia cineva pe stradă. Deseori umblam noaptea prin zona dubioasă de la marginea oraşului, aşteptând să încerce vreun fraier să mă atace. De două ori mai fusesem atacat până în seara asta, şi de două ori până acum îl dezarmasem pe tâlhar şi-l bătusem de-i sunase apa în cap. Nimeni nu chemase vreodată poliţia. Nu-mi păsa dacă s-ar fi întâmplat. Aveam grijă să nu las urme de durată. În plus, era autoapărare.

Voiam să mă întorc la cel din seara asta, dar m-am abţinut să mă duc şi să-l snopesc în bătaie.

Căldura greţoasă a răsuflării sale în ceafa mea. Duhoarea acră.

Voiam să-l văd mort.

Dar nu sunt nebun. Ştiu că e greşit să ucizi, în ciuda timpului petrecut în Corpul Puşcaşilor Marini şi în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecusem. Încă mai am morală şi ştiu cum să funcţionez în societate. Ştiu ce e bine şi ce e rău. Nu sunt un sociopat. Ştiu asta la fel de bine ca orice. Făcusem şi eu cercetările mele.

Nu bat oamenii la întâmplare. Dar hei, încearcă să mă jefuieşti, să iei ce-mi aparţine, şi te voi face să plăteşti. Nu mulţi ar contesta acest mod de gândire.

Chipul fostului iubit al lui Jade mi-a apărut în minte. El era excepţia. El nu încercase să ia nimic din ce îmi aparţine.

Sau poate asta făcuse?

M-am transformat într-un animal când l-am văzut sărutând-o. Orice gând raţional m-a părăsit, iar eu m-am năpustit să apăr... ce îmi aparţine.

Nu aveam niciun drept să mă gândesc la ea ca şi cum mi-ar aparţine. Nu aveam nimic să-i ofer.

Ea era singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată cu adevărat.

Şi nu aveam niciun drept asupra ei.

Am intrat într-o bodegă sordidă care servea o poşircă de whisky şi oferea curve ieftine. Nu eram mândru de asta, dar petrecusem ceva timp în dugheana asta la viaţa mea. Fusese o vreme, după ce făcusem 21 de ani, când locul acesta era a doua mea casă. Beam şi mă futeam până nu mai ştiam de mine, încercând — şi eşuând — să potolesc durerea care mă consuma. Nu mai venisem aici de ani de zile, dar încă era în picioare, refugiu pentru melancolici, pentru proscrişi — pentru oameni ca mine.

M-am aşezat la bar lângă un moş într-o cămaşă de flanelă cu carouri albastre şi galbene, cu o şapcă de vânătoare pe cap.

Un barman care arăta de parcă ar fi văzut aproape un secol s-a apropiat lent de mine.

— Ce vă dau?

Mi-am dres glasul.

— Whisky, sec.

Mi-a turnat în pahar dintr-o sticlă pe care n-o mai văzusem şi de care nu mai auzisem niciodată.

Am dat peste cap un shot, care m-a ars pe gât. Da, poşircă. Dar eram în dispoziţia de poşircă. Am împins paharul spre marginea barului şi i-am făcut semn barmanului să-l umple.

Moşul de lângă mine s-a întors cu faţa.

— Probleme, fiule?

Am clătinat din cap, înăbuşindu-mi râsul.

— Nu ştii nici pe jumate.

— Vrei să vorbim? N-am altă treabă, a zis el întinzându-mi mâna. Mike mă cheamă.

I-am strâns-o.

— Talon.

— Talon, ca gheara de pasăre?[2]

— Exact, am dat eu din cap.

— Tare neobişnuit nume.

Nu era prima dată când cineva făcea o remarcă referitoare la numele meu.

— Maică-mii i-a plăcut. Tata a vrut să-mi dea numele de John. Ăla e al doilea nume.

Am sorbit din băutură. Pe asta aveam de gând s-o iau puţin mai uşor.

— E o porcărie sinistră ce bei tu acolo, a spus Mike.

— Aşa, şi?

— Aşa, şi pari genul de om care-şi permite băuturi fine.

— De ce spui asta?

Mike a privit în jos.

— Cizmele alea de piele de struţ, de exemplu.

Am pufnit.

— Poate îmi plac porcăriile sinistre.

— Dacă spui tu. Mie-mi place să mai gust din cele fine din când în când.

Am mai luat o gură. Tipul părea obosit. Bătrân şi obosit.

— Cu ce te ocupi, Mike?

— Am lucrat în construcţii toată viaţa. Acum sunt pensionat. Soţia s-a prăpădit acum un an, aşa că sunt singur cu câinele acum. Tu?

— Sunt fermier.

— Viaţă grea, a zis el.

Am râs. Da, în general, viaţa era grea la fermă. Pentru familia Steel? Nu chiar. Noi eram norocoşi. Străbunicul Steel începuse de la zero, iar el şi bunicul au construit un imperiu, adăugând livada de piersici şi meri la ferma de vite care prospera deja. Tata construise crama, iar el şi Ryan făuriseră un alt imperiu.

---

2 *Talon* înseamnă „gheară de pasăre" în limba engleză (*N. tr.*).

Nu că n-am fi muncit din greu. Asta făceam, Jonah şi Ryan mai ales. Se ştia că ei lucrează câte douăsprezece ore pe zi. Dar banii n-au fost niciodată o problemă.

Nu, nu ferma era sursa problemei mele.

— Ne descurcăm, am zis.

— Atunci ce te macină, băiete?

L-am săgetat cu privirea.

— Nu-mi zice „băiete".

— Scuze. N-am vrut să te jignesc. Dar te supără ceva. Îmi dau seama.

Am oftat.

— Tocmai am fost jefuit.

— Nu mă mir, dacă umbli prin părţile astea îmbrăcat aşa.

Mike a tuşit.

— Din câte ştiu eu e o ţară liberă, Mike. Ar trebui să am dreptul să umblu pe unde dracului am chef fără ca cineva să încerce să ia ceva ce-mi aparţine.

— Nu pot să te contrazic, fiule. Dar tre' să-ţi mai foloseşti şi creierul. Nu-mi pari prea prost, dar mi se pare o prostie ca un om ca tine să umble pe aici după ce se lasă seara şi să nu se aştepte să fie jefuit.

— M-am descurcat.

— Nu pari prea şifonat.

— Eu nu, dar cretinul ăla de tâlhar este.

Mike a ridicat din sprâncene şi a luat o înghiţitură sănătoasă de bere. Apoi a izbucnit în râs.

— Deci nu te-ai lăsat, înţeleg?

— În niciun caz.

— Şi l-ai bumbăcit bine?

— Bine de tot.

Am mai luat o gură de poşircă.

Mike a chicotit.

— Nu pot să zic că n-a meritat-o.

Şi-a terminat berea.

— Deci zi-mi, ce te macină? Şi nu-mi spune că te-a supărat tâlharul. Dacă n-ai fi vrut să fii jefuit, n-ai fi venit aici.

— Habar n-ai ce vorbeşti, în pula mea.

Mike a hohotit scurt.

— Am impresia că mă apropii destul de mult, fiule.

— Acuma eşti şi psihiatru?

— Nici pe departe. Doar un bătrân care a umblat ceva la vremea lui. Mi s-a spus că mă pricep să citesc oamenii. Şi cred că tocmai te-am citit mai bine decât ai fi vrut.

— Nu ştii absolut nimic despre mine.

— Asta nu-i adevărat. Ştiu că eşti fermier. Ai spus-o cu gura ta. Ştiu că umblai pe afară pe întuneric în zona asta şi cu cizmele astea în picioare, şi asta te-a făcut prada perfectă pentru tâlhari. Mai ştiu şi că erai conştient că ai putea fi jefuit, şi ai fost. Nu i-ai dat nimic tâlharului, şi ai scăpat teafăr.

Am dat paharul peste cap şi am cerut încă unul.

— Habar n-ai, bătrâne.

Mike i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă o bere.

— Când ajungi la vârsta mea, ştii destule. Ştiu în clipa asta că ascunzi ceva. Nu ştiu ce, adevărat, dar trebuie să te ocupi de asta mai devreme sau mai târziu dacă vrei să duci o viaţă fericită.

— Sunt perfect fericit.

Ce porcărie!

— Fiule, oamenii perfect fericiţi nu umblă craina căutând să fie jefuiţi.

Am dat pe gât al treilea pahar de poşircă şi am aruncat câteva bancnote pe tejghea.

— Am plecat.

M-am ridicat şi m-am întors, gata s-o iau din loc.

— Fuga nu e niciodată o soluţie, fiule.

Nu ştiu de ce m-am întors. Mai auzisem aceleaşi cuvinte înainte, de la fraţii mei, de la o mulţime de alţi oameni. Dar ceva din glasul lui Mike mi-a vorbit.

M-am așezat la loc și am privit în ochii lui albaștri apoși. Erau ochi care văzuseră o viață, ochi care păreau să păstreze... ceva. Să fie empatie?

— Chiar crezi că mă cunoști, bătrâne?

Mike a tușit din nou și a zâmbit.

— Nu știu ce culoare au șosetele pe care mi le-am pus de dimineață, dar știu că trebuie să dai piept cu viața ta. La fel ca toți ceilalți din lumea asta.

Am clătinat din cap.

— Toți ceilalți din lumea asta n-au avut viața mea.

— Poate că nu. Dar cu toții au greutăți. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Nu mă îndoiam de asta, nu chiar. Sau...? Poate bătrânul avea totuși ceva de zis.

— În regulă. Am câteva minute. Dă-mi un sfat înțelept, Mike.

— Pe dracu', nu-s vreun învățat. Și chiar dacă știu că ascunzi ceva, nu pretind că știu ce e. Dar trebuie s-o lași în urmă. Nu există vreun mare secret al vieții. E destul de simplu. L-ai citit pe Thoreau, așa-i?

Am dat din cap că da. Îl citisem pe Thoreau, dar eram destul de surprins că și Mike îl citise.

— E cum spune el. Să sugi măduva vieții.

— Thoreau trăia în sălbăticie. Refuza să-și facă datoria. Să-și plătească impozitele. Era cam ca un copil răsfățat, dacă mă întrebi pe mine, am zis eu.

Mike a râs în hohote.

— Nu pot să te contrazic aici. Dar omul avea o mulțime de lucruri folositoare de zis. Trebuie să te concentrezi pe lucrurile bune, indiferent cât de mărunte sunt. Găsește binele în tot ce te înconjoară, și suge-l ca pe măduvă.

Omul nu era deloc elocvent. Dar cuvintele lui Mike rezonau cu mine. Oare puteam să fac asta?

— Zi-mi ceva bun din viața ta, a spus el.

Eu am rămas tăcut.

— Nu-mi spune că ești în situația asta de atâta timp că nu mai vezi lucrurile bune din viață. Se vede că n-ai griji financiare, după cizmele alea din picioare. Ăsta trebuie să fie un lucru bun.

Am luat o gură de bere și am dat din cap.

— Da, e un lucru bun.

— Pentru Dumnezeu, fiule, nu fi așa blazat! Eu am făcut economii toată viața, iar acum trăiesc din puținul pe care-l primesc de la stat. Grijile financiare fac parte din viața celor mai mulți oameni. Fii recunoscător că nu le ai.

Mi-am trecut degetele prin păr. Deodată mă simțeam ca un om foarte mic.

— Ai dreptate.

— Altceva?

— Am doi frați și o soră. Cu toții sunt minunați.

— Bun, bun. Familia e totul. Și mai ce?

Jade. Ea a fost de fapt primul lucru care-mi venise în minte când omul mă întrebase de un lucru bun din viața mea. Nu știu din ce motiv nu-i puteam rosti numele. Nu era a mea, oricât mi-aș fi dorit acest lucru, fiindcă îmi doream la fel de tare să nu fie. Nu voiam s-o atrag în existența mea chinuită. Nu voiam s-o distrug. Merita mult mai mult.

— Ai vreo iubită?

Am întors privirea.

— Sau vreun iubit? Eu nu judec.

Mi s-a zbârlit pielea pe mine.

— Există o fată. Dar nu-i a mea.

— Nu simte și ea la fel?

Nu știam. Era clar că nu mă respingea.

— S-ar părea că mă place.

— Atunci ce mai aștepți? Zi-i ce simți.

— Nu prea știu ce simt.

Era adevărul adevărat.

— Nu te cred.

— Nu sunt bun pentru ea. Merită un om mai bun.

— Trebuie să încetezi cu atitudinea asta care-ți dăunează, fiule, dacă vrei să fii fericit în viață.

Fericit? Renunțasem la noțiunea de fericire cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

— Nu e nimic dăunător. E doar un fapt. Merită un om mai bun.

La naiba, merita cel mai bun om. Din păcate, nu eram eu acela.

— Ce-ar putea fi mai bun pentru o femeie decât un bărbat care o iubește? O iubești, nu-i așa?

O iubeam? Nu știam cum e genul acela de iubire. Nu aveam la ce să mă raportez. Eram obișnuit să iau ce-mi oferă femeile. Nu le dădusem niciodată ceva în schimb.

Iar apoi m-a lovit de parcă o casă mi s-ar fi prăvălit în cap. Asta era problema cu Jade. Nu voiam doar să iau ceva de la ea. Voiam să-i dau la schimb tot ce aveam, și nu credeam că sunt în stare să o fac. Mi-o doream, tânjeam după ea. Oare asta să fie iubirea?

— Nu știu, am răspuns sincer.

— Nu crezi că-ți ești dator să-ți dai seama ce simți pentru femeia asta?

Am tăcut.

— Nu te gândești deloc la ea?

Din nou, am tăcut.

— Fii atent, fiule, uită-te bine la viața ta! Poate n-a fost una prea veselă, și să știi că îmi pare rău. Dar trebuie să fie și momente de bucurie. Cerne și tu mizeriile. Găsește clipele alea. Când te-ai simțit cel mai bucuros?

Am zâmbit. Chiar i-am zâmbit bătrânului, care era cel mai înțelept om din câți întâlnisem în ultimii ani.

— Cel mai bucuros mă simt când sunt cu ea.

M-am ridicat în picioare.

— Acum unde mai pleci?

— Mă duc acasă. Dar înainte de asta, dă-mi adresa ta, Mike.

— Pentru ce?

— M-ai ajutat mult. Aş vrea să-ţi trimit ceva în semn de mulţumire.

A mâzgălit ceva pe un şerveţel şi a râs.

— Mă rog. N-am să te refuz. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Talon. Îţi doresc fericire pentru tot restul vieţii, sincer îţi zic.

Drumul urma să fie greu şi îngheţat, dar poate reuşeam să înaintez şi să găsesc fericirea.

Un singur lucru ştiam. Până mâine-seară, Mike o să primească la uşă o ladă cu băuturi fine.

Capitolul 27
Jade

— Unde naiba ai găsit asta?

Jonah ţinea în mână certificatul de naştere, iar ochii îi scăpărau.

— Jade şi cu mine am făcut nişte investigaţii.

— Ce dracului?!

M-a luat cu călduri. Era clar un moment de familie. Mă simţeam complet nelalocul meu. Dacă m-ar fi înghiţit pământul, aş fi fost bucuroasă.

— Ei bine, da.

— La naiba, Marj, nu e amuzant. Spune-mi unde ai găsit ăsta.

— În nişa din subsol. În cutiile alea vechi ale tatei despre care mi-ai zis mereu că sunt lipsite de importanţă.

— Sunt.

— Se pare că nu. Nici nu ştiu care e numele meu în acte.

I-a întins înapoi certificatul de naştere.

— Nu ştiu nimic despre treaba asta.

Cuvintele lui Jonah au rămas în aer, iar Marj şi-a pus mâinile în şolduri.

— Nu ține, Jonah. Tu știi ceva. Cu siguranță, numele meu adevărat e Angela Marjorie Steel. Vreau să știu de ce nu mi-a spus nimeni.

— Nu știu. Poate mama și tata ți-au schimbat numele.

— De ce ar face asta?

Jonah a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Minți, a zis Marj, iar în ochi i se citea mânia. De ce nu mi-a spus tata care e numele meu adevărat? De ce nu mi-ai spus *tu*?

— Nu e important, Marjorie. Las-o baltă.

— Care e problema de fapt? E numele meu. Nu e vreun cazier sau ceva înfiorător. Vreau doar să știu de ce nu mi-a spus nimeni cum mă cheamă. E oare atât de greșit?

— Marj…

— Și dacă tot discutăm despre asta, poți să-mi spui de ce mi-ai zis întotdeauna că numele de fată al mamei a fost Warren, când în certificatul ei de căsătorie cu tata scrie Wade.

Jonah a făcut ochii mari. Doar puțin, dar eu am observat. Oare și Marj văzuse?

— Lasă baltă lucrurile astea, a spus Jonah pe un ton serios. Și nu-ți mai băga nasul pe acolo.

— O să-mi bag nasul cât am chef. Un sfert din proprietatea asta e al meu, în caz că ai uitat.

— N-a uitat nimeni asta. Dar te avertizez. Nu-ți mai băga nasul. Nu e treaba ta oricum, și s-ar putea să nu-ți placă ce găsești.

* * *

Stăteam întinsă în pat, neputând să adorm. Ceasul ticăia întruna. Miezul nopții. Unu. Unu și jumătate. Puteam să mă dau jos din pat, să-mi iau o ceașcă de ceai din bucătărie, dar Talon nu era acasă. N-ar fi stat la masă cu paharul lui cu apă.

În cele din urmă, când abia ațipisem, ușa camerei mele s-a deschis cu un scârțâit. M-am ridicat repede în fund.

— Nu-ți fie frică. Sunt doar eu, ochi-albaștri.

Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul și am ridicat privirea. Talon stătea la un metru de patul meu, ciufulit și obosit.

— Unde ai fost? am întrebat eu.

— Grand Junction.

— De ce te-ai întors? Marjorie a spus că de obicei stai peste noapte când te duci în oraș.

— Am vrut să te văd.

Inima mi-a tresărit.

— E miezul nopții, Talon.

Și-a trecut degetele prin părul lui superb.

— Știu. Doar că... nu mai puteam să aștept.

— Merg la birou de dimineață.

— Știu. Doar că...

Părea atât de trist și de disperat încât mi s-a înmuiat inima.

— Bine. Vino și stai jos.

S-a așezat și mi-a luat mâna într-a lui. Nu mai făcuse asta până atunci. A rămas tăcut câtva timp.

— Deci ce e? l-am întrebat eu.

Din nou, n-a spus nimic. I-am strâns mâna.

— Nu pot să fac asta, a zis el.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să știu ce avea pe suflet, știam că nu trebuie să insist cu Talon. Nu ne cunoșteam de prea mult timp, dar nu ar fi răspuns bine la insistențe.

— Bine, am zis eu. De ce nu te întinzi? Poți să stai aici cu mine sau poți să te duci în camera ta. Oricum, arăți ca și cum ți-ar prinde bine să dormi.

M-am întins la loc, dându-mă într-o parte ca să-i fac loc în caz că voia să rămână. Speram că o s-o facă. Nu mă puteam gândi la nimic mai plăcut decât să dorm în brațele lui.

— Putem să luăm cina mâine-seară? a întrebat el.

— Sigur. Vrei să ne vedem după muncă?

A clătinat din cap.

— Marj mi-a zis de dimineață că o să fie plecată mâine-seară.

Am încuviinţat.

— Da, s-a înscris la un fel de cursuri de gătit în Grand Junction. Mă bucur tare mult că îşi urmează în sfârşit pasiunea.

— Vreau să luăm cina aici. Vrei să iei cina cu mine?

Nu m-am putut abţine şi am chicotit.

— Găteşti tu?

El a zâmbit.

— Nu ţi-aş face aşa ceva. O s-o rog pe Felicia să pregătească ceva bun.

Am zâmbit.

— Sună grozav. Acum, dacă n-ai de gând să stai aici cu mine, du-te şi culcă-te. Trebuie să te odihneşti.

S-a ridicat şi a plecat fără să spună un cuvânt.

* * *

La birou am petrecut ziua următoare în faţa computerului, cercetând. Nu profesam dreptul, dar începea să-mi placă partea de cercetare... Învăţam multe, iar pe internet şi canalele de socializare, puteam urmări aproape orice.

Larry a plecat la cinci şi mi-a spus s-o iau din loc şi eu, aşa că l-am ascultat. Voiam să merg acasă, să fac un duş şi să mă schimb înaintea cinei cu Talon.

O oră mai târziu, îmi pieptănam părul ud şi mă îmbrăcam cu o rochiţă mulată când s-a auzit o bătaie în uşă.

Talon era singurul care era acasă.

— Da? am zis eu.

— Cina e gata, a spus el deschizând uşa.

Roger gâfâia vesel la picioarele lui.

— OK. Poţi să aştepţi câteva minute? Trebuie doar să-mi usuc părul.

— Părul tău arată grozav.

Am râs.

— E ud, Talon. Abia am ieşit din duş.

— Glumeşti? E sexy ca naiba.

Bărbaţii au nişte gusturi interesante uneori.

— OK. Dacă spui tu, am zis zâmbind. Hai să mergem în bucătărie.

— Nu mâncăm în bucătărie.

— În sufragerie? Doar noi doi?

A clătinat din cap.

— Luăm cina în dormitorul meu.

Mi s-a făcut pielea de găină. Evident, avea în minte mai mult decât cina din seara asta, şi pentru mine asta nu era o problemă. Nu m-a luat de mână ca seara trecută. Doar l-am urmat prin casă, până în apartamentul lui.

— O! am exclamat.

Fusese aranjată o măsuţă, cu tot cu porţelanuri fine şi lumânări.

— E superb. Felicia s-a ocupat? am întrebat eu.

— Nu, a clătinat el din cap. Eu singur.

— Uau! am exclamat uluită. E foarte frumos, Talon.

A tras un scaun.

— Ia loc.

M-am aşezat, iar el mi-a turnat un pahar de vin roşu.

— E cel mai bun Cabernet Sauvignon al lui Ryan, vârful de gamă. Sticla asta a fost învechită zece ani. Sper să-ţi placă.

— Tu nu bei?

— O să beau la mâncare. Prefer un whisky bun şi tare ca aperitiv. Acesta e Peach Street, distilat ca un burbon chiar aici, pe versantul de vest.

A ridicat paharul, iar eu am luat o gură de vin.

— Delicios! Aromă de fructe de pădure, cu câteva note discrete de piper negru şi scorţişoară.

— Ryan te-a învăţat bine.

— Mi-a plăcut mult să lucrez cu el. De fapt, chiar mi-e dor. Deşi îmi place şi noua muncă de avocat.

— Mă bucur că eşti fericită aici.

Făceam conversaţie. Muream să aflu ce încercase să-mi spună noaptea trecută.

— Deci, despre ce voiai să vorbim? am întrebat eu.

— Să luăm cina mai întâi.

În regulă. Puteam să aştept.

— Ce avem în meniu?

El a ridicat cupola de pe farfuria mea.

— Muşchi de vită cu sos de piper verde, rapini[3], mămăliguţă cu rozmarin şi o baghetă cu seminţe de floarea-soarelui.

Am inhalat aroma.

— Miroase grozav, am spus luând apoi o gură de vin. Felicia chiar s-a întrecut pe sine.

— Am rugat-o să facă ceva special, şi asta a pregătit.

— Chiar că e ceva special. Deşi oricare dintre mâncărurile ei delicioase ar fi fost aşa. E o bucătăreasă excelentă.

Acum eu făceam conversaţie. Dar trebuia să vorbim despre ceva cât timp mâncam.

Talon a luat un cuţit de friptură şi a tăiat o felie.

— Cum ţi-a fost ziua?

— Bună. Am făcut muncă de cercetare la computer. Săptămâna viitoare probabil va trebui să merg pe teren pentru un caz nou. Mă bucur tare mult că e vineri. Îmi prinde bine o zi liberă.

Făceam conversaţie în continuare. Cum puteam avea atât de puţine să ne spunem? Oare între noi nu era decât sex?

Nu. Era mai mult. Mult mai mult. Dragoste.

Pentru prima dată, mi-am recunoscut-o mie însămi. Mă îndrăgostisem de Talon. Lucrul acesta mă speria la culme, dar era adevărat. Uneori eram atât de apropiaţi încât mi se părea că suntem una şi aceeaşi persoană. Iar alteori, ca acum, el era la kilometri distanţă, stând chiar în faţa mea la masă. Îşi ridicase iar zidurile, şi nu mă lăsa să trec dincolo de ele decât în clipele intime.

---

3 Legumă care seamănă foarte mult cu broccoli, folosită în bucătăria italiană şi asiatică (*N.red.*).

M-am uitat în farfurie. Friptura mea era gătită perfect — în sânge, așa cum îmi place. Sucul roșu șerpuia prin mămăliguță. Am zdrobit-o cu furculița.

Mi-a venit în minte certificatul de naștere al lui Marj. Jonah ne spusese s-o lăsăm baltă, dar poate Talon știa ceva.

— Talon?

— Da?

A luat o gură de friptură, a mestecat și a înghițit.

— Marj și cu mine am găsit ieri certificatul ei de naștere.

— Și?

— Păi, e cam derutant. Scrie că numele ei e Angela Marjorie Steel. Dar ea spune că voi i-ați spus mereu că prenumele ei e doar Marjorie.

A rămas tăcut o clipă, apoi a spus:

— De ce vă pasă?

— Aș zice că e evident. Ei îi pasă fiindcă e numele ei. Mie îmi pasă fiindcă țin la ea. L-am întrebat pe Jonah despre treaba asta, dar n-a vrut să ne spună nimic. Ne-a zis să nu ne băgăm nasul, că poate găsim lucruri pe care nu vrem să le știm.

A coborât privirea în farfurie.

— În locul vostru, l-aș asculta pe Joe.

— Tu știi ceva despre asta?

— N-o să spun decât că sunt în asentimentul lui Joe. Lăsați-o baltă!

— Nu e corect. Marj vrea doar să știe cine e.

— Știe cine e. E Marjorie Steel. E sora mea. Deține un sfert din cea mai bogată fermă din Colorado. La naiba, ce altceva mai trebuie să știe?

— Păi, numele ei, de exemplu.

A ridicat privirea și s-a uitat urât la mine.

— Nu întinde coarda, Jade.

— Deci o să te faci și tu, la fel ca frate-tău. Grozav. Se întâmplă ceva aici, Talon, și dacă nu vreți să știu eu, e una. Dar Marj e sora voastră.

— Marj o duce mai bine aşa. Are o viaţă grozavă. Nu trebuie să şi-o distrugă.

— Dar, Talon...

A dat un pumn în masă, zgâlţâind farfuria cu mâncare din faţa mea. Apoi s-a ridicat.

— La naiba, Jade! Nu întinde coarda! a spus printre dinţii încleştaţi.

A venit spre mine, m-a apucat de braţ şi m-a ridicat în picioare cu forţa.

— Dar...

Gura lui a apăsat-o violent pe a mea.

I-am răspuns ca întotdeauna. Trupurile noastre erau atrase unul de altul, buzele ni se potriveau perfect. M-am deschis pentru el, iar limba i-a pătruns rapid în gura mea. Ne-am sărutat cu patimă, cu fervoare, cu gurile deschise şi lipite bine una de alta.

Când a pus capăt sărutului în cele din urmă şi amândoi am început să gâfâim şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— Eşti singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată în viaţa asta, a şoptit el.

— Ce? am exclamat eu.

Inima îmi bătea de o mie de ori pe minut în piept, ca lovită de streche. Pufăiam iute şi scurt. Nu puteam să respir. Ce spusese?

— Tu, ochi-albaştri... tu eşti singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Buzele lui au coborât din nou pe ale mele. Ne-am sărutat iar, apoi Talon m-a împins uşor spre patul lui.

În câteva secunde, eram amândoi la orizontală, complet îmbrăcaţi încă, sărutându-ne pe patul lui ca doi adolescenţi înfometaţi. Gurile ne erau sudate. Miere clocotindă îmi curgea prin vene.

Mi-a luat un sân în palmă şi mi-a găsit sfârcul prin rochie în timp ce mă săruta la fel de violent în continuare.

Trupul mi s-a cutremurat. Eram gata pentru el. Sexul îmi pulsa, şi ştiam că sunt udă.

— Tu, a zis el, gâfâind. Tu. Toate celelalte femei. Niciuna dintre ele, niciodată. Doar am luat ce-mi dădeau de bunăvoie. Dar tu... tu...

— Talon...

— Pe tine, Jade. Te vreau pe tine.

— Atunci, ia-mă! Ia-mă în seara asta. Fă-mă a ta!

El a făcut o grimasă.

— Nu pot. Nu pot. Nu pot să te fac a mea. Nu vrei să fii a mea.

— Vreau să fiu a ta, am zis.

— Nu vrei. Nu poţi. Nu pot să te am.

— Talon, sunt chiar aici. Mă *ai* deja.

S-a uitat la mine o clipă, cu ochii înflăcăraţi, dar îl măcina ceva. Îi era frică.

— Orice ar fi, Talon, putem să-i facem faţă împreună. Lasă-mă să te ajut.

— Am nevoie de tine. Am nevoie să fiu în tine. Să-mi faci demonii să dispară.

Trupul îi tremura. De data asta trebuia să iau eu iniţiativa. Am simţit-o, o ştiam adânc, în sufletul meu. M-am îndepărtat de trupul lui, m-am ridicat, mi-am tras rochia peste cap şi am aruncat-o pe podea. Nu purtam sutien, iar sfârcurile îmi erau deja rigide şi tari. Mi-am azvârlit sandalele din picioare şi mi-am dat jos chiloţii tanga. Apoi am început să-i desfac lent nasturii de la cămaşa de bumbac de culoarea vinului de Burgundia. Cu fiecare nasture, expuneam mai mult din pielea lui frumoasă şi bronzată, iar sexul îmi fremăta şi mai tare.

I-am scos cămaşa, coborându-i-o de pe umeri, l-am ajutat să-şi scoată braţele din ea, şi am aruncat-o pe jos. I-am desfăcut catarama de la curea, şi deşi voiam să-l dezbrac repede, să-l încalec şi să-l fut până nu mai ştia de el, am luat-o încet. Trebuia să-l liniştesc. Încet, fermoarul s-a deschis dinte după dinte, iar eu m-am dus la picioarele patului şi i-am scos cizmele şi şosetele. Apoi i-am tras jeanşii în jos şi în cele din urmă i-am scos şi boxerii. Avea erecţie, la fel de mare şi mândră cum o ştiam, cu o perlă de lichid preejaculator strălucind

pe crăpătura micuță. Cuibul negru de păr pubian mă atrăgea, iar eu m-am aplecat și i-am inhalat moscul bărbătesc.

— Ești atât de frumos, Talon. Fiecare parte din tine. N-am văzut niciodată un bărbat mai frumos. Niciodată.

I-am sărutat vârful penisului, apoi i-am sărutat abdomenul, trecându-mi limba peste mușchii tari bronzați, până la sfârcurile de aramă. I-am atins ușor cu limba unul dintre ele, iar el a tresărit.

L-am sărutat pe piept, pe umeri, urcând de-a lungul gâtului până la ureche. I-am supt lobul urechii și am tras ușor de el.

— Lasă-mă să am grijă de tine, i-am șoptit în ureche. Te rog. Vreau asta.

A strâns ochii, iar în colțul unuia a apărut o lacrimă.

— Nu te lupta, dragule! Am eu grijă. Am eu grijă de tine.

L-am sărutat în jurul urechii și mi-am împins limba înăuntru de câteva ori.

El s-a cutremurat și a oftat. Mi-am trecut degetele prin părul lui superb. L-am descurcat cu degetele, i-am masat scalpul, apăsând foarte puțin cu unghiile.

A scos din nou un oftat.

— Ce bine e!

— Relaxează-te, dragule! Eu conduc în seara asta.

Mi-am continuat asaltul. După ce i-am făcut un masaj capilar ca la carte, mi-am coborât degetele pe obrajii lui și i-am masat pomeții, tâmplele, și apoi linia maxilarului.

— Ești atât de încordat. Relaxează-te! Nu te mai preocupa.

I-am masat umerii și pectoralii.

— Întoarce-te, dragule! Vreau să te masez pe spate.

— Jade, oricât de mult mi-ar plăcea un masaj, sunt tare ca piatra în clipa asta. Vreau să fiu în tine.

Eu am chicotit.

— Credeam că eu conduc aici.

— Doar încalecă-mă, scumpo! Fute-mă! Apoi poți să mă ajuți să mă relaxez. Și în curând o să fiu din nou tare pentru tine.

Nu puteam să spun „nu" la așa ceva. Eram udă toată. Îi voiam penisul mare în mine atât de mult încât credeam că mor dacă nu l-aș fi avut.

— Te rog, ochi-albaștri. Vino și călărește-mă.

M-am îndreptat către erecția lui și încet, centimetru cu centimetru, am coborât în scula lui. *Atât de completă și de plină. Niciodată n-am mai fost așa, cu nimeni altcineva.*

— Da, scumpo, a zis el. Perfect. Atât de bine.

Am scos un oftat cald când i-am primit și ultimul centimetru glorios al erecției.

— Doamne, cât îmi place! Sunetul ăla pe care-l scoți când intru prima dată în tine. Atât de sexy. Doamne, Jade, fute-mă ca lumea! Fute-mă tare! Am nevoie de tine.

M-am ridicat și apoi am coborât brusc în scula lui.

— Da, scumpo! Dar mai repede. Vreau să mă fuți. Trimite-mă pe Lună.

Am început să mă mișc mai repede, pistonând cu coapsele. Atât de repede, atât de bine, iar în câteva clipe mă apropiam de climax.

— Atinge-ți clitorisul, scumpo! Fă-te să termini! Vreau să te văd cum te satisfaci singură. E atât de incitant.

Mi-am coborât mâna peste sâni, apoi în jos, spre abdomen, spre vulva epilată, până la clitoris. Era scăldat în sucurile mele. M-am mângâiat cu un deget în jurul lui, și asta a fost de ajuns.

Am explodat. Stele se învârteau deasupra mea. Tot corpul mi s-a făcut zob în jur și vedeam numai caleidoscopuri și curcubeie. Am continuat să-l călăresc pe Talon cât de tare puteam.

— Da, scumpo, da! Ești așa de frumoasă! Dă-ți drumul pentru mine! Dă-ți drumul, scumpo!

Apoi s-a împins tare de tot în mine, cu o ultimă mișcare.

— Doamne, cât de bine e! Nimeni, doar tu. Te vreau. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Când ne-am calmat amândoi în cele din urmă, iar respiraţia ne-a revenit la normal, i-am lăsat penisul să alunece afară din mine şi m-am cuibărit în braţele lui.

— Odihneşte-te câteva minute! am spus. Dar apoi îţi datorez un masaj.

Capitolul 28
Talon

Fără tragere de inimă, m-am așezat cu fața în jos când m-a rugat. E o poziție de supunere pentru mine și nu mă simțeam confortabil. Eram agitat, dar pe de altă parte, mereu eram agitat. Asta făcea parte din a fi Talon Steel.

— Lasă-mă să am grijă de tine, dragule! a spus ea, cu vocea ei sexy și reconfortantă.

Am încercat să mă relaxez, să-mi găsesc liniștea. Dar nu eram sigur cum s-o fac.

— Dragule, relaxează-te! Nu e atât de greu.

A început cu ceafa, masând-o cu degetul mare. Era bine. Era așa cum trebuie.

— Cât de încordat ești? Cum trăiești așa?

Nu aveam niciun răspuns pentru asta. Aceasta *era* viața mea. Întotdeauna eram într-o stare constantă de veghe. Întotdeauna încordat. Nu aveam să-i pot explica niciodată de ce.

— Relaxează-te! O să te scap de toată tensiunea asta, Talon. De toată. Chiar dacă o să am nevoie de întreaga noapte.

Am închis ochii, încercând să-mi găsesc seninătatea. Buzele ei moi îmi şopteau pe piele. M-a sărutat între omoplaţi.

Iar apoi degetele ei talentate au început să lucreze. Mi-a frământat umerii şi braţele, apoi m-a presat între omoplaţi.

— Cât de încordat eşti! a zis ea din nou.

— Asta e viaţa mea, am răspuns eu încet.

— Nu trebuie să fie aşa, dragule. Lasă-mă să te ajut să-i dai un curs nou.

Măcar de-ar fi fost atât de simplu. Pentru mine nu exista un curs nou. Nu era posibil. Totuşi, pe măsură ce degetele ei îmi masau muşchii, am început să mă simt mai bine. Îngrijit.

Mi-a frământat umerii până când mi-a netezit o mulţime de noduri din muşchi, apoi a coborât spre mijloc şi zona lombară. A lucrat şi acolo o vreme, iar mâinile ei calde îmi ofereau confort şi alinare. Mai jos, mi-a frământat fesele.

— Atât de încordat, a spus din nou în timp ce îmi masa muşchii coapselor, dosul genunchilor, coborând la pulpe. Şi apoi la tălpi.

— Ţi s-a făcut vreodată masaj la tălpi, Talon? a întrebat ea.

Eu am clătinat din cap pe pat.

— Nu cred.

— Atunci urmează să te răsfăţ.

A început cu piciorul stâng, masându-mi călcâiul şi apoi scobitura tălpii. Apoi fiecare deget. Atingerea ei era perfectă. Suficient de fermă cât să mă simt bine fără să mă doară.

A lucrat la piciorul stâng vreo zece minute înainte să treacă la celălalt.

Îmi doream atât de mult să mă relaxez. Îmi doream atât de mult să las totul şi să mă pierd în ea.

Oare Jade putea fi salvarea mea?

Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Dar, Doamne, când eram cu ea, când corpul ei atrăgător îl cuprindea pe al meu, când mă privea cu ochii ei albaştri de oţel...

Cărămizile din jurul meu începeau să se prăvălească.

Iar asta mă speria la culme.

A început să-mi maseze din nou pulpa.

— Te încordezi iar, dragule. Relaxează-te!

Am încercat. Am încercat să mă afund în pilotă, să mă scufund în oceanul care era Jade şi perfecţiunea şi bucuria şi extazul.

A urcat din nou spre coapse, masându-mi muşchii, apoi din nou către fund, frământându-mi fesele.

— Ai un fund superb, Talon. N-am văzut niciun bărbat care să arate la fel de bine ca tine în jeanşi.

Am zâmbit cu faţa în pilotă.

Mâinile ei, atât de bune, atât de potrivite, atât de perfec…

* * *

Băiatul urlă.

Un deget gros îi pătrunse în posterior. Era rupt în două. Sfâşiat. Mii de ace îl împungeau cu putere. Nimic nu putea să doară mai rău. Urla în agonie.

— Opreşte-te! Mă doare! Mama! Tati! Ajutaţi-mă! Vă rog!

Nu era normal. Oamenii nu fac aşa ceva. Nu cu copiii… Nu cu…

Sângele îi îngheţă în vene şi un strigăt ascuţit îi ieşi din gât. Mai multă durere. Cioburi ascuţite îl sfârtecau, îl întindeau, îl rupeau.

— Asta e, băiete. Ia-o pe toată.

Băiatul nu avea să-şi revină niciodată. Avea să moară chiar acum. Acesta era sfârşitul scurtei sale vieţi. Sfârşit…

* * *

— Talon!

Eram în genunchi, astupându-mi urechile cu mâinile. Zgomotul. Atâta zgomot. *Opreşte-l, opreşte-l, opreşte-l!* Un urlet care îţi îngheţa sângele în vene. Malefic şi sfâşietor.

— Talon!

Prin zgomot, o voce dulce mă striga pe nume. *Talon*. Departe, cineva striga...

Doamne, te rog, zgomotul. Oprește-l, oprește-l, oprește-l.

— Talon!

Zgomotul s-a oprit. M-am uitat la Jade. Era frumoasă. Atât de frumoasă. Dar frica, teroarea îi umplea ochii de oțel.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Și atunci am știut. Zgomotul asurzitor venise de la mine, de la glasul meu. Ce se întâmplase? M-am uitat la ea. Atât de frumoasă, de inocentă. Avusese atât de multă grijă de mine, îmi masase coapsele, zona lombară, fundul, și apoi își strecurase...

Mă atinsese acolo — pe anus.

Am închis ochii strâns. *Nu pot să merg acolo. Nu vreau să merg acolo.*

— Talon, lasă-mă să te ajut. Spune-mi ce s-a întâmplat.

M-am ridicat. Penisul îmi atârna flasc. Abia așteptam să fac din nou dragoste cu ea. Da, să fac dragoste. Nu doar s-o fut.

Dar asta n-ar funcționa niciodată. Mi-am pus jeanșii și boxerii pe mine. Apoi i-am ridicat rochia de pe jos și i-am întins-o.

— Pleacă! i-am zis.

A ridicat din sprâncene, iar buzele ei frumoase s-au deschis în forma literei O.

— Să plec? Nu înțeleg.

— Știi ce înseamnă „a pleca".

Am întors privirea. S-a apropiat de mine, încă dezbrăcată, ținând rochia în mână. Mi-a luat obrazul în palmă și m-a forțat să mă uit în ochii ei.

— Nu plec. Nu plec nicăieri. Sunt aici pentru tine. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Cât de mult voiam s-o cred! Cât de mult voiam s-o iau în brațe, s-o țin la pieptul meu până când ultimul monstru avea să dispară în cețurile nopții. Puteam să încerc? Puteam să risc totul și s-o țin cu mine?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să pleci. Acum.

— Nu înţeleg. Te rog. Nu vreau să plec. Vreau să rămân şi să te ajut.

Am strâns din dinţi.

— Nu. Pleacă!

Şi-a muşcat buza, iar două lacrimi i-au curs pe obraji.

Niciodată nu m-am urât atât de mult.

A îmbrăcat rochia peste cap şi şi-a acoperit corpul bine proporţionat. Şi-a tras nasul şi a spus:

— Bine, Talon. Plec. Dar mâine discutăm despre asta. Nu poţi să mă dai la o parte. Nu o să te las.

Nu voiam s-o dau la o parte. Tot ce îmi doream era ea. Ea era tot ce-mi dorisem vreodată. Nu-mi dorisem niciodată ceva până când am cunoscut-o pe ea. Dar trebuia s-o îndepărtez. Trebuia s-o protejez de oroarea care era viaţa mea.

Am apucat-o de braţ.

— Nu mă înţelegi.

— Talon, nu te-am înţeles niciodată. Dar în momentul ăsta e clar că vrei să plec, aşa că vreau să plec. Dar discutăm mâine.

Doar că mâine nu aveam să discutăm. Nu aveam să discutăm nici mâine, nici în orice altă zi.

— Când spun să pleci, nu vreau să spun să pleci doar acum. Vreau să pleci din casa asta.

În ochii ei frumoşi scânteia tristeţea.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— N-am vorbit mai serios în viaţa mea.

— Când am încercat să plec înainte, ai vrut să rămân.

La naiba, iar acum voiam să rămână. Dar ce s-a întâmplat în seara asta fusese ca un tren de marfă care a trecut peste mine, care m-a făcut praf şi pulbere şi care m-a forţat să dau piept cu realitatea. Nu-i puteam oferi nimic. Trebuia să stea departe de mine şi să aibă o viaţă a ei. Era minunată, cea mai minunată femeie pe care o cunoscusem vreodată, şi merita să găsească un om care să fie în stare să-i ofere ceea ce merita.

Gelozia m-a lovit ca o nicovală în stomac. Doamne, un alt bărbat care s-o atingă... Care s-o fută...

Care s-o iubească.

Am strâns din nou ochii, încercând să-mi şterg imaginile din minte. *Trebuie s-o las. Trebuie să-i dau drumul.*

— Lucrurile se schimbă, Jade.

— Abia am făcut dragoste. Îmi pare atât de rău. Nu ştiu ce-am făcut. Îţi făceam masaj, şi apoi...

— Ajunge!

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Pleacă din camera mea! Pleacă din casa asta! am continuat

— N-nu pot să plec în seara asta.

— Mâine-dimineaţă la prima oră, atunci. Nu vreau să-ţi mai văd faţa pe aici.

— Dar... ce-i spun lui Marj?

Slavă Domnului că sora mea era în oraş în seara asta.

— Mă ocup eu de Marj. Tu doar cară-te din casa asta mâine-dimineaţă.

Buzele frumoase îi tremurau, iar părul îi cădea pe umeri în valuri dezordonate.

S-a întors şi a ieşit din camera mea.

Din viaţa mea.

Luând cu ea singura mea şansă la fericire.

* * *

Răsuflarea fierbinte pârjolea ceafa băiatului. Învăţase să-şi separe mintea de trup. Era singurul mod de a supravieţui. Totuşi, răsuflarea aceea. Întotdeauna răsuflarea, indiferent cât de departe era în mintea lui.

Încetase să mai lupte. Încetase să-i mai implore să-l lase în pace. Era zadarnic. Părea să le placă atunci când rezista.

Se obişnuise cu durerea. Astăzi era rău, însă. Cel cu tatuaj fusese primul, iar el era cel mai mare.

Băiatul se crispă și țipă când Tatuaj îl pătrunse. Se detesta fiindcă țipa. De fiecare dată își făgădui să nu mai țipe, iar apoi țipa. Data viitoare, își spunea. Data viitoare n-o să mai țip.

Tatuaj mormăi în timp ce intra cu forța în trupul băiatului. Oricât de mult detesta băiatul să fie penetrat, era mai bine decât atunci când i-o îndesau în gură. Vomita oricum, dar cel puțin când era penetrat putea să se abțină până când plecau. Apoi vărsa și își golea stomacul.

— Da, dă-i-o ca lumea! zise Voce Joasă.

Cei trei bărbați purtau mereu cagule negre, așa că băiatul habar nu avea cum arătau. Mai bine. Nu voia să le vadă chipurile. Astfel, neștiind cum arată, se putea gândi la ei ca la niște barbari. Răutate pură.

— Îți place, nu-i așa, băiete? zise Tatuaj, pompând în el. Îți place să te fuți în cur.

Băiatul nu spuse nimic. Primele dăți urlase: „Nu, nu-mi place! Oprește-te! Nu-mi place!" Și plătise pentru asta, luase bătaie și mai fusese și futut.

— Hai, băiete! Zi-mi că-ți place.

Cu toate astea, rămase tăcut, scoțând doar câteva bocete și suspine.

Până când o lamă rece de metal îi atinse gâtul.

— Zi că-ți place, spuse Voce Joasă. Zi că-ți place să iei pula lui mare și tare în cur, sau îți tai gâtul ăsta frumușel.

* * *

Îmi place.

Rostisem cele două cuvinte. Ca un fătălău nenorocit, rostisem cuvintele ca să rămân în viață. În viață în infernul care devenise viața mea.

De ce? De ce mă obosisem să rămân în viață?

Disperarea rece mă paralizează.

Băiatul. Băiatul eram eu.

Sunt eu.

Doamne, ajută-mă!

Capitolul 29
Jade

Am plâns în pernă până când, în cele din urmă, cu nasul înfundat și cu fața umflată, am adormit.

M-am trezit a doua zi dimineață, m-am dat jos din pat și m-am dus în baie. O privire în oglindă mi-a amintit ce se întâmplase. Aveam ochii umflați de la plâns, și nasul îmi era roșu. Părul îmi era dezordonat și încâlcit. Am luat peria și mi-am trecut-o prin păr, tresărind când ajungeam la câte un nod. L-am periat pe tot, delectându-mă cu plăcerea de a rupe firele încurcate.

Durea, dar nu-mi dădeau lacrimile. Le vărsasem pe toate. Am dat drumul la duș, iar jetul de apă era cumva relaxant. După ce în baie s-a făcut abur, am intrat în cabină, lăsând apa fierbinte să-mi ardă pielea. Am stat acolo câteva minute, fără să mă spăl pe păr, fără să mă spăl pe față, doar bucurându-mă de apa fierbinte pe corpul meu.

După câteva clipe, am scuturat din cap, mi-am tras nasul și am stors puțin șampon în palmă.

Era timpul să merg mai departe.

Când am terminat, am ieşit din duş şi m-am zvântat, luând un prosop uscat şi ştergând un cerc în aburul de pe oglindă. Încă arătam ca naiba, dar faţa mea avea să-şi revină după runda de plâns. Faţa, trupul — nu aveau să arate niciun semn al timpului petrecut cu Talon Steel.

Nu şi inima mea.

M-am şters cu prosopul, mi-am uscat părul şi m-am întors în dormitor. Mi-am luat nişte chiloţi din sertarul meu de sus.

Sertarul *meu* de sus.

Nu mai era sertarul meu de sus. Nu mai eram binevenită aici.

M-am gândit la Marj. Ea mi-ar fi spus să rămân, indiferent ce ar fi zis Talon.

Motiv pentru care nu aveam de gând s-o trezesc. Venise târziu de la cursul de gătit. O auzisem după miezul nopţii. Azi e sâmbătă şi probabil doarme mai mult. Aş putea să-mi fac bagajele destul de repede, să chem un taxi şi să merg în Grand Junction. O să mă coste ceva, dar nu-mi pasă.

Trebuie să-l sun pe Larry şi să-mi dau demisia. Chiar îmi plăcea ce fac, dar era clar că am probleme cu etica lui Larry, aşa că o să-mi găsesc un loc de muncă mai bun în Grand Junction. Mi-ar fi plăcut să-i dau lui Larry un preaviz de două săptămâni, dar nu e posibil, şi nu pot face naveta din Grand Junction fără maşină. Numai taxiurile m-ar costa toţi banii pe care-i mai aveam.

Mi-am înghiţit câteva lacrimi în timp ce-mi scoteam toată lenjeria şi toate şosetele din sertarul de sus şi m-am dus spre pat ca să le aşez.

Am rămas cu gura căscată.

Pe perna mea stătea un trandafir roşu desăvârşit.

* * *

Abia mă făcusem comodă în camera de hotel, când mi-a sunat telefonul mobil. Era un număr pe care nu-l recunoşteam.

— Alo?

Tăcere pentru o clipă. Apoi:

— Jade?

Vocea îmi era cunoscută, atât de similară cu a mea. Deşi n-o mai auzisem de ani de zile, ştiam cu exactitate cine era la celălalt capăt al firului.

— Bună, mamă!

— Jade, draga mea, ce mai faci?

Serios? Ce credea că fac? Şi chiar dacă îi păsa, ar fi întrebat cu mult timp în urmă. Dar nu aveam chef să mă cert cu ea. După lucrurile prin care trecusem cu Talon la fermă, nu mai voiam alte drame.

— Sunt bine, mamă. Tu ce faci?

— Ce drăguţ din partea ta să mă întrebi. Îmi merge bine. Ies cu un nou domn minunat, şi o să-mi scriu memoriile. Îţi vine să crezi? Eu, scriitoare.

Da, întotdeauna era vorba despre ea. Tipic Brooke Bailey. Eu zic „bine", iar ea îmi spune povestea vieţii ei.

— Sună bine, am zis eu.

— Sunt în oraş, draga mea. Nico — adică noul meu iubit — şi cu mine am vrea să te scoatem la cină.

— Eşti în Grand Junction?

— Da, nu e drăguţ?

Drăguţ, într-adevăr.

— Ce faci aici?

— Nico e din Colorado de origine şi are rude aici. Aşa că am venit pentru o scurtă vizită. Trebuie să-mi spui cum să ajung la ferma ta şi venim noi să te luăm.

— Nu e nevoie, de fapt. Sunt în Grand Junction acum. M-am mutat de la fermă.

— Serios? Păi, spune-mi unde eşti şi venim să te luăm.

Şi asta a fost tot. Nicio întrebare despre motivele pentru care am plecat de la fermă. Nicio întrebare despre ce făceam în Grand Junction. Nicio întrebare despre mine. Oare ştia că luasem examenul de intrare în barou? La naiba, oare ştia măcar că făcusem Dreptul?

— Nu ai de ce să vii să mă iei. Am mașină și pot să vin eu la voi.

O minciună, desigur, dar nu voiam să mă vadă în hotelul dubios în care închiriasem o cameră cu săptămâna până când aveam să-mi găsesc un apartament. Nu că i-ar fi păsat, dar aveam și eu mândria mea.

— Fabulos, draga mea! Suntem la Carlton Downtown Grand Junction. Au un restaurant fantastic aici. Mă gândeam să luăm cina și apoi să înotăm puțin în piscina hotelului. E o noapte superbă. Deci nu uita să-ți iei costumul.

Nici măcar nu spusesem că vin. Dar hei, o fată trebuie să mănânce. De vreme ce nu mai primeam mâncare gratuită la ferma Steel, aș fi preferat să iau masa la un restaurant de cinci stele decât să-mi iau un burger de la fast-food.

— În regulă, ne vedem la hotel. La ce oră?

— Ce zici de șase? Așa o să avem timp și de cocteiluri înainte de cină. De-abia aștept să-mi povestești despre tine.

Nu m-a păcălit niciun minut. Dacă o interesa puțin ce mai făceam, m-ar fi întrebat până acum. Nu eram sigură ce avea de gând Brooke, dar nu era vreo dorință măreață de a-și vedea fiica pierdută.

— Sigur, mamă. Sună grozav. Ne vedem la Carlton la șase.

— Perfect, draga mea.

A mimat un pupic în telefon, iar mie mi-a venit să vărs.

— Pa, pa! Abia aștept să-l cunoști pe Nico. Pe curând!

Am închis telefonul și m-am trântit pe pat. Exact ce nu-mi trebuia. Oricine ar fi fost acest Nico, avea să plătească nota în seara asta. Al doilea soț al mamei îi golise conturile printr-o fraudă cu investiții. De fapt, nu m-ar fi mirat dacă ar fi încercat să scoată bani de la mine. Nu că i-aș fi dat ceva, chiar dacă aș fi avut.

Dar cina cu Regina Brooke mi-ar fi ținut măcar gândurile departe de Talon. Era inevitabil. Brooke avea să vorbească despre ea toată seara, eu nu o să pot interveni deloc, dar nici n-o să am timp să mă gândesc la Talon.

S-a dovedit că nu aveam dreptate. În timp ce Brooke îi dădea înainte la cină despre o nouă oportunitate şi altă nouă oportunitate, am ignorat-o destul de uşor, iar Talon mi s-a strecurat în minte. Am încercat să-l şterg. Chiar am încercat. Dar nu mă mai puteam ascunde de adevăr.

Îl iubeam.

Eram îndrăgostită de Talon Steel. Aşa dezorientat cum era, la înălţimea lui de un metru nouăzeci. Nu-mi făceam iluzii că m-ar putea iubi şi el vreodată. Avea prea mult bagaj emoţional. Îmi doream doar să ştiu despre ce era vorba ca să-l pot ajuta. Dar oare voia măcar ajutorul meu? Îmi arătase destul de clar că nu.

Vocea lui Jonah încă mă bântuia. *Nu-ţi mai băga nasul. Nu e treaba ta oricum, şi s-ar putea să nu-ţi placă ce găseşti.*

În cuvintele acelea se găsea o ghicitoare, dar şi un avertisment. Puteam să mă apuc să sap şi singură, dar de unde să încep? Şi aici era ironia — dacă aş fi rămas cu Larry la biroul avocatului municipal, aş fi fost anchetator. Aş fi avut toate instrumentele lui de investigaţie la dispoziţie. Aş fi putut să învăţ multe la locul acela de muncă, indiferent dacă îmi respectam sau nu şeful.

Dar trebuia să plec. Nu mai suportam să am de-a face cu Talon şi dramele lui. Aproape mă distrusese.

Cum de reuşisem să mă îndrăgostesc de el?

— Nu crezi, Jade?

Am ridicat brusc capul, forţată să-mi abandonez gândurile. Mama vorbise cu mine, dar habar n-aveam ce spusese.

— Scuză-mă, ce ziceai?

— Spuneam că dacă Nico îşi joacă bine cărţile, în câţiva ani ar putea să candideze la preşedinţie.

M-am uitat la noul iubit al mamei mele. Nico Kostas era un bărbat arătos. Genul creol, mediteraneean, avea părul negru, pielea măslinie, ochii căprui închis, trăsături aspre şi o conformaţie îndesată, musculoasă. Încărunţea la tâmple şi avea riduri în jurul ochilor. Am bănuit că are vreo cincizeci şi ceva de ani.

Fusese perfect politicos față de mine toată seara și o trata pe mama ca pe o regină. Dar era ceva dubios la el. Nu puteam să-mi dau seama exact ce, dar ceva la el îmi tulbura nervii puțin, îmi făcea pielea de găină.

— Nu pretind că știu mare lucru despre politică, am zis eu. Dar îți doresc succes dacă astea sunt aspirațiile tale.

Nico a zâmbit.

— O, cred că orice politician visează mai devreme sau mai târziu să ajungă la Casa Albă. Dar deocamdată mă mulțumesc cu faptul că sunt unul dintre cei doi senatori din Iowa.

Am încuviințat. Poate aceasta era senzația ciudată pe care mi-o dădea. Doar faptul că era politician. Atâția oameni politici sunt corupți. Nu... altceva nu era în regulă, și chiar dacă mama și cu mine aveam animozitățile noastre, nu-l prea voiam în preajma ei.

Am scos un oftat. Nimic din toate astea nu avea sens. Am luat o gură de Merlot, pe care îl comandase Nico. Era tern și ușor acru. Învățasem atâtea de la Ryan la cramă. Aș fi putut alege un vin mai bun.

Mama ciugulea din bibanul ei dungat, lăsând cea mai mare parte în farfurie și dând sosul cremos la o parte. Încă era un supermodel, tot îi mai era teamă să mănânce.

Eu, desigur, îmi golisem farfuria de piccata de pui.

Fără îndoială, mama era o femeie superbă. Era mai înaltă decât mine cu vreo opt centimetri și probabil cântărea cu nouă kilograme mai puțin. Sigur, nu avea sâni. Ai mei erau moșteniți din familia tatei.

Ea se agăța de fiecare cuvânt al lui Nico, fără să lase să-i scape vreo ocazie de a-l atinge.

Ospătarul a venit și a debarasat masa și ne-a întrebat dacă vrem desert.

— O, Doamne, nu! a zis Brooke. Nu mai pot nici măcar o înghițitură.

Nu luase oricum prea multe înghițituri.

— Doar cafea pentru mine, am spus eu.

— Excelentă idee, Jade! a spus Nico. Trei cafele, vă rog. Şi mie un Courvoisier.

— Ce idee minunată, Nico! a exclamat Brooke. Două coniace. Jade?

Eu am scuturat din cap.

Când a plecat ospătarul, Nico a spus:

— Asta o să ne odihnească puţin stomacurile înainte să mergem să înotăm.

Da, să înotăm. Aveam să sar peste asta.

Dar când a venit momentul, Brooke nici n-a vrut să audă.

— Bineînţeles, draga mea, că trebuie să vii şi tu. Nico arată fantastic în slip.

O, Doamne! Exact ce nu-mi trebuia — să văd ce are iubitul mamei în pantaloni.

Dar ce naiba? Hotelul sordid la care stăteam nu avea piscină; chiar dacă ar fi avut, n-aş fi călcat în ea de teamă să nu iau cine ştie ce boală.

I-am însoţit până la aprtamentul lor de la ultimul etaj. Mama m-a condus într-o baie extravagantă.

— Poţi să te schimbi aici, draga mea.

M-am schimbat repede şi am aruncat o privire la reflexia mea din oglindă. Nu arătam prea rău, după ce ospăţ avusesem. Poate nu eram subţire şi zveltă, dar nu puteai spune că eram grasă. Am zâmbit în sinea mea. Lui Talon cu siguranţă îi plăcuse ce a văzut.

Am ieşit din baie şi am încercat să ignor privirea lascivă a lui Nico. Omul mă neliniştea.

Dar apoi o pată de culoare mi-a atras privirile. Un tatuaj pe antebraţul lui.

— A, ai un tatuaj! am zis eu.

Tatuajele mă fascinau. Nu-mi făcusem unul până acum doar pentru că nu găsisem imaginea perfectă.

— A, da, nu-i aşa că-i frumos? a spus mama.

M-am apropiat ca să mă uit mai bine. Chiar era frumos — o pasăre învăluită în fucsia, mov, oranj și turcoaz. Aripile îi erau flăcări, iar ea se ridica din cenușă.

Era un phoenix.

Povestea lui Talon și Jade continuă în

Obsesie

Iată un fragment din următorul volum!

Capitolul 1
Talon

— Ce-ai făcut?

Sora mea, Marjorie, și-a pus mâinile în șolduri, iar în ochii mari i se citea furia.

Am scos un oftat.

— M-ai auzit de prima dată. Am rugat-o pe Jade să plece.

Marjorie a clătinat din cap, cu buzele tremurându-i.

— Nu te înțeleg, Talon. Jade e cea mai dulce persoană din lume. E cea mai bună prietenă pe care o poate avea o fată, și a fost alături de mine de fiecare dată când am avut nevoie de ea. Mi-a făcut mare plăcere s-o ajut când i-a fost greu, s-o las să vină să locuiască aici și să-și refacă viața după ce a fost umilită la nuntă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai rugat-o să plece?

Cum puteam să-i răspund? Jade plecase abia de dimineață, și deja simțeam un gol interior. Chiar și în casa asta uriașă de la fermă, pierderea trupului lui Jade, a sufletului ei, putea fi măsurată — o viscozitate perfect vizibilă. Se răspândea prin mine precum o ceață rece.

— La naiba, Talon, îmi datorezi o explicație.

Marj avea dreptate. Doar că nu știam cum să-mi pun explicația în cuvinte fără să-i spun surorii mele lucruri cu care nu voiam să aibă de-a face. Era și așa destul de rău că frații mei trebuiau să aibă de-a face cu ele.

Deci ai de gând să stai așa cu gura căscată ca un prost, ha?

Marj și-a mușcat buza de jos.

— Bine. O sun pe Jade, a continuat ea și a plecat călcând cu pași grei.

Pielea mi s-a strâns pe mine. Jade probabil avea să-i spună surorii mele că urlam ca un maniac înainte s-o dau afară din casă, dar cel puțin nu avea să fie în stare să-i spună lui Marj adevărul. Jade nu știa adevărul. Nu știa că avusesem un *flashback* în timp ce îmi făcea masaj.

M-am aplecat și l-am mângâiat pe cap pe Roger, potaia mea. Câinele mi-a lins degetele.

Nici măcar fidelitatea canină nu avea să mă înveselească astăzi. Viața avea să devină mai grea. Nu că n-aș fi fost obișnuit cu așa ceva, dar de data asta, la mijloc erau emoții — emoții care erau ceva nou pentru mine. Am tras adânc aer în piept. Aveam să merg la casa de oaspeți și să discut cu Ryan. Ușa fratelui meu mai mic era întotdeauna deschisă. La urma urmei, eram un erou în ochii lui.

Ce tâmpenii!

Dar Ryan avea să asculte. El asculta întotdeauna, și trebuia să-i spun cuiva ce se întâmplase între mine și Jade.

Trebuia să-i spun cuiva că m-am îndrăgostit.